41

KOCİ SUZUKİ

halka

ithaki

karanlık kitaplık

KOCİ SUZUKİ

halka

ithaki

KOCİ SUZUKİ

"Asya'nın Stephen King'i" olarak anılan Japon yazar Koci Suzuki 1957'de doğdu. 1991'de yayımlanan ve devam kitaplarıyla bir seriye dönüşen başyapıtı *Halka*, hem edebiyatta hem de sinemada yeni bir korku dalgasının yükselmesine sebep oldu. Birçok kez beyazperdeye uyarlanan bu çağdaş korku klasiğinin televizyon dizisi ve manga uyarlamaları da yapıldı. Yazarın *Honogurai mizu no soko kara* [Karanlık Sular] başlıklı öykü kitabı da, tıpkı *Halka* gibi hem Japon sinemasına hem de Hollywood'a ilham vererek Asya korku kültürünün önde gelen yapıtlarından biri oldu.

Halka

Koci Suzuki
Orijinal Adı: *Ringu*

İthaki Yayınları - 1863
Karanlık Kitaplık - 41

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Emre Aygün & Yankı Enki*
Yayıma Hazırlayan: *Aysemin Yaşar*
Düzelti: *Ömer Ezer*
Kapak Tasarımı ve İllüstrasyonu: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Mehmet Büyükturna*
1. Baskı, Nisan 2021, İstanbul

ISBN: 978-625-7650-53-3

Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © H. Can Erkin, 2021
© Koci Suzuki, 1991
© İthaki, 2021
Önsöz © Hakan Günday, 2008

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İlk baskısı 1991'de KADOKAWA CORPORATION, Tokyo tarafından Japonya'da yapılmıştır. Türkçe telif hakkı JAPAN UNI AGENCY, INC., Tokyo aracılığıyla KADOKAWA CORPORATION, Tokyo ile yapılan anlaşmayla alınmıştır.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

karanlık kitaplık

Koci Suzuki

Halka

Çeviren
H. Can Erkin

ithaki

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ - SEN HİÇ ÖLDÜN MÜ?
7

I. SONBAHAR
13

II. YAYLA
64

III. SERT RÜZGÂR
90

IV. ARTÇI DALGA
246

ÖNSÖZ*

SEN HİÇ ÖLDÜN MÜ?

HAKAN GÜNDAY

2005 yılında BBC'ye verdiği röportajda, Koci Suzuki şu cümleleri kurdu: "Kitabı yazmaya başladığımda, aklımda bir virüs fikri vardı. Ancak bu virüs nasıl bulaşabilirdi? Gözlerim, çalışma masamın üzerinde duran videokasete kaydı..."

"... tesadüfler, her öykünün daima olmazsa olmaz bir parçasıdır." (*Halka*)

Koci Suzuki, Japonya'da, Amerikan askeri görmemiş tek bir Japon'un bile kalmadığı 1957 yılında doğdu.

"II. Dünya Savaşı'nın bitiminden hemen sonra, Japonya'ya özgü Şinto ve Budizm dinine karşı uygulanan politikalarının bir aşaması olarak, Amerikan işgal ordusu Aziz Mağarası'ndaki Enno-ozunu heykelini denize atar." (*Halka*)

Keio Üniversitesi'nde Fransız edebiyatı üzerine uzmanlaşan Koci Suzuki, "İnsan, insanın cehennemidir," diyen Sartre'ı okuduğunda *Halka*'yı yazacağını bilmiyordu. Sadece öğreniyor ve bekliyordu. Sarsmak için yazacaktı. Okuyanın tetiğine basmak için. Ancak matbaa harflerinden inşa edilmiş kan dağları ilgisini

* Bu yazı 11 Temmuz 2008'de Radikal Kitap'ta yayımlanmıştır. –*yhn*

çekmiyordu. Zarafet içinde yoklayacaktı karanlığın edebiyatını. İlk hamlesi 1990 yılında geldi: *Cennet*. Roman, 18. yüzyılda Moğolistan bozkırlarında başlayan ve 1990'ların New York'una uzanan karmaşık bir aşk hikâyesini anlatıyordu. O yıl, Fantastik Roman Ödülünü kazanan Koci Suzuki ise düşünmeye devam ediyordu.

Japonya çalışıyor, üretiyor ve kazanıyordu. Bir daha asla yenilmeyeceğine emindi. Çünkü 1995 yılında, Üstün Gerçek Tarikatı adlı terörist örgütün Tokyo metrosuna sarin gazıyla saldırıp 12 kişiyi öldüreceğini ve 5500 kişiyi yaralayacağını bilmiyordu.

"Gelecekten beklentin nedir?... Bir tepenin üzerinden insanlığın yok oluşunu izlerken, toprağa bir çukur açıp içine defalarca boşalabileceğim günü görebilmek." (*Halka*)

Çünkü bir teknoloji harikası olan Japonya, Asahara adlı tarikat liderinin mikrop savaşları için bakteri üretip biriktirmeyi planladığından habersizdi. Dünyanın sekizinci harikası hatasız olmalıydı. Ve teknoloji cennetti.

"Bu yere modern teknolojinin gücünün ulaştığının kanıtını görünce kendini güvende hissetmişti." (*Halka*)

Evet, Japonya kendini güvende hissediyordu. Ama Koci Suzuki, gördüğüne inanmayı uzun zaman önce bırakmıştı. Çünkü o biliyordu: İnsan, insanın cehennemiydi ve şeytan ancak son insanla birlikte gömülecekti.

"Ancak şeytan insanlığı asla yok oluşa sürüklemez. Neden?... İnsanlık olmadığı sürece o da var olamaz. Virüsler de, içinde yaşadığı hücreler yok olunca, varlıklarını sürdüremezler." (*Halka*)

Ve *Halka*, 1991 yılında yayımlandı. Tabii ki Koci Suzuki, 2003 yılında Japonya'yı paranoyayla tanıştıracak SARS virüsünün ortaya çıkışını öngörmemişti. Ama kalkınmış bir toplumun neden korkabileceğini çözecek kadar zekiydi. Dolayısıyla 1991 yılına kadar yazılmış hiçbir romanda bir virüs böyle bulaşmamış ve şöyle bir cümle yer almamıştı:

"Bu görüntüleri izleyen kişilerin kaderi, bir hafta sonra bu saatte ölmektir." (*Halka*)

Dünya haritası sadece coğrafi sınırları göstermez. Aynı zamanda bir takvimler haritasıdır. Etiyopya veya Afganistan, Kanada'yla aynı yılda değildir. Miladi takvimi günü gününe takip eden ender ülkelerden biri Japonya'dır. Bu yüzden, insanın neye dönüşeceğini anlamanın yolu takvimler haritasını doğru takip etmekten geçer. Ve bütün bu nedenlerden dolayı, *Halka* adlı roman Lehçe veya Çince değil, Japonca yazılmıştı. Yeni bir korkunun ve çaresizliğin keşfinden söz ediliyor, teknolojiye gömülen sıradan insanın daralan nefesi anlatılıyordu. Bir korku romanı değildi ancak korkutuyordu. Gen, DNA, virüs ve dünyayı boğacak kadar nefret. Sükûnetle yazılmıştı roman. Sakince. Adım adım. Ancak hikâyenin gerilimi öyle bir seviyede tutuluyordu ki Koci Suzuki yürüse de, okur koşuyordu. Ancak aceleye yer yoktu. Çünkü devamı gelecekti. Katil virüsü bulaştıran videokasetin ilk görüntüsünde yazdığı gibi:

"Sonuna kadar izle!"

Çünkü *Halka*'nın tamamlanması için üç kitap daha gerekiyordu. Onlar da sırasıyla geldiler. 1995'te *Sarmal*, 1998'de *Düğüm* ve 1999'da *Doğum Günü* yayımlandı. Artık sadece bir virüsün ölüm saçan yolculuğu söz konusu değildi. Koci Suzuki sanal gerçekliği, sadece bilimin tırmanabileceği zirveleri anlatıyordu. Okur, her şeyden ve herkesten şüphe etmenin ne anlama geldiğini öğreniyordu. Tanrı, evrim ve kader tartışılıyordu.

"Tanrı ve şeytan, vücut hücreleri ve virüs, erkek ve kadın, hatta ışık ve karanlık bile çok eskiden tek vücut hâlindeymiş." (*Halka*)

Dünya üzerindeki yaşam çeşitliliğinin yok olması karşısındaki çaresizlik, insanoğlunun o güne kadar tatmadığı bir korkuyu hissetmesine neden oluyordu.

"Ring virüsü akıllı yaşam türleri dışında kalan yaşam türleri üzerinde de, çeşitliliği ortadan kaldırma yönünde etkili oldu. Ya-

şam ağacı gür dallarını her bir alana dengeli bir şekilde yaymışken, bir anda tek bir dal gibi oluverdi. Türler tek bir gen altında birleşmeye zorlandı, tür sayısı da önemli ölçüde azaldı. Bu gelişmenin, yaşam ağacı üzerinde geriye dönerek yaşamın ilk ortaya çıktığı âna dönmeye çalışırmış gibi bir hâli vardı." (*Düğüm*)

Bir fanusun içinde yaşayan Japonya'nın dışarıyı nasıl gördüğünü anlayabilmek için şu cümleyi okumak gerekiyordu: "Aydınlık ve karanlık arasındaki mücadele sonucu şeffaflaşabilen ya da ayna hâline gelebilen cam." (*Halka*)

Koci Suzuki varlığın kurgusunu, ölümsüzlüğü ve bilinci sorguluyordu.

"... anlaşılmaz olan şey... virüsün bilincin yan etkisi olarak dünyaya gelmiş olmasıydı... Yokluktan varlığa, düşünceden kütleye doğru bir değişim. Dünyanın doğuşundan itibaren, aynı olayla yalnızca ilk yaşamın ilk doğduğu anda karşılaşılmıştı... Öyleyse, yaşamın ilk doğduğu anda da, bir şeyin bilinci etkili oldu mu acaba?" (*Sarmal*)

Kanser, insanın evriminde bir aşama mıdır, diye soruyordu.

yüz milyon yıllık uğraş sonunda karaya çıkmayı başaran canlıyla aynı şekilde, insanoğlunun da sayısız kurban vermesi sonrasında yeni organlara kavuşması olasıydı... Kanserden ölen insanların sayısı son günlerde çoğalmıştı ama kanser hücrelerinin hareketlerinin ne zaman başladığı belirsiz olduğu müddetçe, insanoğlunun evrim sürecinde deneme yanılma aşamasında mı, yoksa evrimini tamamlamak üzere mi olduğunu anlamak mümkün değildi." (*Düğüm*)

Okur, evrenin gizemiyle korkutuluyordu.

"Oksijen ve hidrojen, helyum gibi evreni oluşturan 101 elementin... Nasıl bir sistemle idare edildiğini aklı almıyordu." (*Doğum Günü*)

Ve 1300 sayfa boyunca sorgulanan her kavram tek bir soruyla özetleniyordu:

"Sen hiç öldün mü?" (*Halka*)

2002 yılında Hollywood tarafından sinemaya uyarlanan *Halka* milyonlarca insan tarafından tanındı. Amerikalı yapımcılara "Tek bir damla kan görmek istemiyorum," diyen Koci Suzuki öykü ve roman yazarlığına devam etti. Özellikle Japon kültüründeki 'baba' kavramını işlemek amacıyla, çocuklara yönelik kitaplar yazdı. Aile yapısı ve çocuk yetiştirme üzerine düşünceleri kitaplara dönüştü. Konuya ilişkin görüşleri *Halka* serisinde daima ön plana çıktı. Aile içi ilişkilerdeki özverileri ve bir babanın neler yapabileceğini anlatmak için kurduğu şu cümle tesadüfi değildi:

"... Ben ailemi korumak için, insanlığı yok etme olasılığı bulunan bir virüsü dünyaya yaymaya başlamak üzereyim." *(Halka)*

Böylesi, anlamları ağırlaştırılmış kelimeleri yan yana koymakta ne kadar haklı olduğu, 1998 yılında, *Halka,* Japonya'da sinemaya uyarlandığında ortaya çıktı. Japon kültüründe, aile bireylerinin görevleri öylesine katı biçimde sınırlandırılmıştı ki, romanda, çocuğu ve karısının hayatlarını kurtarmak için her şeyi göze alan baba, filmde özverili bir anneye dönüştü! Çünkü bir çocuğun altını değiştirmek de, hayatını kurtarmak da annenin göreviydi.

Koci Suzuki'nin, çağdaş edebiyatın sınıflandırılamayan yazarlarından biri olduğunu anlamak için onu okumak ve bugüne kadar izlenilen bütün *Halka* filmlerinin unutulması gerekiyor. Çünkü beyaz elbisesi ve siyah saçlarıyla ölüm dağıtan ünlü Sadako Yamamura, sadece bir ayrıntı.

I. Sonbahar

1.

5 Eylül, Akşam, 22:49
Yokohama

Sankeien Parkı'na komşu toplu konut bölgesinin kuzey kısmında yer alan çok sayıdaki 14 katlı apartmanın inşaatı yeni bittiği hâlde, dairelerin çoğu dolmuştu. Her bir apartmanda yüze yakın daire yer alıyordu ama yaşayanlar genelde komşusunu tanımazlar. Her bir dairede birilerinin yaşadığını kanıtlayan tek şey akşamları yanan ışıklardır.

Güney tarafında yağlı atıklarla kirlenmiş deniz, fabrikaların tüm gece boyu yanmaya devam eden ışıklarını yansıtmaktadır. Fabrikaların dış duvarlarını çevreleyen onlarca boru, insan vücudunda kasların arasını dolaşan damarları andırır. Üstelik cepheyi boydan boya kaplayan sayısız aydınlatma âdeta yakamozların oluşturduğu bir görüntüye benzer ve ortaya çıkan bu grotesk manzara, kişisine göre estetik bile bulunabilir. Fabrika binaları, denizin siyah yüzeyinde sessiz gölgeler bırakır.

O binalardan daha ön tarafta, sadece birkaç yüz metre ötede, imar planı yapılmış bir alanda inşası yeni tamamlanan iki

katlı bir ev tek başına boşluğun ortasında duruyordu. Kuzeyden güneye doğru akmakta olan tek yönlü bir yola bakan tarafında giriş kapısı, hemen yanında ise tek arabalık bir garajı vardı. Yeni yerleşim bölgelerinde görebileceğimiz oldukça sıradan bir ev izlenimi vermesine rağmen, evin arkasına ve her iki yanına düşen bir gölgesi yoktu. Belki de ulaşımın güçlüğünden, söz konusu ev henüz alıcı bulamamıştı ve sağda solda 'satılık arsa' levhaları göze çarpıyordu. Tamamlandığı anda tüm daireleri doluveren apartmanlarla karşılaştırıldığında, insana korkunç bir yalnızlık hissi veren bir manzaraydı.

Evin ikinci katındaki floresan lambanın ışığı, ardına kadar açık pencereden yola vuruyordu. Tomoko'nun ikinci kattaki odası evde lambası yanan tek yerdi. Özel bir kız lisesinde üçüncü sınıf öğrencisi olan Tomoko Oişi, odasındaki çalışma masasının başındaydı. Üzerinde beyaz tişört ve altında kısa şortuyla, ayaklarını yere koyduğu vantilatöre doğru uzatmış, vücudunu neredeyse doğa kurallarını zorlayacak ölçüde kıvırarak oturmuş, alıştırma kitabını okumaya çalışıyordu. Tişörtünün ucunu sallayarak serin havayı vücuduna doğrudan temas ettirmeye çalışırken, bir yandan da kendi kendine yüksek sesle sıcaktan şikâyet edip duruyordu. Yaz tatilini eğlenerek geçirdiği için ödevleri dağ gibi birikmişti ama Tomoko'ya göre bu durumun nedeni sıcaklıktı. Fakat o yaz pek de sıcak geçmemişti. Havanın güneşli olduğu günlerin sayısı da çok azdı, ücretli plaj müşterileri de önceki yıllara nazaran bir hayli azalmıştı. Ancak tam da yaz tatilinin bittiği anda, günlük sıcaklığın otuz dereceyi aştığı yazın en sıcak günleri son beş gündür birbirini kovalamaktaydı. Bu zamanlama Tomoko'yu iyice kızdırmış, gökyüzüne karşı büyük bir kinle doldurmuştu.

Şu berbat sıcakta insan nasıl ders çalışır!?

Tomoko saçlarını tepesinde topladıktan sonra radyonun sesini biraz daha yükseltti. Hemen yanındaki pencere sinekliğine konan kelebeğin, vantilatörün rüzgârına direnemeyerek savru-

lup gidişine baktı. Kelebek karanlığın içinde kaybolduktan sonra pencere sinekliği bir süre ince ince sallandı.

Az öncesinden beri çalışmasında hiç ilerleyememişti. Ertesi gün sınav olacağı hâlde, sabaha kadar uyanık kalıp çalışsa bile, bakması gereken yerler bitecek gibi gözükmüyordu.

Saate göz attı. Az sonra on bir olacaktı. Televizyonu açıp beyzbol haberlerine bakmak düşüncesi geçti aklından. Belki de takım kulubesinin hemen arkasında maçı izleyen anne ve babası görüntüye takılıverirdi. Fakat ertesi günkü sınav aklını kurcalıyordu. Tomoko, mutlaka üniversiteye girmek istiyordu. Girmesi yeterliydi. Adı üniversite olduktan sonra neresi olursa olsun fark etmezdi. Ancak o seneki yaz tatili hiç de tatmin edici değildi. Kötü havalar yüzünden gönlünce eğlenememişti ama insanın tenine yapışan nemli hava yüzünden de bir türlü ders çalışamamıştı.

Üff! Lisenin son yaz tatiliydi, biraz daha renkli geçemez miydi sanki. Liseli kız olarak çağırılacağım son yaz tatili de bitti işte.

Kendini kötü hissettiğinden olacak, öfkesinin oklarının yöneldiği hedef sürekli değişiyordu.

Al işte! Çocukları kan ter içerisinde ders çalışmak zorundayken, hiç aldırış etmeden gece maçına gidiyorlar. İnsan biraz olsun çocuğunu düşünür.

Babası iş ilişkileri sayesinde elde ettiği iki Giants maçı biletiyle annesini de alarak Tokyo Dome'a gitmek üzere dışarı çıkmıştı. Maçtan sonra bir yere uğramadılarsa artık çoktan gelmiş olmaları lazımdı. Şu an dört oda bir salondan oluşan inşaatı yeni biten evlerinde Tomoko tek başınaydı.

Son birkaç gündür hiç yağmur yağmadığı hâlde, tuhaf bir şekilde nem hissediyordu. Kendi vücudundan çıkan ter dışında, gerçekten de su zerreleri odanın içindeki havayı kaplamış gibiydi. Tomoko istençsizce baldırını tokatladı. Elini çektiğinde orada ezilmiş olması gereken sivrisineği göremedi. Dizinin az üstünde bir yerlerde tek bir noktada kaşınma hissetmişti ama herhalde ya-

nılmıştı. Bir vızıltı geliyordu. Tomoko iki elini de kaldırıp başının üstünde salladı. Sinek. Bir an görüş alanından çıktı. Vantilatörün rüzgârından kurtulmaya çalışarak kapıya yakın bir yerde aniden yüksekliğini değiştirmişti.

İçeri nereden girmiş olabilir ki bu sinek?

Kapı kapalıydı. Tomoko pencere sinekliğinin kenarlarını kontrol etti. Bir sineğin geçebileceği kadar bir aralık yoktu. O an Tomoko, tuvaletinin geldiğini ve boğazının kuruduğunu fark etti.

Bunaltıcı ölçüde değildi ama her nasılsa göğsünün üstünde bir ağırlık vardı. Az önce yüksek sesle kendi kendine söylenip duran aynı kişi değilmiş gibi, şu anda Tomoko suskunlaşmıştı. Merdivenlerden inerken nedenini anlayamadığı şekilde kalbi hızla atmaya başladı. Evlerinin hemen önündeki caddeden geçen arabanın far ışıkları, merdivenin aşağı tarafındaki duvarı yalayarak kayboldu. Arabanın motor sesi uzaklaştıkça, içerisi sanki öncesinden de büyük bir karanlığa bürünmüş hissine kapıldı ve merdivenlerden mahsus gürültüyle inerek koridorun ışığını yaktı.

Tuvaleti bittiği hâlde, Tomoko bir süre klozetin üzerinde oturdu kaldı. Kalp atışları sakinleşmiyordu. İlk defa böyle olmuştu. Nedeni neydi acaba? Derin derin nefes alarak ayağa kalktı, külotu ve şortunu tek hamlede göbeğine çekti.

Annem ve babam, bir an önce dönsünler lütfen!

Aklından geçen cümle, artık tam bir kız çocuğununki gibiydi.

Şu işe bak! Kime lütfen dedim acaba?

Anne ve babasının bir an önce dönmelerini dilerken, onlar haricinde birinden bir şeyler diler gibiydi.

Lütfen! Beni korkutmaktan vazgeçin!

Artık kullandığı ifadeler bile, kendisi farkında olmadan çok saygılı bir hâl almıştı.

Mutfak lavabosunda ellerini yıkadı. Islak elleriyle dipfrizden çıkarttığı buz parçalarını bir bardağa atıp üstüne kola doldurdu. İlk bardağı bir dikişte bitirip mutfak tezgâhının üstüne bı-

raktı. Buz parçaları bir süre bardağın içinde döndükten sonra durdu. Aniden vücudunu bir titreme kapladı. Sanki dondurucu bir soğuk vücudunu sarmalamıştı. Henüz boğazındaki kuruluk geçmemişti. Bir buçuk litrelik kola şişesini buzdolabından çıkartıp bardağı tekrar doldurdu. Elleri titredi. Arkasında bir şeyin varlığını hissetti. İnsan olmasına imkân yoktu. Mutfağı çürümüş et kokusu kaplamıştı sanki. Sert bir kütle olamazdı.

"Lütfen! Yapmal"

Bağırdığı anda lavabonun üzerindeki 15 wattlık floresan lamba yanıp sönmeye başladı. Yeni olduğu hâlde bir işe yaramıyordu işte. Mutfaktaki tüm ışıkları yakmadığına pişman oldu. Ancak artık ışık düğmesine gidebilmesine imkân yoktu. Yürümek bir yana, arkasına bile dönemiyordu. Arkasında bir şeyin olduğunu anlamıştı artık. Japon tarzı döşenmiş on altı metrekarelik odada dedesi için yaptırdıkları Budist sunağı vardı. O odanın perdeleri açık olmalıydı ve camın ardındaki bahçeleri çimenlendirilmiş evler ve apartmanlardan gelen ışık pencere parmaklıklarının şeklini alarak odaya vuruyor olmalıydı. Başka bir şey olmasına imkân yoktu.

İkinci kola bardağını yarısına kadar içtiğinde Tomoko artık hiç hareket edemez hâle gelmişti. Arkasındaki şeyin varlığı, sadece kendi hayal gücünün bir ürünü olabilmesi için fazla güçlüydü. Sanki bir şey her an lastik gibi uzayıp boğazına sarılacakmış gibiydi.

Ya o şeyse, ne yaparım?!

Daha fazla bir şey düşünmek istemiyordu. Eğer böyle düşünmeye devam ederse aklına o şeyden başka bir şey gelmeyecek, devasa bir korkunun altında ezilip kalacaktı. Artık çoktan unuttuğu o bir hafta önceki olay. Her şey Şuiçi'nin söyledikleri yüzünden olmuştu. Sonra hepsi geri dönemeyecekleri bir yola girmişlerdi... Ancak büyük şehre dönmeleriyle beraber, gördükleri o net görüntüler inandırıcılığını kaybetmişti. Birilerinin kötü

bir şakasıydı herhalde. Tomoko aklına daha eğlenceli bir şeyler getirmeye çalıştı. Başka bir şeyler... *Ancak, eğer o şeyse... Eğer o şey gerçekse, evet, evet, o gün telefon çalmıştı işte.*

Anne! Baba! Nerede kaldınız!?

"Dönüp gelin artık!"

Tomoko artık sesini yükseltmişti. Sesini yükselttiği hâlde, arkasındaki o ürkütücü gölge yerinden kımıldayacakmış gibi durmuyordu. Herhalde aradığı şansın oluşmasını bekliyordu.

17 yaşındaki Tomoko, henüz korkunun ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. Fakat korkunun zihninde gitgide büyüdüğünü hissedebiliyordu.

Öyle olsa keşke. Hayır kesinlikle öyle. Arkamı dönsem bile orada hiçbir şey yok. Kesinlikle hiçbir şey yok.

Tomoko'nun içinde arkasına dönme isteği güçlenmeye başlamıştı. Bir an önce arkasında hiçbir şey olmadığını görüp şu anki durumundan kurtulmak istiyordu. Fakat acaba içindeki istek sadece bundan mı ibaretti? Sırtı tere batmıştı. Omuzlarında başlayan soğukluk hissi dalgalar hâlinde aşağıya iniyordu, tişörtü sırılsıklamdı. Sıradan bir kuruntu için vücudunun gösterdiği tepki çok aşırıydı.

Evet, bir seferinde duymuştum, vücut ruhtan daha dürüst davranırmış.

Öte yandan, içinden bir ses geliyordu. "Dön arkana! Hiçbir şey yok işte! Kalan kolayı çabucak bitirip dersinin başına dönmezsen, yarınki sınav hiç de iç açıcı sonuçlanmaz!"

Bardağın içindeki buz çıtırtıyla parçalara ayrıldı. Tomoko âdeta o sesle savrulmuş gibi hiç düşünmeden arkasına dönüverdi.

5 Eylül, Akşam 10:50
Tokyo Şinagava İstasyonu Önündeki Kavşak

Gözünün önünde trafik ışığı sarıya dönmüştü. İstese geçebilirdi

ama Kimura taksiyi mümkün olduğunca yolun kıyısına yanaştırarak durdu. Roppongi kavşağına kadar bir müşteri alsa yeterdi. Buralarda binen müşteriler çoğunlukla Akasaka, Roppongi yönüne gidenler olurdu. Böyle trafik ışığında beklerken taksiye biniverenler de sık sık oluyordu.

Taksiyle kaldırımın arasından geçen bir motosiklet, yaya geçidinin hemen önünde durdu. Sürücüsü kot pantolonlu genç bir adamdı. Kimura olmadık yerlere dalıp çıkarak sinir bozan motosikletlileri hiç sevmezdi. Özellikle, trafik ışığında beklerken pervasızca gelip taksinin önünde duruverenler, hemen kapıya yapışacakmış gibi duranlar tüm sinirlerinin ayağa kalkması için yeterliydi. Kimura, gün boyunca pek fazla müşteri almadığından ötürü sinirlerinin bozuk olmasının da etkisiyle, keyifsiz bir ifade ile motosikletli genci süzüyordu. Yüzünü tamamen örtecek bir kask takmış, sol ayağıyla kaldırım taşından destek alarak bekleyen genç, lakayıt bir duruşla iyice yana yaydığı bacaklarını sallayıp duruyordu.

Güzel bacaklı bir kadın yaya geçidinden geçti. Genç adam başını çevirerek kadının arkasından bakıyordu. Ancak kadının arkasından bakmanın sonunu getiremedi. Başını neredeyse doksan derece çevirdiği bir anda, bakışları sol taraftaki bir vitrinde takılıp kaldı. Bakış açısının dışına çıkan kadın gözden kayboldu. Adam, sanki çakılmış gibi vitrine bakmaya devam ediyordu. Yayalar için geç ışığı yanıp sönmeye başladı ve sohra da kırmızıya dönüştü. Adımlarını hızlandıran yaya geçidindeki insanlar taksinin önünden geçip gidiyordu. Elini kaldırarak taksiye yönelen çıkmadı. Kimura boş viteste hafifçe gaza yüklenip önündeki ışığın yeşile dönmesini bekledi.

İşte tam da o an, motosikletteki adamın vücudu aniden kasılıp titremeye başladı. Her iki kolunu da kaldırarak Kimura'nın taksisine doğru yıkılıverdi. Büyük bir gürültüyle arabanın kapısına çarpan adam, Kimura'nın görüş alanından çıktı.

.... Geri zekâlı serseml...

Mutlaka dengesini kaybedip devrilmiş olduğunu düşünen Kimura, dörtlüleri yakarak arabadan indi. Kapı zedelenmişse, parasını ödettirmekten başka bir şey düşünmüyordu. Işık yeşile dönünce, arkadaki arabalar Kimura'nın arabasını geçerek kavşağa akmaya başladı. Yere sırtüstü serilen adam bir süre çırpınarak başındaki kaskı çıkartmaya çalıştı. Kimura, adamdan ziyade kendi ekmek teknesinden endişeliydi. Düşündüğü gibi, kapıda çaprazlamasına bir zede oluşmuştu.

"Cıkl"

Kimura dilini şaklatarak adama yaklaştı. Adam, kaskının bağı çenesinin altında sıkıca sabitlenmiş olmasına karşın, var gücüyle kaskı çıkartmaya çalışıyordu. Neredeyse kendi kafasını da birlikte kopartmak istermiş gibi bir hâli vardı.

... O kadar mı bunalmış durumda bu adaml?

Kimura adamın hâlinin normal olmadığını görünce, nihayet yanına oturup "İyi misin?" diye sordu. Gölgeli siperlik yüzünden adamın yüzündeki ifade tam olarak anlaşılmıyordu. Adam, Kimura'nın elini yakaladı, bir şeylerden şikâyet edermiş gibi bir hâli vardı. Bir yandan da sımsıkı tutunmaya çalışıyormuş gibiydi. Sesi çıkmıyordu. Siperliğini kaldırmaya çalışmıyordu. Kimura telaşlandı.

"Beklel Hemen ambulans çağırıyorum!"

Telefon kulübesine doğru koşturdu ama hâlâ olduğu yerde düşen birinin nasıl olup da o hâle geldiğine bir anlam veremiyordu. Acaba kafasını çok mu kötü çarpmıştı?

Çok aptalcal O tipin başında çok sağlam bir kask var iştel Bacağını ya da kolunu kırmış gibi de durmuyordu. Başımıza iş almasak bari... Arabama çarparak yaralandıysa başıma bela olabilir.

Kimura kötü bir şeyler olacakmış gibi bir hisse kapılmıştı.

Eğer yaralandıysa, benim arabanın sigortasıyla mı masrafla-

rını karşılamak gerekir acaba? Eğer öyle olursa, yok kaza raporu, yok polis, uğraş dur...

Telefon ettikten sonra geri döndüğünde, adam ellerini boynuna yapıştırmış hâlde hareketsiz kalmıştı. Yoldan geçenler durmuş, endişeli gözlerle adama bakıyorlardı. Kimura kalabalığı yararak, ambulansı kendisinin çağırdığını oradakilerin belleğine yerleştirmeye çalıştı.

"Hey!... Koyverme kendini. Ambulans birazdan gelir!"

Kimura, adamın çenesinin altından geçen kask bağını çözdü. Adamın o kadar çırpınarak çıkartmaya çalıştığı kask, şaka gibi, kolayca çıkıverdi. Adamın yüz hatları şaşırtıcı ölçüde normal hâlini kaybetmişti. Bu yüz ifadesini anlatabilecek en doğru sözcük "hayret" olabilirdi. Gözlerini iyice açmış, dili boğazına doğru kıvrılmış, ağzının kenarından köpükler sarkıyordu. Ambulansı beklemenin bir anlamı yoktu. Kimura kaskı çıkartırken, adamın nabzını normalde olması gereken yerde hissedememişti. Ürperdi. Etraftaki manzaraya baktıkça gerçeklikten uzaklaşıyor gibiydi.

Devrilen motosikletin tekerleri hâlâ yavaşça dönüyor, süzülen siyah motor yağı yolda bir çizgi oluşturarak ilerleyip, damla damla kanalizasyon ızgarasından aşağı düşüyordu. Rüzgârsız gecenin açık gökyüzünde, başlarının üstündeki trafik ışığı tekrar kırmızıya döndü. Kimura sendeleyerek kalkıp yolun kenarındaki korkuluklara tutundu ve bir kez daha yerde yatan adama baktı. Kaskı adamın başının altına yastık olacak şekilde yerleştirmişti. O duruşu doğallıktan çok uzaktı.

... Adamın başını kaskın üzerine o şekilde ben mi yerleştirdim? Kask yastık olacak şekilde. İyi de neden?

Birkaç saniye öncesini anımsayamıyordu. Koskocaman açılmış iki göz sanki ona bakıyor gibiydi. Omuzlarından sırtına doğru bir soğukluk dalgası yayıldı. Ilık hava vücudunun çevresinden akıp gitmiş gibiydi. Tropik akşam sıcağına rağmen, Kimura'nın vücudundaki titreme duracak gibi değildi.

2.

İmparatorluk Sarayı çevresindeki hendek suyunun yeşil yüzeyi sabahın erken saatlerinde sonbahar renklerini yansıtıyordu. Eylül ayının sıcak günleri bitmek üzereydi. Kazuyuki Asakava, yeraltı geçidine inmeyi düşündüyse de, vazgeçerek, uzaktan gözüne takılan suyun rengini biraz daha yakından görmek için dışarı çıkan merdivenlere yöneldi. Gazetedeki pis hava, şişenin içinde çökeliyormuş, alt katlarda yoğunlaşıyormuş gibi olurdu. Aniden, dışarının temiz havasını içine çekmek istemişti. İmparatorluk Sarayı'nın yeşilliği hemen gözlerinin önünde beliriverince, beşinci otoban ve çevre yolunun birleştiği bu noktadaki yoğun egzoz dumanını neredeyse hiç hissetmedi. Henüz yeni aydınlanan hava, soğukla birlikte tazeliğini yansıtırcasına ışıl ışıldı.

İş başında sabahladığından vücudunda derman kalmamıştı ama uykusu da pek yoktu. Yazıyı tamamlamış olmanın verdiği heyecan, yeterli düzeyde bir dürtüye dönüşerek beyin hücrelerini uyanık tutuyordu. Asakava son iki haftadır hiç tatil yapmamıştı. Bugün ve yarın evde rahat rahat dinlenmek niyetindeydi. Yayın yönetmeni öyle emrettiğine göre, hiçbir şeyi kafasına takmadan dinlenebilirdi.

Kudanşita yönünden boş bir taksinin geldiğini görünce içgüdüsel olarak elini kaldırdı. İki gün önce Takehaşi-Şinbaba metro durakları arası dönemlik biletinin günü geçmiş, henüz yenisini almamıştı. Buradan Kuzey Şinagava'daki apartman dairesine kadar metroyla gidecek olsa 400 yen, taksi ise 2000 yen tutardı.

Yaklaşık 1500 yenlik bir israf söz konusuydu ama üç kez hat değiştirmek gerektiğini düşününce, biraz da maaşını yeni almış olmanın verdiği rahatlıkla, lükse kaçmaya gönlü razı olmuştu.

Bugün, burada Asakava'nın taksiye binmeye karar vermesi, son günlerde üst üste yaşadığı tatsız olayların yarattığı bunalımdan biraz olsun kurtulabilmek içindi. En baştan beri taksiye binmek niyetinde değildi. Bir anlığına dışarının havasını hissetmek istemiş, tam o sırada boş bir taksinin geldiğini görünce, bilet alarak üç kez tren değiştirmeye üşenmişti. Eğer metroyla dönecek olsa, iki olayı birbirine bağlayacak bir vesile asla ortaya çıkmayacaktı. Fakat şöyle bir düşündüğümüzde, tesadüfler, her öykünün daima olmazsa olmaz bir parçasıdır.

Taksi biraz da tereddüt ederek Palaceside Binası önünde durdu. Şoför kırk yaşlarında ufak tefek bir adamdı ve sabaha kadar çalışmış olacak, gözleri kan çanağına dönmüştü. Torpido gözünün üst kısmına konan renkli fotoğrafın altında şoför adı olarak Mikio Kimura yazılıydı.

"Kita-şinagava'ya lütfen..."

Müşterisinin gitmek istediği yeri duyan Kimura, neredeyse sevincinden oynayacaktı. Kita-şinagava, şirketin garajının bulunduğu Higaşi-gotanda'nın az ilerisindeydi ve artık taksiyi garaja götürmeye niyetlenen Kimura'nın gideceği istikamet ile aynıydı. Taksi şoförlüğü, her şey kafasında kurduğu gibi akmaya başladığında eğlenceli bir hâl alıyordu. Kimura her zaman olduğundan daha fazla konuşkandı.

"Buradan röportaja mı gidiyorsunuz?"

Yorgunluktan kan çanağına dönmüş gözleriyle dışarıya bakan ve kendi düşüncelerine dalmış olan Asakava "Efendim?" diye soruyla yanıtladı. Bir yandan da mesleğini nereden anladığını merak etmişti.

"Bayım, gazetecisiniz değil mi?"

"Haftalık dergi için çalışıyorum ama çok iyi tutturdunuz."

Yirmi seneden uzun zamandır taksi şoförlüğü yapan Kimura, müşterinin bindiği yer, kıyafeti ve konuşma tarzına bakarak, onların mesleğini bir dereceye kadar tahmin edebilir hâle gelmişti. Genel olarak, popüler mesleklerde çalışan, üstelik mesleğinden de gurur duyan biriyse, işiyle ilgili bir konu olduğunda hemen sohbeti derinleştiriverirdi.

"Çok zor olmalı, böyle erken saatlerde çalışmaya başlamak."

"Hayır, tam tersi. Eve dönüyorum, yatacağım."

"Eh, aynı durumdayız öyleyse."

Normalde Asakava, mesleğinden gurur duyan bir adam değildi. Fakat bu sabah, ilk kez kendi makalesi yayımlandığı zaman hissettiği tatmin duygusunu tekrardan yaşıyordu. Şu proje dizisi nihayet bitmiş, bir hayli de ses getirmişti.

"İşiniz eğlenceli mi?"

"Eh işte..."

Asakava muğlak bir şekilde yanıtlamıştı. Eğlenceli zamanlar olduğu gibi, hiç öyle olmayan zamanlar da olurdu. Yalnız şu an uzun uzun yanıtlamaya üşenmişti. İki sene önceki çuvallamasını henüz unutabilmiş değildi. O sıralarda yazmaya çalıştığı makalenin başlığını çok net anımsıyordu: "Çağımızın Yeni Tanrıları".

Yayın yönetmeninin karşısında, bir daha asla röportaja çıkamayacağından yakınırkenki acınası hâli gözlerinin önüne gelir gibi oluyordu.

Sessizlik bir süre devam etti. Tokyo Kulesi'nin hemen solundaki virajı yüksek bir hızla alıyorlardı.

"Bayım. Kanal kenarındaki yoldan mı gidelim, yoksa Birinci Keihin yolundan mı?"

Kita-şinagava'nın neresine gidileceğine göre rota farklılaşıyordu.

"Birinci Keihin'den... Şin-baba'nın az öncesinde ineceğim."

Taksi şoförleri, müşterinin nereye gideceğini net olarak bildiklerinde bir parça rahatlarlar. Kimura, Fuda-no-tsuci kavşağında direksiyonu sağa kırdı.

O yere yaklaşmışlardı. Gerçi, içinde ne kaza konusunda bir sorumluluk, ne de bir pişmanlık hissediyordu. Tamamen karşı tarafın kendi kendine yaptığı bir kazaydı ve dikkatli olsa bile kaçınabilme şansı da yoktu. O an hissettiği korkuyu da unutmaya başlamıştı. Bir ay... Uzun bir süre midir? Oysa Asakava iki yıl önce yaşadığı korkuyu hâlâ o günkü gibi hissediyordu.

Ancak hiçbir açıklaması yoktu. Acaba neden buradan her geçişinde o an yaşadıklarını anlatma isteğine kapılıyordu? Dikiz aynasından hafifçe göz atıp müşteri uyukluyorsa vazgeçiyordu. Fakat eğer uyanıksa, Kimura istisnasız her müşterisine o anki olayı tüm ayrıntılarıyla anlatıyordu. Bu kavşağa her gelişinde konuşma krizine kapılıyordu.

"Bir ay kadar önceydi herhalde..."

Sanki konuşmaya başlamasını beklermiş gibi, trafik ışığı Kimura'nın tam önünde sarıdan kırmızıya döndü.

"Âlemde nedenini asla anlayamadığımız birçok şeyle karşılaşıyoruz, öyle değil mi?"

Neden söz ettiğini gizemli bir hâle getirme çabası, müşterisinin ilgisini çekmek içindi. Asakava yarı uykulu hâlde başını kaldırıp boş gözlerle çevresine bakındı. Kimura'nın sesiyle şaşırmış, şu an bulundukları yerin neresi olduğunu anlamak istemişti.

"Ani ölümler son zamanlarda arttı mı acaba?... Gençler arasında da..."

"Efendim?"

O sözcükler Asakava'nın kulaklarında yankılanmıştı: Ani ölüm. Kimura konuşmasına devam etti.

"Ya işte, bir ay kadar öncesiydi. Şurada trafik ışığında beklerken, aniden motosikletlinin biri arabamın üzerine devriliverdi. Hareket hâlindeyken kaydı desem, öyle de değil. Durduğu yerde aniden paldır küldür devriliverdi. Sonra ne olsa beğenirsiniz? Sürücü de 19 yaşında bir dershane öğrencisiymiş... Ölüverdi oğlan. Ağzım açık kaldı, ambulanslar, polis arabaları. Bir de gelip benim arabaya çarpmaz mı?! Al başına belayı!"

Asakava sesini çıkarmadan dinliyordu ama on yılı aşkın gazetecilik deneyiminin kazandırdığı önseziyle hemen şoförün ve taksi şirketinin adını not etti. Sanki bu işi haber yapmaya her an hazırmış gibi içgüdüsel bir hızla.

"Ölüm şekli de çok tuhaftı. Debelene debelene kaskını çıkartmaya çalışıyordu... Sırtüstü yattığı yerde... Ambulans çağırmaya gittim, döndüğümde çoktan mefta olmuştu."

"Yer tam olarak neresi?" Asakava'nın uykulu hâlinden eser kalmamıştı.

"Orası işte." İstasyon önündeki yaya geçidinin karşı tarafını işaret etmişti Kimura. Asakava yeri hemen belleğine kazıdı. Eğer orada bir kaza meydana gelmişse, Takanava Karakolu'nun sorumlu olduğu bölgeye giriyordu. Aklından hızla, Takanava Karakolu içerisinde iş halledebileceği rotayı çizmeye başladı. Büyük gazetelerin gücü böyle durumlarda belli olur. Gazetenin hemen her alanda bağlantıları olur ve bazı durumlarda bilgi toplama kabiliyeti polisinkini bile aşabilir.

"Ee, ölüm nedeni ani ölüm müymüş?"

Ani ölüm diye bir rahatsızlık adı olup olmadığından emin değildi. Asakava bir an önce gerekli soruları sormak istiyordu. Bu kazanın zihninin neresine takılıp kaldığını bilemediği hâlde...

"Çok saçma ya! Benim araba park hâlindeydi. Kendiliğinden üzerime devriliverdiği hâlde, yok kaza raporu, yok bilmem ne. Üstüne üstlük, bizim kaskoyu da deldirmiş olduk... Görünmez kaza dedikleri şey bu olsa gerek."

"Tarih ve saati tam olarak anımsıyor musunuz?"

"Ooo, yoksa bir haber kokusu mu aldınız? 4 ya da 5 Eylül. Eh, o günlerden biri. Saat olarak da, sanırım gece 11 sıralarıydı." Sözünü tamamladığı anda Kimura'nın zihninde o an yeniden canlanmaya başladı. Sıcak ve nemli hava... Devrilen motosikletten süzülen zift siyahı yağ. Yağ sanki canlıymış gibi kanalizasyon mazgalına doğru ilerlemişti. Yüzeyinde far ışıklarını yansıtarak,

damla damla mazgaldan aşağı akmıştı sessizce. Duyu organları bir anlığına işlevini yitirmişti sanki. Sonra, kaskını başının altına yastık gibi koyduğu oğlanın yüzü. O korkmuş, hatlarını kaybetmiş yüz ifadesi. O kadar korkutan şey neydi acaba?

Trafik ışığı yeşile döndü. Kimura gaz pedalına yüklendi. Arka koltuktan tükenmez kalemin kâğıda sürtünürken çıkarttığı ses duyuluyordu. Asakava not alıyordu. Kimura kusacak gibi oldu. Neden bu kadar net olarak anımsıyordu acaba? Kimura ekşiyen tükürüğünü yutarak, içinden yükselen kusma isteğini bastırmaya çalıştı.

"Peki ölüm nedeni tam olarak neymiş?" diye sordu Asakava.

"Kalp enfarktüsü."

Kalp enfarktüsü?... Acaba adli tabip gerçekten o teşhisi mi koymuştu? Son zamanlarda bu sözcük pek kullanılmıyordu halbuki.

"Net tarih ve saatle birlikte bunu da kesin olarak öğrenmek lazım," diye mırıldanan Asakava, not tutmaya devam etti. "Yani, bunun dışında görünür bir yarası yok muydu?"

"Aynen öyle. Çok şaşırtıcı... Eh, şaşırması gereken benim aslında."

"Nasıl yani?"

"Şey işte, meftanın yüzünde müthiş bir şaşkınlık ve korku ifadesi vardı da..."

Asakava yüreğinin atışlarını net olarak duymaya başlamıştı. Öte yandan içinde iki olay arasındaki bağı reddeden bir ses yükseliyordu. Bu bir tesadüf. Sadece bir tesadüf.

Keihin Ekspres Hattı'nın Şin-baba İstasyonu hemen karşılarındaydı.

"Şuradaki ışıktan sola dönünce durun lütfen."

Araba durdu, kapı açıldı. Asakava iki adet bin yenlik banknot ile birlikte kartvizitini uzattı.

"M gazetesinde çalışıyorum, adım Asakava. Eğer bir sakıncası

yoksa, şimdi konuştuğumuz olayı daha sonra ayrıntılı bir şekilde anlatabilir misiniz?"

"Elbette. Neden olmasın?" dedi Kimura, keyifli bir sesle. Nedense bunu yapmanın kendisi için bir görev olduğu hissine kapılmıştı.

"Daha sonra telefon ederim."

"Telefon numarası..."

"Hayır, gerek yok. Şirketin adını not aldım. Çok yakın bir yerdeymişsiniz."

Asakava arabadan inip, kapıyı kapatmadan önce bir an tereddüt etti. Tarif edemeyeceği bir şekilde tekrar sormaktan korkmuştu. Tuhaf şeylere burnunu sokacak olursa, iki yıl önce başına gelenleri tekrar yaşamak zorunda kalabilirdi. Ancak içindeki merak bu kadar güçlenmişken, sessizce çekip gidemezdi. Bunu çok iyi biliyordu. Asakava tekrar Kimura'ya döndü.

"Şu delikanlının kaskını çıkarmaya çalışarak debelendiğini söylediniz, değil mi?"

3.

Yayın yönetmeni Oguri, Asakava'nın raporunu dinlerken yüzünü buruşturmuştu. Bir an, Asakava'nın iki yıl önceki hâli gözlerinin önüne gelmişti. Sanki cinnet geçiriyormuş gibi gece gündüz klavyenin başından kalkmayarak, röportajlarda elde ettiği bilgilerle sözde peygamber Şoko Kageyama'nın yaşamını yazdığı günlerdeki o anormal hâli. Bir psikoloğa görünmesini söylemeyi gerçekten düşündürtecek ölçüde tüyler ürpertici bir hâl.

Zamanlaması da kötüydü. İki yıl önce gizemli öykü patlaması birdenbire medya dünyasını kaplamış, yayın kuruluna gönderilen hayalet fotoğrafları dağ gibi yığılmıştı. Dünyanın gidişatı konusunda ciddi endişelere yol açacak ölçüde, hayalet öyküsü ya da fotoğrafı adı altında yayıncılara gönderilen asılsız haber yığını. Dünyanın düzenini kavramak konusunda bir ölçüye kadar kendine güveni olan Oguri bile, o durumu gördüğünde ikna edici bir açıklama yapamamıştı. O ölçüde, gazeteye gönderilen yazılar anormal sayılara ulaşmıştı. Abartısız, bir günde gönderilen postalar yayın kurulu odasının her yanını kaplıyordu ve üstelik tamamı gizemli öykü içerikliydi. Gönderilen yazıların tek adresi M gazetesi değildi. Japonya'daki tüm yayıncılar bu kasırganın etkisi altında kalmış, anlam sınırlarını aşan bir olgu ortaya çıkmıştı. Zaman kaybını göze alarak incelediklerinde, aynı isimle gelen çok sayıda yazı olmadığı anlaşılmıştı ve gönderen isimlerinin tamamı sahteydi. Kabaca bir hesapla, o dönemde yayıncılara mektup gönderen insan sayısı yaklaşık on milyona ulaşıyordu. On

milyon! Bu sayı yayın dünyasını sarsmıştı. Gönderilen yazıların içeriği o kadar ürkütücü değildi ama o toplam sayı insanın ürkmesine yetecek ölçüdeydi. Başka bir hesapla, Japonya'daki her on kişiden biri yayıncılara yazı göndermiş oluyordu ama yayın dünyasıyla ilgili kişiler, onların yakınları ve arkadaşları araştırıldığında o tür mektupları gönderen bir kişi bile çıkmamıştı. Neler oluyordu? O mektup yığını nereden gönderiliyordu? Editörlerin tamamı boyunlarını bükmüştü. Sonra, bir yanıt bulunamadan o dalga hafiflemiş, yaklaşık altı aylık o anormal süreç sanki hiç yaşanmamış gibi yayın kurulu odası normale dönmüş ve o tür mektuplar hiç gelmemeye başlamıştı.

Gazetenin çıkarttığı dergide bu durumun nasıl ele alınacağı sorunuyla ilgilenmek zorunda kalan Oguri olmuştu. Onun ulaştığı son karar, tamamen görmezden gelmek şeklindeydi. Belki de o dalganın oluşmasını sağlayan kıvılcımın nedeni, Oguri'nin asla ciddiye almadığı dergilerdi. Konuyla ilgili fotoğraf ve deneyim öykülerini yayımladıkları için okurların mektup dalgası ile karşı karşıya kalmışlar ve o anormal durum ortaya çıkmıştı. Elbette, Oguri de bu açıklamanın yeterli olmayacağının farkındaydı. Fakat bir şekilde mantıklı bir açıklama getirmek ve durumu öyle ele almak zorundaydı.

Daha sonra, yayın yönetmeni Oguri'ye bağlı olarak çalışan editörler, gönderilen postaları açmaksızın doğrudan imha kazanına göndermeye başlamışlardı. Dışarıya karşı da sanki hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya gayret etmişlerdi. Elbette, gizemli öykü konusuyla hiç ilgilenmiyormuş gibi yapıp çevrelerine bir duvar örerek. Belki de o sayede mektup dalgası günden güne zayıflamıştı. İşte öyle bir zamanda, Asakava küllenmeye başlayan ateşin üzerine benzin dökmek gibi bir girişimde bulunmak üzereydi. Oguri hiç istifini bozmadan Asakava'yı süzüyordu.

... İki yıl önce yaşadıklarımızı yeni baştan yaşatmak niyetinde misin?

"Bak şimdi..." Oguri ne diyeceğini kestiremediği durumlarda bu ifadeyi kullanmayı alışkanlık hâline getirmişti.

"Sayın yönetmen, neler düşündüğünüzü çok iyi anlayabiliyorum."

"Hayır, hayır, ilginç olmasına ilginç. Buradan ne çıkacağı hiç belli olmaz. Tamam da... Çıkacak şey şu malum türden bir şey olursa, biraz sorun yaratmaz mı?"

Şu malum tür. Oguri hâlâ, o iki yıl önceki gizemli öykü dalgasının insan elinden çıkan bir şey olduğuna inanıyordu. İçindeki öfke de henüz dinmemişti. O kadar sorunu aynı anda yaşadığından, gizemli öykü türüne giren her şeye karşı önyargılı olmaya devam ediyordu.

"Hayır, işin öyle gizem kısmına girmek gibi bir niyetim yok. Sadece, bunun bir tesadüf olamayacağını söylemeye çalışıyorum."

"Tesadüfler..."

Asakava'nın karısının yeğeni Tomoko Oişi, 5 Eylül gecesi saat 11'de, Honmoku'daki kendi evlerinde ölmüştü. Ölüm nedeni ani kalp yetmezliği. Henüz lise üçüncü sınıf öğrencisiyken, on yedi gibi genç bir yaşta. Aynı gün, aynı saatte, Japonya Demiryolları Şinagava İstasyonu önünde on dokuz yaşındaki bir dershane öğrencisi de motosikleti üzerinde trafik ışığında beklerken aniden bir kalp krizi sonucu ölüyor.

"Sadece tesadüfler üst üste gelmiş, bana kalırsa. Taksi şoföründen kaza olayını duyunca, eşinin yeğeninin ölümünü tesadüfen aklına getirmiş olmayasın?"

"Bakın," dedi Asakava yayın yönetmeninin dikkatini toparlamasını sağlamaya çalışarak. "Motosikletteki genç, ölmeden önce debelene debelene kaskını çıkartmaya çalışmış."

"Ee?.."

"Tomoko da ölürken kendi kafasını koparmaya çalışırmışçasına saçlarına nasıl yapıştıysa, her iki elinin parmakları arasında da tutam tutam saç dolanmış hâldeymiş."

Asakava, Tomoko ile birçok kez karşılaşmıştı. Liseli her kız gibi saçlarına her zaman özen gösterir, sabahları şampuanla yıkamayı asla ihmal etmezdi. Öyle bir kızın kendi saçlarını yoluk yoluk etme olasılığı söz konusu olabilir mi? Onun böyle yapmasına neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyordu Asakava. Kendinden geçmiş bir hâlde saçlarını yolmaya çalışan Tomoko'nun hâlini gözlerinin önüne getirmeye çalıştıkça, zihninde göze görünmeyen bir şeyin gölgesi canlanıveriyordu. Bir de, onu bu hâle getiren benzersiz korku.

"Anlamıyorsun. Bak şimdi, sen çok fazla önyargılı davranıyorsun. Ne tür olaylar olursa olsun, ortak nokta bulmaya kalkarsan istemediğin kadar çok çıkartırsın. Eh ikisi de kalp krizinden ölmüş, öyleyse ikisi de çok acı çekmiş olmalı. Saçlarını yolmaya kalkışması, canla başla kaskını çıkarmaya çalışması... Bunlar çok normal şeyler değil mi?"

Bu olasılığa da inanmakla birlikte, Asakava başını hayır anlamında salladı. Kolayca pes etmek istemiyordu.

"Yayın yönetmenim, göğüs kısmı, göğüs kısmında acı hissetmiş olması gerekir. Neden başlarını koparma ihtiyacını hissetsinler ki?"

"Bana baksana! Sen hiç kalp krizi geçirdin mi?"

"... Hayır."

"O zaman, hiç gidip bir doktora sordun mu?"

"Neyi?"

"Kalp krizi geçiren bir insanın saçını yolmaya kalkıp kalkmayacağını."

Askava'nın susmaktan başka çaresi kalmamıştı. Aslında gidip bir doktora sormuştu. Doktor, "Olmayacak bir şey değil," diye kesinliği olmayan bir yanıt vermişti. "Tersi durumlar da söz konusu olabilir... yani beyin zarı altında kanama olduğunda ya da beyin kanaması durumunda, baş ağrısı ile birlikte, mide bulanması da ortaya çıkabilir çünkü."

"Neticede bireyler arasındaki farklılıklar işte. Matematik problemini çözemediğinde saçını karıştıranlar olabileceği gibi, sigarasını tüttürenler de olur. Belki eliyle karnını bastıranlar da vardır," diyen Oguri, koltuğunu çevirdi. "Sonuçta şu aşamada kesin bir şey söylemek çok zor. Basılabilecek bir yazı hâline gelmez. Sen de biliyorsun, şu iki sene önce olanları. Böyle şeylere dikkatsizce yapışmamak lazım. Bir anlık hevesle yazmaya kalkınca, yazı çıkar gerçi."

Evet, öyle olabilir. Gerçekten de yayın yönetmeninin söylediği gibi, yalnızca tesadüfler üst üste gelmiş olabilir. Fakat son olarak, doktor sadece boynunu eğmişti. Kalp krizi yüzünden saçlarını tutam tutam yolmaya kalkan olup olmayacağı sorusunu, sadece "Hmm," diye mırıldanarak yanıtlamıştı. Ancak yüz hâlinden anlaşılıyordu: En azından kendi gördüğü hastalar arasında böyle bir şeye rastlamadığı.

"Anlaşıldı."

Şu an için uslu uslu çekilmekten başka çare yoktu. Bu iki olay arasında çok daha nesnel bir neden-sonuç ilişkisi bulamadığı müddetçe, yayın yönetmenini ikna etmesi çok zordu. Asakava içinden, hiçbir şey bulamaması durumunda sessizce olaylardan el çekmeye karar verdi.

4.

Telefonun ahizesini yerine koyduktan sonra bir süre Asakava'nın eli orada kaldı. Adamın, Asakava'nın keyfini haddinden fazla düşünerek konuşurkenki sesi hâlâ kulaklarındaydı, içinde bir isteksizlik oluşmuştu. Telefonda konuştuğu kişi, önce sekreterinin bağladığı telefonu oldukça küstah bir şekilde açmış; ancak Asakava'nın projesini dinledikçe ses tonu gitgide yumuşamıştı. Herhalde ilk başta reklam vermesi için arandığını sanmıştı. Sonra da hızlı bir düşünmeyle, kendi yaşamını anlatacak bir yazının çıkmasının artılarını hesap etmiş olmalıydı.

"Başyazı" olarak adlandırdıkları proje eylül ayından beri devam ediyordu ve işe sıfırdan başlayarak büyük bir şirket kurmayı başaran yöneticilerin yaşadığı zorluklar veya sarf etmiş oldukları çabalar gibi konuları merkezine alan bir yazı dizisiydi. Neticede randevu almayı başardığına göre, Asakava biraz daha tatmin olmuş bir şekilde telefonun ahizesini yerine koyabilirdi ama üzerinde bir ağırlık vardı. Burnu havada bir materyalistin teki olduğu her hâlinden belli olan bu adamdan duyabileceği şeyler, her zaman olduğu gibi, sıkıntılarla geçen bir iş yaşamı, kendisinin nasıl bir ileri görüşlülükle fırsatları yakaladığı ve yükselmeyi başardığı... Eğer röportajı yapan kişi teşekkür ederek kalkmayacak olursa ardı arkası kesilmeyecek bir başarı öyküsü. İç bunaltıcıydı. Asakava bu projeyi aklına getiren kişiye lanet okudu. Dergiyi ayakta tutabilmek için ne şekilde olursa olsun reklam almak gerekiyordu ve bu "başyazı"ların o reklamları almak için zemin

hazırlamaya yönelik olduğunu biliyordu. Fakat şirketin kâr ya da zarar etmesi Asakava'nın umurunda değildi. Önemli olan, yalnızca işini zevk alarak yapmayı sürdürüp sürdüremeyeceğiydi. Hayal gücü gerektirmeyen işler, fiziksel olarak rahat olabilir ama çoğu durumda zihinsel açıdan yorucu olur.

Asakava dördüncü kattaki arşiv odasına yöneldi. Yarın yapacağı röportaj için ön hazırlık yapması gerekiyordu ama ondan daha fazla aklına takılan bir şey vardı. O iki ilginç kazayı birbirine bağlayabilecek nesnel bir neden-sonuç ilişkisi. Bir an aklına gelivermişti. Nereden başlayacağını bilemiyordu ama o soru, burnu havada patronun sesini aklından atabildiği aralıkları dolduruyordu.

Acaba 5 Eylül gecesi saat on birde meydana gelen nedeni belirsiz ölümler sadece o iki olay mı?

Eğer öyle değilse, yani bunlarla benzer başka olaylar da meydana gelmişse, tesadüf olasılığı sıfıra daha da fazla yaklaşıyordu. Asakava, eylül ayının ilk on gününde çıkan gazeteleri gözden geçirmeye karar verdi. İşi gereği gazeteleri dikkatli okurdu. Fakat çoğunlukla toplum hayatıyla ilgili kısımların sadece başlıklarına göz atarak sayfaları hızla çevirirdi, bir şeyleri gözden kaçırma olasılığı bir hayli yüksekti. İçinde öyle bir his oluşmuştu. Sanki bir ay kadar önce toplum hayatı sayfalarının küçük bir köşesinde tuhaf bir başlık görmüş gibiydi. Sol alt kısımdaki küçük bir boşluk. Sadece yerini anımsıyordu. Başlığı gördüğünde tuhafına gitmişti ama birileri ona seslenince gazeteyi elinden bırakmış, iş yoğunluğu arasında da yazının tamamını okuyamamıştı.

Asakava 6 Eylül sabah baskısından itibaren araştırmaya başladı. Mutlaka bir şeyler bulacağına inanıyordu ve kalbi hazine ararken heyecanlanan bir çocuğunki gibi atmaya başlamıştı. Karanlık arşiv odasında bir ay önceki gazeteleri okumak. Bu eylemin kendisi bile, züppe adamla yapacağı röportajda tadamayacağı bir şekilde zihinsel açıdan tatmin ediciydi. Dışarıda dola-

şıp binlerce insanla iletişim hâlinde olmaktansa, şu an yaptığı iş Asakava'ya daha uygundu.

7 Eylül akşam baskısı... Asakava, aynen anımsadığı yerde aradığı haberi buldu. 34 kişinin ölümüyle sonuçlanan deniz kazası haberinin bir köşesine sıkışıp kalan o haber, anımsadığından da küçük bir alana yerleştirilmişti. Gözden kaçırması çok normaldi. Asakava gümüş çerçeveli gözlüklerini çıkartarak, yüzünü sayfaya yaklaştırıp bir harf bile atlamamaya özen göstererek okumaya başladı.

Genç Çift Kiralık Arabada Ölü Bulundu

7 Eylül sabah saat 6.15 sularında, Yokosuka Şehri Aşina mevkinde devlet karayolunun kıyısındaki boş bir alanda park edilmiş otomobil içerisinde ön koltukta oturan genç çiftin ölü olduğunu fark eden kamyon sürücüsü, bu durumu Yokosuka Emniyet Müdürlüğü'ne bildirmiş.

Arabanın plaka numarasından ölen çiftin, Tokyo Şibuya semtinde ikamet eden dershane öğrencisi (19) ile Yokohama İsogo semtindeki özel kız lisesi öğrencisi (17) oldukları anlaşıldı. Arabayı, aynı dershane öğrencisi iki gün önce akşam saatlerinde Şibuya semtindeki bir şirketten kiralamış.

Araba fark edildiğinde, kapıları kilitli, anahtarı ise kontağa takılı hâldeymiş. Ayın beşi gecesi ile ertesi sabah arasında bir zamanda öldükleri tahmin ediliyor. Arabanın pencereleri kapalı olduğundan, uyuyakalarak oksijensizlikten ölmüş oldukları da düşünülebilir ama ilaç içerek birlikte intihar etmiş de olabilirler. Ölüm nedenleri henüz kesin olarak anlaşılmış değil. Şu an bir cinayet söz konusu olmadığı varsayılıyor.

Haber bundan ibaretti ama Asakava aradığını bulmuştu. Öncelikle, ölen kız öğrenci yeğeni Tomoko ile aynı yerde, Yokohama'daki kız lisesinde öğrenciydi ve yaşı da aynı şekilde 17 idi. Araba kiralayan genç de, Şinagava İstasyonu önündeki

kazada ölen gençle aynı şekilde dershane öğrencisiydi ve yaşı da yine 19 idi. Tahmini ölüm saatleri de hemen hemen aynı saate denk geliyordu. Ölüm nedenleri de belirsizdi.

Bu dört ölüm arasında mutlaka bir ilişki olmalıydı. Belirleyici bir ortak nokta bulmak için fazla zaman harcamayacağı belliydi. Her şeyden öte Asakava büyük gazetelerden birinde çalıştığından, bilgiye ulaşma konusunda sıkıntı çekmiyordu. Haberin bir fotokopisini aldıktan sonra ilk olarak yayın kurulu odasına yöneldi. Müthiş bir maden damarına rastlamış gibi bir duyguyla adımları gitgide hızlandı ve asansörü beklerken içindeki sabırsızlığı bastıramaz hâldeydi.

Yokosuka Belediyesi basın salonu. Yoşino özel masada oturmuş not kâğıdına bir şeyler yazıyordu. Otoban kalabalık olmazsa, Tokyo'daki gazete merkezinden oraya kadar bir saatte gelinebiliyordu. Asakava, Yoşino'nun arkasında durduğunda seslendi.

"Yoşino Bey." Onunla bir yıl aradan sonra ilk kez karşılaşıyordu.

"Oo, Asakava sen misin? Ne oldu? Seni Yokosuka'ya kadar getiren şey ne ?... Neyse, otursana."

Yoşino boş koltuklardan birini çekerek Asakava'ya oturması için işaret yaptı. Yüzü sakallarla kaplanmıştı. O görünüşüyle kaba bir adammış izlenimi yaratabilirdi ama Yoşino aslında başkalarının ihtiyaçlarına önem veren bir insandı.

"Yoğun musun?"

"Eh işte."

Yoşino, Asakava'nın henüz toplum haberleri masasında çalıştığı dönemde tanıştığı ve kendisinden üç yıl daha kıdemli olan, otuz beş yaşında biriydi.

"Aslında Yokosuka'daki iletişim birimine sordum. Burada olduğunuzu onlar söyledi."

"Ne o? Benimle bir işin mi var?"

Asakava, daha önce kopyasını çıkarttığı haberi uzattı. Yoşino, sıradışı bulunacak kadar uzun bir süre dikkatlice habere baktı. Kendi yazdığı haber olduğuna göre, o kadar titizlenerek okumasa bile içeriğini biliyor olmalıydı ama o çok sevdiği fıstığı ağzına götüren eli havada kalmış bir hâlde, tüm dikkatini habere yoğunlaştırmış gibiydi. Sanki haberin içeriğini anımsamış, midesinde özümsemeye çalışırmış gibi bir hâli vardı.

"Bununla ilgili bir sorun mu var?" Yoşino'nun yüzündeki ifade ciddileşmişti.

"Hayır bir sorun yok. Sadece ayrıntılarıyla ilgili bilgi almak istedim."

Yoşino ayağa kalktı. "Tamam, şu yan tarafta bir şeyler içerek konuşalım."

"Zamanınız var mı?"

"Dert etme. Bununla ilgili konuşmak daha ilginç olacak gibi."

Belediyenin hemen yan tarafında bir kafe vardı, kahve 200 yene içilebiliyordu. Yoşino oturur oturmaz tezgâha dönerek "İki kahve!" diye seslendi. Sonra, Asakava'ya dönünce vücudunu iyice yaklaştırdı.

"Bak şimdi. Ben toplum haberleri bölümüne gireli on iki yıl oluyor. O süre boyunca bir sürü olayla karşılaştım. Fakat bu kadar tuhaf bir olayla ilk kez karşılaşıyorum." Yoşino bunları söyledikten sonra suyundan bir yudum alıp konuşmasını sürdürdü. "Bak Asakava. Bilgi takası konusunda adil olalım. Merkezde çalışan bir adam olduğun hâlde, neden bu olayla ilgileniyorsun?"

Henüz elinde ne olduğunu açık etmemeliydi. Büyük bir haber çıkaracaksa tek başına yapmak istiyordu. Yoşino gibi sağlam bir gazeteci elindekileri öğrenirse, anında pençeyi yapıştırıp avını elinden kapardı. Asakava yalan söylemekte hiç tereddüt etmedi.

"Öyle özel bir nedeni yok. Yeğenim bu ölen liseli kızla arkadaşmış, o yüzden bu olayın ayrıntılarını merak ettim. O yüzden, buraya kadar gelmişken dedim..."

Hiç de ustaca söylenmiş bir yalan değildi. Yoşino'nun bakışlarında bir an kuşkulu bir gölge oluşur oluşmaz yavaş yavaş geri çekildi.

"Gerçekten mi?"

"Evet, ne de olsa genç bir kız. Zaten bir arkadaşın ölümü bile çok sarsar, bir de böylesine tuhaf bir şekilde ölüverince, sorularıyla bunaltmaya başladı... Lütfen, şu olayı tüm ayrıntılarıyla anlatabilir misiniz?"

"Peki, neyi öğrenmek istiyorsun?"

"Daha sonra ölüm sebebi anlaşıldı mı?"

Yoşino başını salladı.

"Netice olarak ani kalp durması ama bunun nasıl oluştuğu hakkında hiçbir ipucu yok."

"Cinayet olma ihtimali? Ne bileyim, boğazları sıkılarak falan."

"Olanaksız. Boyun damarlarında iç kanama izine rastlanmadı."

"İlaç?"

"Otopside bir şey çıkmadı."

"Öyleyse bu olay henüz çözüm-"

"Ya, ne çözümü!? Cinayet olmadığına göre olay da değil. Rahatsızlık sonucu ölüm ya da kaza sonucu ölüm işte, altı üstü. İnceleme ekibi de doğal olarak kurulmadı."

Yoşino isteksizce konuşuyor gibiydi. Sırtını koltuk arkalığına iyice yaslamıştı.

"Peki ölen kişilerin adı neden açıklanmadı?"

"Henüz reşit değiller ya, ondan. Hem birlikte intihar etmiş olmaları ihtimali de var."

Yoşino o an sanki aniden bir şeyi anımsamış gibi gülümseyip vücudunu tekrar masaya yaklaştırdı.

"Oğlan kot pantolonuyla külotunu dizlerine kadar indirmişti. Kız da külotunu dizlerinin üstüne kadar indirmişti."

"Yani, iş üzerindeler miymiş?"

"Yok, iş üzerinde olamazlar. Belki tam başlamak üzereler-di. Yani işin tam eğlenceli kısmı tam başlayacakken. İşte o an!" Yoşino çarpışma taklidi yapar gibi elini çırptı.

"O an olan ne?"

Her hâliyle karşısındakinin heyecanını artırmaya çalışan bir hikâye anlatımı vardı.

"Baksana Asakava. Yoksa bu olayla ilgili bir şeyler mi biliyor-sun?"

"Sır saklamayı bilirim. Elinden almak gibi bir niyetim de yok. Yalnızca merak ediyorum."

Asakava susmaya devam ediyordu.

"Gerçekten, bir şeyler biliyorsan öğrenmek isterim."

Bir an düşündü. *Hayır, olmaz. Henüz söylememeli.* Fakat artık yalanla geçiştirmesi mümkün değildi.

"Kusura bakmayın, Yoşino Bey. Biraz daha sabredebilir misi-niz? Henüz hiçbir şey söyleyemem. İki, üç gün içerisinde mutlaka anlatırım. Söz."

Yoşino'nun yüzündeki hayal kırıklığı ifadesi iyice belirginleş-mişti.

"Sen de bu şekilde davranırsan..."

Asakava bir şeyler dileyen bakışlarını Yoşino'ya yöneltti. Konuşmanın devamını getirmesini isteyen bakışlar.

"Tuhaf bir etken olduğundan başka bir şey gelmiyor aklıma. Bir genç erkek ve kız, tam işe başlayacakken havasızlıktan boğu-lur mu? Şakası bile olamaz. Daha önceden içtikleri zehrin etkisi-ni göstermeye başladığı da düşünülebilir ama öyle bir belirti de yok... Belirtisi kalmayan zehir türleri de var olmasına var ama bir dershane öğrencisi ve bir liselinin öyle kolayca bulabileceğini hiç sanmıyorum."

Yoşino'nun aklına arabanın bulunduğu yer geldi. Doğrudan gidip gördüğü için aklında çok net olarak kalmıştı. Aşina'dan

Okusu Dağı'na çıkılan stabilize yolun kıyısındaki küçük bir vadide ağaçların arasındaki dar bir açık alanda, rampayı tırmanan araçların ancak stop lambalarını fark edebileceği şekilde duruyordu. Arabayı süren dershane öğrencisinin arabayı ne amaçla buraya getirdiği hakkında bir tahmin yürütmek hiç de zor değildi. Akşam olunca o yoldan hemen hiç araba geçmez ve dağın yamacına doğru yükselen ağaçların dalları da arabayı görünmez kılar. Parasız bir çiftin sadece kendilerine ait bir dünyası hâline geliverir.

"Orada oğlan direksiyon ve yan cam arasına başını tıkıştırmaya çalışmış gibi, kız ise yan koltuk ile kapı arasına kafasını gömmüş bir hâlde ölmüşlerdi. İkisinin cesetlerinin arabadan çıkartılışlarını kendi gözlerimle gördüm. Kapıları açtıkları an iki ceset de kapılardan aşağı yuvarlanıverdi. Ölürken iç taraftan müthiş bir güçle itilmişler ve o güç ölümlerinin üzerinden otuz saat geçtikten sonra bile varlığını koruyormuş gibi, polisler kapıya dokundukları anda, deyimi yerindeyse, dışarı fırlatılmış gibi yuvarlandılar. Bak şimdi, o araba iki kapılılardandı ve anahtar kontakta iken kapıları kilitlenmeyenlerden. Oysa anahtar kontağın üzerindeydi... Kapılar da kilitli... Durumu anlayabiliyorsundur. Araba tamamen kapalı durumdaydı. Dışarıdan bir etken söz konusu olamaz. Haa, bir de yüzlerinin ne hâlde olduğunu biliyor musun? İkisinin yüzünde de müthiş korkmuş bir ifade vardı. Öyle ki, o korku yüz hatlarının tamamen kaybolmasına neden olmuştu."

Yoşino konuşmanın bu noktasında derince nefes aldı. Yutkunurken çıkan ses çok net olarak duyulmuştu. Asakava'dan mı, yoksa Yoşino'dan mı geldiği belli olmamıştı.

"Bir düşün. Diyelim ormanın içinden üzerlerine korkunç bir hayvan gelmiş olsun. İkisi hayvanı gördüklerinde korkup birbirlerine sokulurlar. Oğlan kıpırdamamış bile olsa, kız mutlaka oğlana doğru yanaşacaktır. Nihayetinde sevgililer. Ancak ikisi de

diğerinden mümkün olduğunca uzak kalmak için var güçleriyle kapılara yaslanmışlardı."

Yoşino ellerini havaya kaldırarak çözümün söz konusu olmadığı anlamında bir hareket yaptı.

"Ne olduğunu anlamanın imkânı yok."

Eğer Yokosuka açıklarındaki deniz kazası olmasa bu haber daha geniş ele alınırdı. Sonra da, sıradan insanların tahmin yürütecekleri bir bulmaca, bir oyuncak hâline geliverirdi. Fakat... Fakat. İnceleme ekibi dahil olmak üzere orada bulunanlar arasında yayılan hava. Her biri aşağı yukarı aynı şeyleri düşündüğü ve boğazlarında bir düğüm hâline getirdikleri hâlde, hiç birinin konuşmak istememesi. İşte o hava. Bir genç çiftin, hem de aynı anda kalp krizi sonucu ölmeleri olanaksız olduğu hâlde, tıbbi bahaneler uydurarak birbirlerini ikna etmeye çalışsalar bile, bunların hiçbirine kendileri de inanmıyorlardı halbuki. İnsanlar tarafından bilimden uzaklaşma yaftası yapıştırılmak korkusuyla, hiçbiri o konuda konuşmak istemiyordu. Tahmin bile edemeyecekleri bir korkuyu, çok yakınlarına bir yere çekmekten de korkuyor olmalıydılar. Bu durumda, ikna edici olmasa bile, bilimsel açıklamaların arkasına saklanmak çok daha rahat olabilir.

Asakava ve Yoşino'nun omuzlarından aşağı aynı anda bir soğukluk dalgası inmeye başladı. Evet, ikisi de aynı şeyleri düşünüyorlardı. Bir anlık suskunluk, birbirlerinin yüreğinde canlanan hislerin aynı olduğunu anlamalarına yetmişti. *Burada bitmiyor, esas bundan sonra başlıyor*. Her ne kadar bilimsel bilgilere vakıf olursa olsun, temelde insanlık bilimsel yöntemlerle açıklanamayacak şeylerin varlığına inanır.

"İlk bulunduklarında oğlanla kız ellerini nereye koymuşlardı?" diye sordu Asakava, aniden.

"Başları... Yok, hayır. Başlarından ziyade, elleriyle yüzlerini kapatır gibiydiler."

"Şöyle, saçlarını yolmaya çalışıyormuş gibi mi?" Asakava, kendi saçını çekiştirerek, kastettiği hareketi gösterdi.

"Hmm?"

"Yani, kendi saçlarını tutamlayarak yolmuşlar mıydı?"

"Hayır, öyle bir şey söz konusu değil sanırım."

"Demek öyle. Yoşino Bey, o dershane öğrencisi ile liseli kızın adlarını ve adreslerini öğrenebilir miyim?"

"Olur ama verdiğin sözü unutma!"

Asakava'nın gülerek başıyla onayladığını görünce Yoşino ayağa kalktı. O hareketiyle masa sarsılınca fincandaki kahve tabağına döküldü. Yoşino kahvesinden bir yudum bile almamıştı.

5.

Asakava, diğer işlerden vakit bulduğu sürece ölen dört gencin çevrelerini araştırmak niyetindeydi ama, bir türlü istediği zamanı bulamıyordu. Öylelikle aradan bir hafta geçmiş ve yeni aya girildiğinde, yağmurlu günlerin devam ettiği ağustosun nemli sıcağı da, yazın geri geldiğini hissettiren eylül sıcakları da, kendini hissettirmeye başlayan sonbahar havası içerisinde uzak bir anı hâline gelmişti. O süre içerisinde hiçbir değişik olay olmamıştı. O günden beri gazetenin toplum sayfasını en ince ayrıntısına kadar kontrol ediyordu ama benzeri bir habere rastlamamıştı. Yoksa, Asakava'nın gözüne ilişmeyen bir yerlerde, dehşet verici bir şey ilerlemeye devam mı ediyordu? Yalnız zaman geçtikçe, dört gencin ölümünün tamamen tesadüf olduğunu, aralarında hiçbir ilişki bulunmadığı olasılığını da düşünmeye başlamıştı. Yoşino ile de o günden beri görüşmemişti. Herhalde o da çoktan unutmuş olmalıydı. Unutmamış olsa mutlaka Asakava ile irtibata geçerdi.

Asakava, olayla ilgili coşkusunun hafiflemeye başladığını hissettiği anlarda, cebinde taşıdığı dört kartı çıkartıp, asla bir tesadüf olamayacağı inancını tazeliyordu. Kartların üst kısmında isim, adres ve diğer gerekli bilgiler yazılıydı. Alt kısımdaki boşluğu ise ağustostan eylüle kadarki sürede dördünün neler yaptıkları, nerelere gittikleri gibi konular hakkında araştırmalarında elde ettiği bilgileri kaydetmek için bırakmıştı.

1. Kart

Tomoko Oişi

21 Ekim 1972 doğumlu.

Keisei Gakuen Özel Kız Lisesi üçüncü sınıf öğrencisi, yaşı 17.

Adresi: 1-7, Honmoku Motoço, Naka-ku, Yokohama

5 Eylül gecesi 23:00'te, anne ve babasının evde olmadığı bir anda, kendi evlerinin birinci katındaki mutfakta öldü. Ölüm nedeni ani kalp yetmezliği.

2. Kart

Şuiçi İvata

26 Mayıs 1971 doğumlu.

Eişin Dershanesi öğrencisi, üniversite sınavlarına hazırlanıyordu, yaşı 19.

Adresi: 1-5-23, Nişi-Nakanobu, Şinagava

5 Eylül gecesi 22:54'te, Şinagava İstasyonu önündeki kavşakta, motosikletiyle birlikte devrilerek öldü. Ölüm nedeni kalpte enfarktüs.

3. Kart

Haruko Tsuci

12 Ocak 1973 doğumlu.

Keisei Gakuen Özel Kız Lisesi üçüncü sınıf öğrencisi, yaşı 17

Adresi: 5-19, Mori, İsogo, Yokohama

5 Eylül gecesi ile ertesi sabahın erken saatleri arasında bir zamanda, Okusu Dağı eteklerindeki devlet karayolu kenarında, arabanın içinde öldü. Ölüm nedeni ani kalp yetmezliği.

4. Kart

Takehiko Nomi 4 Aralık 1970 doğumlu.
Eişin Dershanesi öğrencisi, üniversite sınavlarına hazırlanıyordu, yaşı 19.
Adresi: 1-10-4, Uehara, Şibuya
5 Eylül gecesi ile ertesi sabahın erken saatleri arasında bir zamanda, Okusu
Dağı eteklerindeki devlet karayolu kenarında, arabanın içinde öldü. Ölüm
nedeni ani kalp yetmezliği.

Tomoko Oişi ile Haruko Tsuci, aynı okula devam ediyorlardı ve arkadaştılar. Şuiçi İvata ve Takehiko Nomi'nin aynı dershaneye devam eden iki arkadaş oldukları, araştırmaya çıkmayı gerektirmeyecek kadar açıktı. Ayrıca, Haruko Tsuci ile Takehiko Nomi'nin de 5 Eylül gecesi Yokosuka'daki Okusu Dağı'na arabayla geziye çıkmış olmaları gerçeğinden, sevgili olmasalar bile, ileri düzeyde bir arkadaşlıkları olduğu şüphe götürmezdi. Arkadaşlarına sorduğunda da, Haruko Tsuci'nin Tokyo'daki bir dershaneye devam eden bir delikanlıyla görüşmekte olduğu söylentilerini aktarmışlardı. Yalnız, hangi zamanda, nasıl tanıştıkları konusu henüz açıklık kazanmamıştı. Öyleyse, doğal olarak, Tomoko Oişi ile Şuiçi İvata'nın da aynı şekilde sevgili olabileceği şüphesi ortaya çıkıyordu ama henüz bunu doğrulayabileceği bir kanıt ortaya çıkmamıştı. Belki de Tomoko Oişi ve Şuiçi İvata birbirlerini tanımıyorlardı. Pek iyi, bu dört genci bağlayacak ip nerede? Kimliği belirlenemeyen bir varlığın kurbanlarını gelişigüzel seçmiş olması durumu içinse, bu dört kişinin profili bu olasılığı ortadan kaldıracak ölçüde benzer yönler içeriyordu. Bir ihtimal, bu dört gencin başkalarının bilmediği bir sırları vardı ve o sır yüzünden öldürülmüşlerdi... Asakava biraz daha bilimsel düşünmeye çalıştı. Dört gence belli bir zaman, belli bir yerde ve aynı saatte kalbi etkileyen bir virüs bulaşmıştı.

... Hop, hop!

Asakava yürümeye devam ederken başını salladı.

... Ani kalp yetmezliğine neden olacak bir virüs nasıl olabilir?

"Virüs...virüs..." diye, Asakava merdivenleri çıkarken bir kez daha mırıldandı. Sonra da öncelikle ilk adım olarak bilimsel açıklamalara başvurmak gerektiği yargısı içinde güçlenmeye başladı. Diyelim, ani kalp krizlerine yol açacak bir virüs vardı. Doğaüstü güçlere dayandırılacak bir açıklamayla karşılaştırıldığında bir nebze daha fazla gerçekliğe yakın olurdu ve başkalarının aşağılamayla karışık bıyık altından gülümsemeleri ile karşılaşmasına da yol açmazdı. Henüz Dünya'da bulunmamış olsa bile çok yakın bir zamanda meteor gibi bir şeyin içinde sıkışmış olarak yeryüzüne uzaydan gelmiş olamaz mıydı? Bir diğer ihtimal, biyolojik silah olarak geliştirilmiş bir virüsün dışarıya sızması olasılığı da düşünülebilirdi. *Evet öyle. Öncelikle, bu olayın nedeninin bir tür virüs olması ihtimalinden hareket edelim. Elbette bu, bütün soruları açıklamaya yetmeyecektir.* Dört gencin hepsinin yüzlerinde büyük bir hayret ifadesiyle ölmüş olmalarının nedeni neydi? Haruko Tsuci ve Takehiko Nomi o dar arabanın içinde, neden birbirlerinden kaçmaya çalışırmış gibi bir hâlde ölmüşlerdi? Otopsi sonucunda neden hiçbir şey bulunamamıştı? Eğer biyolojik silah sızıntısı olasılığı doğruysa, üçüncü soruya rahatlıkla yanıt verilebilirdi. Çünkü o nedenle örtbas edilmiş olabilirdi.

Evet, bu varsayım doğrultusunda düşünmeye devam edilecek olursa, daha fazla mağdurun olmaması gerçeği, bu virüsün hava yoluyla bulaşmadığına işaret eder. Acaba AIDS gibi kan yoluyla bulaşan bir şey miydi? Ya da belki de bulaşması son derece zor olan bir virüstü. Daha da önemlisi, dört genç acaba o şeyi nerede kapmışlardı? Ağutos ile eylül başı arasındaki sürede, dört gencin hareketlerini bir kez daha gözden geçirerek, bir arada oldukları zaman ve yeri bulması gerekiyordu. Bunu, dördünün de yanıt veremeyeceği şu anda bulmak pek kolay olmasa gerek. Sadece

dördünün sırrı olan ve arkadaşlarının ya da anne ve babalarının bilmediği bir durum varsa, bulunmasına imkân yok. Fakat mutlaka bu dört genç, aynı zamanda, bir yerde birlikteyken bir şeyle karşılaşmış olmalıydılar.

Asakava elektronik daktilosunun başına oturunca, varlığı belirsiz virüs tanımını zihninden silmeye çalıştı. Henüz tamamladığı röportajın notlarını çıkartıp, ses bandındaki içeriği çabucak düzene koydu. Yazıyı gün içerisinde tamamlamalıydı. Yarın, pazar günü, karısı Şizu ile birlikte, baldızı Yoşimi Oişi'yi evinde ziyaret edeceklerdi. Tomoko'nun öldüğü yeri kendi gözleriyle görüp, eğer hâlâ o ânı yansıtan bir hava varsa doğrudan temas etmek istemişti. Tek kızını henüz kaybetmiş olan ablasını teselli etmesi için yararlı olacağını düşünerek Şizu da kabul etmişti ama elbette kocasının gerçek niyetinden habersizdi.

Yazının anahatları tam olarak ortaya çıkmadığı hâlde, Asakava parmaklarını klavyede dolaştırmaya başlamıştı.

6.

Asakava'nın karısı Şizu, anne ve babasıyla yaklaşık bir aylık bir aradan sonra ilk kez bir araya gelebilmişti. Torunları Tomoko'nun ölümünden beri, o ikisi her tatilde Aşikaka'dan kalkıp Tokyo'ya gelerek kızlarıyla birbirlerini teselli etmeye çalışıyorlardı. Bu durumu Şizu bugün yeni öğrenmişti. Solgun yüzleriyle, içlerindeki derin acıya katlanmaya çalışan yaşlı anne ve babasını görmek içini acıtmıştı. Onların üç torunu vardı. Büyük kızlarının kızı Tomoko, ortanca kızları Kazuko'nun oğlu Ken'içi ve Asakava çiftinin kızı Yoko. Üç kız çocuğundan birer torun olması durumuna pek de fazla rastlanmaz. İlk torunları olması dolayısıyla, anneanne ve dede Tomoko ile her karşılaşmalarında yüzleri buruş kırış olacak ölçüde sevinir, her türlü nazına katlanırlardı. Ablası ve kocasının üzüntüsü ile anne ve babasının üzüntüsünü karşılaştırdığında, hangisinin daha derin olduğu anlaşılamayacak ölçüde, iki ihtiyarın çökkünlüğü yüzlerine yansımıştı.

... Demek torun o kadar seviliyormuş.

Otuz yaşına yeni giren Şizu, eğer kendi çocuğu ölüverecek olsa ne yapacağını düşünerek ablasının üzüntüsünü tahmin etmeye çalışmaktan başka bir şey yapamıyordu. Fakat her halükârda, kızı Yoko henüz bir buçuk yaşındaydı ve on yedi yaşında ölen Tomoko ile karşılaştırabilmesine imkân yoktu. Geçen yılların sevgiyi ne ölçüde yoğunlaştıracağını Şizu tahmin bile edemiyordu.

Saat öğleden sonra üçü gösterdiğinde, Aşikaga'dan gelen dede ve anneanne dönüş için hazırlanmaya başladılar.

Şizu'ya çok tuhaf gelmişti. Her zaman çok yoğun olduğundan, işlerinin başından aşkın olduğundan şikâyet eden kocası, durup dururken ablasının evine ziyarete gelme fikrini neden ortaya atmıştı? Sürekli yazıları zamanında yetiştirmek için hummalı çalışmalar içinde olan, cenazeye bile gelmeyen kocası. Üstelik artık akşam yemeğinin hazırlıklarına başlanması gereken saat geldiği hâlde, hiç de ayrılmak istermiş gibi durmuyordu. Yeğeni Tomoko ile ancak birkaç kez karşılaşmış, bir kez bile doğru dürüst konuşmamıştı. O yüzden oradan ayrılmak istemiyor olması düşünülemezdi.

"Canım, ne dersin? Biz de yavaş yavaş kalkalım mı?" diye sordu Şizu fısıldayarak, bir yandan da hafifçe Asakava'nın dizine vurdu.

"Yoko uyuyacak gibi. Burada biraz yatırsak daha iyi olmaz mı?"

Asakava çifti kızlarını da yanlarında götürmüşlerdi. Normalde bu saatler öğlen uykusu zamanıydı. Gerçekten de Yoko'nun göz kırpma şeklinden uykusunun geldiği rahatça anlaşılabiliyordu. Fakat burada yatırırlarsa, iki saat daha kalmaları gerekecekti. Tek kızlarını henüz kaybetmiş çiftle iki saat daha ne konuşulabilirdi ki?

"Trende uyuturuz," dedi Şizu, alçak bir sesle.

"Geçenlerde o yüzden huysuzlanmış, canımıza okumuştu. Bir daha aynı şeyi yaşamak istemem."

Yoko kalabalık yerlerde uykusu geldiğinde başa çıkmanın mümkün olmadığı ölçüde huysuzlanırdı. Ayaklarını ve ellerini savurup durur, yüksek perdeden ağlayarak anne ve babasını bunaltırdı. Bağırıp kızmak ateşin üzerine benzin dökme etkisi yapacağından, bir şekilde uyumasını sağlamaktan başka çare kalmazdı. Öyle durumlarda Asakava çevresindekilerin bakışlarından rahatsız olmaya başlar, esas rahatsız olanın kendisi olduğunu söylemek isterse de, keyifsiz bir suratla susmaktan başka çaresi

kalmazdı. Elbette Şizu da kocasının kızgınlıktan şakakları seğiren o yüz hâlini mümkün olduğunca görmek istemiyordu.

"Sen öyle diyorsan..."

"Öyle yapalım. İkinci katta uyusun biraz."

Yoko annesinin dizlerinin üstünde gözleri yarı açık hâldeydi.

"Ben yatırırım," dedi Asakava, elinin sırtıyla kızının yüzünü okşayarak. Çocukla çok nadiren ilgilenen Asakava'nın bu sözleri bile çok tuhaftı. Çocuklarını kaybetmiş çiftin üzüntülü hallerini görünce, yüreğinde bir şeyler değişmeye mi başlamıştı acaba?

"Bugün ne oldu sana?... Bir tuhaflık var sende."

"Tamam, bu hâliyle hemen uykuya dalıverecektir. Bana bırak."

Şizu kızı Asakava'ya verdi.

"Peki. Her zaman böyle olsan çok daha fazla makbule geçer gerçi."

Annesinin kucağından babasının kucağına geçerken, Yoko bir an yüzünü buruşturduysa da, ağlamaya vakit kalmadan, hemen uykuya dalıverdi.

İkinci katta iki tane Japon tarzı döşenmiş oda ile eskiden Tomoko'nun odası olan Batılı tarzda bir oda vardı. Güney cephesine bakan Japon tarzı odanın içindeki futona Yoko'yu yatırdı, birlikte uyumalarına gerek yoktu. Kızı çoktan sevimli nefes alış verişleriyle derin bir uykuya dalmıştı. Asakava usulca Japon tarzı döşenmiş odadan çıkınca, aşağı katı da kontrol ederek Tomoko'nun odasına girdi. Ölmüş bir insanın özel yaşam alanına temas ettiğinden ötürü biraz suçlu hissediyordu. Her zaman bundan uzak durmaya çalışırdı. Fakat büyük bir amaç uğruna, büyük bir kötülüğü silmek uğruna yapılıyorsa, zararı olmayabilirdi. Bu şekilde bahaneler uydurarak, sistemi haklı çıkartmaya kalktığı anlarda kendini aciz hissederdi. İçinden kendi kendini savundu. Nasıl olsa makalesinde yazmayacaktı. Yalnızca dört gencin ortaklaşa geçirdiği zaman ve yeri bulmaya çalışıyordu. Onun için, biraz rahatsızlık vermiş oluyordu sadece.

Asakava masanın çekmecesini açtı. Normal bir liseli kızın kullanacağı türden kırtasiye malzemeleri bir hayli titizlenilerek düzenlenmişti. Üç fotoğraf, küçük şeyleri koymak için kutu, mektuplar, bloknot, dikiş malzemeleri. Herhalde, ölümünden sonra anne ve babası bir el atmıştı buraya. Hayır, pek de öyle olmuşa benzemiyordu. Zaten düzenli bir kızdı anlaşılan. Günlük benzeri bir şey çıkacak olursa her şeyi kolaylaştırırdı. "X ayının X gününde, şurada, Haruko Tsuci, Takehiko Nomi, Şuiçi İvata ile birlikte dördümüz..." gibi bir kayda rastlayabilirse... Asakava kitap rafından bir defteri çekip, sayfaları hızlıca çevirdi. Çekmeceden her hâliyle bir kıza ait olduğu belli bir günlük çıkmıştı ama son birkaç sayfasında yalnızca iş olsun diye düşülmüş notlardan başka bir şey yoktu. Tarihi de bir hayli eskiydi.

Masanın yanındaki renkli kutuda kitap yoktu. Onun yerine kırmızı çiçek desenli küçük bir makyaj seti konulmuştu. Çekmeceyi açtı. Ucuz takı türleri. Hemen kaybediveriyor olsa gerek, çift hâlinde kalmış küpe sayısı çok azdı. Tokalara saç telleri dolanmıştı.

Ismarlama yapılmış elbise dolabını açınca, genç kız kokusu yüzüne çarpıverdi. Çok renkli tek parça elbiseler ve etekler düzenle asılmıştı. Annesi ve babası, tek kızlarının kokusunun sindiği elbiseleri ne yapacaklarına henüz bir çözüm bulamamışlardı. Asakava alt kata kulak kesildi. O hâlde görülecek olsa, kızın anne ve babasının ne düşüneceklerini kestiremiyordu. Herhangi bir ses gelmiyordu. Karısı, ablası ve eşiyle konuşmaya dalmışa benziyordu. Asakava elbiselerin ceplerini teker teker kontrol etti. Mendil, kullanılmış sinema bileti, ciklet paketi ve torba içerisinde peçete ve kart cüzdanı. Hemen içine baktı. Yamanote-Tsuruga arası serbest geçiş bileti, öğrenci belgesi ve bir kart. Kartta bir isim yazılıydı. Yuki Nonoyama, yok öyle okunmuyorsa Yuuki Nonoyama. Erkek mi, yoksa kadın ismi mi olduğunu yazılıştan çıkartmak mümkün değildi. İyi de başkasının adına çıkartılmış

bir kart burada ne arıyordu? Asakava kartı kendi cebine koyduktan sonra, kart cüzdanını yerine bırakıp dolabı kapattı. Koridora çıktığında, merdivenlerden çıkan baldızı Yoşimi ikinci kata ulaşmak üzereydi.

"Şey, ikinci katta tuvalet var mıydı?" diye sordu Asakava, abartılı hareketlerle çevresine bakınarak.

"Şu ilerisi."

Kuşkulanmamışa benziyordu.

"Yoko uslu uslu uyudu mu?"

"Evet, sayenizde. Size de zahmet veriyoruz."

"Hiç önemi yok."

Baldızı, başını hafifçe eğerek Japon tarzı döşenmiş odaya girdi.

Tuvalette Asakava cebindeki kartı çıkarttı. Pasifik Tatil Kulübü Üyelik Kartı. Kartın adı öyleydi. Altında Yuki/Yuuki Nonoyama'nın adı, soyadı ve üyelik numarası. Geçerlilik süresi. Arkasını çevirdi. Maddeler hâlinde sıralanmış dikkat edilmesi gereken noktalar, şirketin adı ve adresi. Pasifik Tatil Köyü Anonim Şirketi, 3-5 Kocimaçi Çiyoda Tokyo, Tel: (03) 261-4922. Bir yerde bulmadıysa ya da çalmadıysa, Tomoko bu kartı Nonoyama adlı kişiden ödünç almış olmalıydı. Ne için? Elbette, Pasifik Tatil Köyü tesislerini kullanmak için. Yalnız, o tatil köyü neredeydi ve Tomoko oraya ne zaman gitmişti?

Oradan telefon etmesine olanak yoktu. Sigara almaya çıktığını söyleyerek, Asakava koşar adımlarla dışarıdaki telefon kulübesine yöneldi. Numaraları çevirdi.

"Buyrun. Burası Pasifik Tatil Köyü." Genç bir kadın sesiydi.

"Şey, sizin üyelik kartınızla kullanılabilecek tesisler hakkında bilgi almak istemiştim."

Kadının yanıtı gecikmişti. Belki de, öyle hemen sıralayamayacak kadar çok sayıda tesis vardı.

"Yani, şey... Tokyo'dan bir geceliğine gidilebilecek yerleri kastetmiştim..." diye ekledi Asakava. Dört genç birlikte iki, üç gece

gibi bir süre evden ayrılacak olurlarsa dikkat çekerdi. Şu âna kadarki araştırmalarında bulamadığına göre en fazla bir geceliğine ayrılmış olmalıydılar. Bir geceliğine olması durumunda, arkadaşlarında kalacaklarını söyleyerek anne-babalarını kandırmaları da mümkün olurdu.

"Güney Hakone'de Pasifikland adlı büyük bir tesisimiz var." Kadının ses tonu gayet ciddiydi.

"Daha detaylı olarak, ne gibi imkânlardan faydalanabilirim acaba?"

"Hemen kontrol ediyorum, evet, tenis, golf, atletizm sahası, bir de havuz var."

"Konaklama tesisi nasıl bir yer?"

"Otel ve bungalov kısımları var. İsterseniz tanıtım broşürünü gönderebilirim."

"Evet, çok makbule geçer."

Asakava kendine müşteri süsü vermeyi tercih etmişti. Böylece bilgi alması çok daha kolay olacaktı.

"O otel ve bungalovlarda üye olmayanlar da kalabiliyor mu?"

"Evet, mümkün. Yalnız, ücret daha pahalı olur."

"Anlaşıldı. Öyleyse oranın telefon numarasını öğrenebilir miyim? Denemek için bir gidip kalmak istiyorum."

"Konaklama rezervasyonunuzu buradan da yapabiliriz."

"Gerek yok. Oralarda arabamla gezmeye çıktığımda, aklıma eserse kalmaya gidebilirim... Telefon numarasını da rica etsem."

"Bir saniye lütfen."

Beklerken not defterini ve tükenmez kalemini çıkartmıştı.

"Söylüyorum."

Kadının sesi on bir haneli telefon numarasını tane tane sıraladı. Şehirlerarası olunca telefon numaraları çok uzun oluyordu. Asakava hızlı hareketlerle not aldı.

"Belki lazım olur, yakınlarda başka tesisiniz var mı?"

"Hamana Gölü ve Mie ilindeki Hamaşima Kasabası'nda yine benzer tesislerimiz var."

Çok uzakl Liselilerde ya da dershane öğrencilerinde oralara gitmek için gerekli bedeli karşılayacak kadar para olmaz.

"Peki, adında olduğu gibi Pasifik Okyanusu tarafına mı bakıyor?"

Kadın daha sonra Pasifik Tatil Köyleri Kulübü üyesi olması durumunda yararlanabileceği muhteşem olanakları anlatmaya başladı. Asakava öylesine dinleyip, yanıtladı.

"Anladım. Bir de broşürünüzü gönderirseniz incelerim. Şimdi söyleyeceğim adresime gönderin."

Asakava adresi söyledikten sonra ahizeyi yerine koydu. Kadının anlattıklarını dinlerken, para açısından rahatladığında üye olmayı gerçekten de düşünmüştü.

Yoko yattıktan sonra bir saat kadar geçmiş, Aşikaga'dan gelen yaşlı çift de ayrılmıştı. Şizu mutfakta, dalıp dalıp giden ablasının yerine bulaşıkları yıkıyordu. Asakava da oturma odasından bulaşıkları taşımasına yardım etti.

"Söylesene ne oldu sana? Gerçekten bir tuhaflık var," dedi Şizu, bulaşıkları yıkamaya devam ederken. "Yoko'yu yatırdın, mutfağa yardım ediyorsun. Değiştin mi yoksa? Bunu sürekli devam ettirirsen iyi olur elbette."

Asakava düşünüyordu, rahatsız edilmek istemiyordu. Karısının adı gibi sessiz olmasını istiyordu*. Kadınların susmasını sağlamanın birinci koşulunun cevap vermemek olduğuna inanırdı.

"Haa, bu arada, yatırmadan önce altını bağladın mı? Rezil oluruz sonra."

Asakava oralı olmadan, bakışlarını mutfakta dolaştırdı. Tomoko burada ölmüştü. Zemine cam bardağın parçaları dağılmış ve kola saçılmış hâldeymiş. Olasılıkla, buzdolabından kola şişesini çıkartıp kolayı içeceği anda şu virüsün gazabına uğramıştı. Asakava buzdolabını açıp, Tomoko'nun yaptığını düşündüğü

* Şizu, Japoncada "sakin, sessiz" anlamına gelen imle yazılır, kadın adıdır. —*çn*

hareketleri aynı şekilde yapmaya çalıştı. Elinde bardak varmış gibi, içme taklidi yaptı.

"Canım... Ne yapıyorsun?"

Şizu ağzı açık seyrediyordu. Asakava devam etti. İçme taklidi yaparak arkasına döndü. Döndüğü anda mutfakla oturma odasını ayıran cam kapıyla karşılaştı. Cama tezgâhtaki floresan lamba yansımıştı. Dışarısı henüz aydınlık olduğu, mutfakta da çok fazla lamba yandığı için olsa gerek, camın yüzeyine kendi görüntüsü yansımamıştı. Eğer, camın arka tarafı karanlık bu tarafı da aydınlık olursa... evet Tomoko'nun o gece tam burada durduğu anda olduğu gibi... Bu cam kapı mutfağı ayna gibi yansıtıyor olsa gerek. Tomoko'nun korkudan hatları yamulan yüzünü de yansıtmış olmalı. Esas işte bu cam her şeyin tanığı olmalı. Aydınlık ve karanlık arasındaki mücadele sonucu şeffaflaşabilen ya da ayna hâline gelebilen cam. Şizu, büyülenmiş gibi yüzünü cama yaklaştıran Asakava'nın sırtına dokunmak için elini uzattığı anda ikinci kattan çocuğun ağlama sesini duydular. Yoko uyanmış olmalıydı.

"Aa, Yoko uyandı herhalde."

Şizu ıslak ellerini havluya sildi. Yalnız, uykudan uyandığı zamanlardaki ağlamalarından çok daha şiddetli bir ağlama sesiydi. Şizu telaşla ikinci kata koşturdu.

Tam o çıkarken içeriye Yoşimi girdi. Asakava az önceki kartı çıkarttı.

"Bu, piyanonun altına düşmüştü."

Asakava öylesine söylermiş gibi konuşarak Yoşimi'nin tepkisini bekledi. Yoşimi kartı alıp arkasını çevirdi.

"Tuhaf. Nereden çıktı acaba?" Bir anlam verememiş gibi başını hafifçe yana doğru eğdi.

"Tomoko belki bir arkadaşından ödünç almıştır."

"İyi de, Yuki Nonomiya adını hiç duymadım. Tomoko'nun arkadaşları arasında böyle biri var mıydı acaba?" Sonra, Yoşimi'nin yüzünde abartılı bir sıkıntı ifadesi oluştu. "Olmadı şimdi. Bu önemli bir şey, değil mi? Tomoko işte..." Yoşimi'nin sesi çatallaş-

maya başlamıştı. Çok küçük bir şeyde bile kederi baskın bir hâl alıyordu. Asakava sorup sormamakta tereddüt etti.

"Şey, belki de Tomoko yaz tatilinde arkadaşlarıyla birlikte bu kulübe gitmiştir."

Yoşimi başını hayır anlamında salladı. Kızına güveniyordu. Anne babasına yalan söylemek pahasına, arkadaşlarıyla yatılı gezmeye gidecek bir kız değildi. Her şeyden önce üniversite sınavları yaklaşmıştı. Asakava, Yoşimi'nin neler hissettiğini çok iyi anlayabiliyordu. Daha fazla Tomoko'dan söz etmek istemiyordu. Her şeyden önce, üniversite giriş sınavları yaklaşan bir öğrenci erkek arkadaşıyla birlikte kiralık bir yazlığa gitmek için anne babasından izin almaya teşebbüs bile etmezdi. Herhalde, arkadaşlarında ders çalışacağına dair bir yalan uydurarak gitmişti. Anne ve babasının hiçbir şeyden haberleri yoktu.

"Sahibini bulup veririm."

Kocasının oturma odasından seslenmesi üzerine, Yoşimi başıyla hafifçe selam vererek, koşar adımlarla mutfaktan ayrıldı. Tek kızını henüz kaybetmiş olan baba, yeni yaptırılan Budist sunağı önüne oturmuş, mırıldanarak Tomoko'nun ruhu için dua ediyordu. Sesi öylesine canlı geliyordu ki, bir an Asakava ürperiverdi. Yüreğinin bir yerlerinde gerçekliği reddediyor olmalıydı. Adamın bir an önce kendisini toparlayabilmesi için dua etmekten başka, Asakava'nın elinden gelebilecek bir şey yoktu.

Asakava bir şeyi çok iyi anlamıştı. Nonoyama adlı kişi tatil köyü kulüp kartını Tomoko'ya ödünç vermişse, Tomoko'nun ölümünü öğrendiği anda kartı geri vermeleri için anne ve babasıyla irtibata geçerdi. Oysa, Tomoko'nun annesi Yoşimi hiçbir şey bilmiyordu. Nonoyama'nın üyelik kartını unutması olanaksızdı. Anne-babası sayesinde ailecek üye olsalar bile, yüksek rakamlara ulaşan üyelik ücretini ödedikten sonra kartın kaybolması durumunda bile hiçbir girişimde bulunmaması tuhaf olurdu. Bunu nasıl yorumlamak gerek? Asakava'nın düşüncesi şöyleydi.

Nonoyama, geri kalan üç kişi, yani İvata, Tsuci ve Nomi'den birine kartı ödünç vermişti. Ancak kart bir sebeple Tomoko'nun eline geçmiş ve öylece kalmıştı. Nonoyama, kartı ödünç verdiği kişinin ailesi ile irtibata geçmiş olmalıydı. *Ailesi çocuklarının eşyalarını araştırmıştır ama bulmalarına imkân yok. Kart burada.* Öyleyse, geri kalan üçünün ailesiyle irtibata geçerse, belki de Nonoyama'nın adresini öğrenebilirdi. *Bu akşam hemen telefon etmeli.* Eğer buradan da bir ipucu çıkmazsa, bu kartın ortak bir zaman ve yeri dört genç için sağlayan temel unsur olması olasılığı zayıflar. Ancak ne olursa olsun, Nonoyama ile buluşup onun anlatacaklarını dinlemek istiyordu. Son umut olarak, Pasifik Tatil Köyü üyelik numarasından adres bulunabilirdi. *Olasılıkla, şirketle doğrudan irtibata geçilse bile kolayca söylemezler ama yılan dolambaçlı yollarda ilerler mantığıyla, gazete sayesinde sahip olduğum bağlantıları kullanacak olursam bir şekilde hallolur.*

Birisi Asakava'ya sesleniyordu. Uzaklardan gelen bir ses... *Asakava!... Asakava!...* Karısının telaşlı sesi kızının ağlama sesine karışıyordu.

"Bir buraya gelip bakar mısın?"

Asakava, kendini toparladı. O âna kadar ne düşündüğünü bile unutmuş gibiydi. Kızının ağlama sesi her hâliyle sıradışıydı. Merdivenleri çıkarken, içindeki o his iyice güçlendi.

"Ne olmuş?" diye sordu Asakava, karısını suçlarmış gibi bir ses tonuyla.

"Çok garip. Ne oldu acaba? Ağlaması her zamankinden çok farklı. Hasta mı oldu acaba?"

Asakava elini Yoko'nun alnına koydu. Ateşi yoktu. Fakat minicik elleri titriyordu. O titreme bütün vücuduna yayılıyor, arada sırada sırtı kasılıveriyordu. Yüzü kıpkırmızıydı, iki gözünü de sımsıkı yummuştu.

"Ne zamandan beri böyle?"

"Acaba uyandığında yanında kimseyi bulamadığından mı böyle oldu?"

Uyandığında annesini yanında bulamayınca ağladığı çok oluyordu. Fakat annesi yetişip de kucağına alınca ağlaması hemen kesiliyordu. Bebekler bir şeylerden şikâyet edeceklerinde ağlarlar. Acaba şikâyeti neydi... bebek şu an bir şey söylemeye çalışıyordu. Naz yapmaktan farklıydı. Minicik iki elini yüzünün üstünde kavuşturmuştu... Korku. Evet, bebek yaşadığı büyük bir korku yüzünden ağlıyordu. Yoko yüzünü çevirip, yumruk yaptığı elini hafifçe gevşeterek karşı tarafı göstermeye çalışıyordu. Asakava da o yöne baktı. Bir sütun vardı. Bakışlarını yukarı doğrulttu. Tavanın otuz santimetre kadar aşağısına yumruk büyüklüğünde bir cin maskesi asılmıştı. Bebeği korkutan acaba o maske miydi?

"Baksana şundan herhalde!" dedi Asakava, çenesini ittirerek. İkisi aynı anda cin maskesine bakıp, sonra da göz göze geldiler.

"Yoksa o cin maskesinden mi korkmuş?"

Asakava ayağa kalktı. Sütuna asılı cin maskesini yerinden çıkartıp, komidinin üstüne koydu. Böylece artık Yoko'nun görüş alanından çıkmıştı. Ağlaması hemen durdu.

"Yokocuğum, cin maskesinden mi korktun yoksa?"

Şizu nedenini anlayınca rahatlamış olacak, neşeyle kızının yüzünü okşuyordu. Asakava henüz rahatlayamamıştı. Neden olduğunu anlayamadığı hâlde, bu odada daha fazla kalmak istemiyordu.

"Hadi dönelim artık," dedi Asakava, karısına. Acele etmesini ister gibiydi.

Akşamleyin Oişilerin evinden dönünce Asakava; Tsuci, Nomi ve İvata sıralamasıyla ailelerine telefon etti. Tatil köyü kulüp üyeliği kartı hakkında çocuklarının tanıdıklarından arayan olup olmadığını öğrenmek için. En son telefonda, İvata'nın annesi "Oğlumun lise döneminden üst sınıflardan bir tanıdığından telefon geldi. Tatil köyü tesislerini kullanma üyelik kartını oğluma ödünç verdiğini ve geri almak istediğini söyledi... Oğlumun

odasını dip köşe aradım ama çıkmadı. Ne yapacağımı bilemez durumdayım," diye bir çırpıda her şeyi anlatıverdi. Böylelikle Nonomiya'nın telefon numarasını da kolaylıkla öğrenmiş oldu ve hemen telefon edebildi.

Nonomiya, ağustosun son pazar günü Şibuya'da İvata ile buluştuğunu, Asakava'nın da tahmin ettiği gibi, üyelik kartını ödünç verdiğini söyledi. O buluşmada İvata, ayarttığı bir liseli kızla kalmaya gideceğini söylemiş.

"Eh, yaz tatili bitiyor tabii. Şöyle iyice kurtları dökmeyince insanın kendini derslere veresi gelmez elbette."

Bu sözleri duyan Nonomiya kahkahayı basıverdi.

"Seni sersem, dershane öğrencisinin yaz tatili nereden olsun!?"

Ağustosun son pazar günü ayın 26'sıydı. Eğer ondan sonra yatılı olarak bir yerlere gidilmişse, 27, 28, 29, ya da 30. günlerden biri olmalı. Dershane öğrencileri bir yana, liseler için yeni dönem eylülde başlar.

Belki de alışık olmadığı bir yerde uzun süre kaldığı için yorulduğundan, Yoko kendisini uyutmaya çalışan annesi ile birlikte hemen uykuya dalıverdi. Yatak odasının kapısına kulağını koyduğunda, ana kızın içeriden gelen soluk sesleri hafifçe duyuluyordu. Akşam dokuz... Asakava için rahatlama zamanı. Karısı ve kızı yatmadıktan sonra iki oda bir salon apartman dairesinde rahat çalışabilmesine imkân yoktu.

Asakava buzdolabından bira çıkarıp, bardağa boşalttı. Mükemmel bir tadı vardı. Üyelik kartını bulmuş olması büyük bir adım anlamına geliyordu. 27, 28, 29, ya da 30. günlerden birinde, Şuiçi İvata dahil olmak üzere, dört gençten oluşan grubun Pasifik Tatil Köyü'nde konaklama tesislerini kullanmış olması ihtimali bir hayli yüksekti. O tesisler içerisinde de Güney Hakone'deki bungalov konaklama tesisleri en güçlü olasılıktı.

Mesafe açısından bakıldığında da, Güney Hakone'den başka bir yer olamazdı. Parasız liseli öğrenci grubunun pahalı otellerden birinde kalması da düşünülemezdi. Üyelik kartını kullanarak ucuz bungalovlarda kalmak en normal yoldu. Üyelik kartı kullanıldığında gecelik bungalov ücreti 5000 yen olduğunda göre, kişi başı 1000 yen'i biraz aşan bir ücrete kalabilirlerdi.

Bungalov tesislerinin telefon numarası şu an elinin altındaydı. Asakava not defterini masanın üzerine koydu. Tesisin resepsiyonuna telefon ederek, Nonoyama adıyla dört kişilik bir grubun kalıp kalmadığını öğrenmek en hızlı yol olacaktı. Fakat telefon etse bile resepsiyonun bu sorusunu yanıtlama ihtimali son derece düşüktü. O tür yerlerin resepsiyonistleri eğitimli olur ve doğal olarak müşterinin özel bilgilerini saklamayı görev bilirler. Büyük bir gazetede muhabir olduğunu söyleyerek kimliğini açıklasa ve araştırma amacını açık açık söylese bile, resepsiyonist asla telefonda yanıt vermez. Dolayısıyla, yerel şubeyle irtibata geçerek bağlantılarının olduğu bir avukatı devreye sokup konaklama kayıt defterine bakmak, Asakava'nın aklına gelen çözüm yolu oldu. Bu durumlarda resepsiyonistin sadece polise ve avukatlara kayıt defterini gösterme zorunluluğu vardır. Asakava avukat olduğunu söylese bile resepsiyonistin anlaması hiç de zor olmaz ve gazete için de sorun hâline gelir. Öyleyse, normal yollardan hareket etmek sorun çıkmasını engeller.

Fakat o durumda en az üç dört günlük bir süre geçer. Sabırsızlıkla dolan Asakava için bu süre fazla uzundu. Hemen öğrenmek istiyordu. Olaya karşı duyduğu ilgi, üç gün beklemeye sabretmesine olanak vermeyecek kadar güçlüydü. *Buradan ne çıkacak?* Eğer dört genç ağustos sonunda Güney Hakone Pasifik Tatil Köyü bungalov tesislerinde bir gece geçirmişse ve bu yüzden de kuşkulu şekillerde ölmüşlerse, acaba orada ne oldu? *Virüs... Virüs...* Bunun bir virüs olduğunu düşünmesinin, gizemli şeylere kapılmamak için bir bahane olduğunu çok iyi biliyordu.

Doğaötesi güçlere karşı mücadele ederken bilimin gücünü kullanmak bir nebze mantıklı olur. Bilinmeyen bir şeyi bilinmeyen bir sözcükle açıklamaya çalışmanın faydası olmaz. Bilinmeyen bir şeyi bilinen bir sözcükle açıklamak gerek.

Asakava, Yoko'nun ağlamasını anımsadı. Bugün öğleden sonra cin maskesini gördüğünde, neden öylesine korkmuştu acaba? Eve dönerken trende, Asakava karısına "Baksana, sen Yoko'ya cinin ne olduğunu öğrettin mi?" diye sormuştu.

"Ne?"

"Resimli kitaplarda falan işte, cinlerin korkutucu bir şey olduğunu söyledin mi?"

"Yok, hayır..."

Konuşmaları orada sona ermişti. Şizu hiç şüphelenmemişti. Fakat Asakava'nın aklını hâlâ kurcalayan bir şeyler vardı. Bir bebeğin o kadar korkması, bilinçaltı etkilenmediği sürece mümkün olamaz. "Bu korkutucu bir şeydir" diye öğretilen bir şeye karşı duyulan korku ile çok farklıydı. Maymunlardan ayrılmaya başladığı dönemlerden itibaren insanlık hep bir şeylerden korkarak yaşamıştır. Yıldırım, tayfun, vahşi hayvanlar, yanardağ patlaması ve elbette karanlık... O yüzden, ilk kez gökgürlemesi duyan bir çocuğun bilinçaltından kaynaklanan bir şekilde korkması anlaşılabilir. Her şeyden önce gökgürlemesi gerçek olarak vardır. Fakat... Fakat ya cinler? Japonca sözlükte cin maddesine bakıldığında "hayali canavarlar ya da ölmüş kişilerin kötü ruhları" açıklamasıyla karşılaşılır. Yüzü korkunç diye korkmuşsa eğer, Yoko'nun aynı ölçüde korkunç duran Godzilla'yı gördüğünde de korkması gerekirdi. Yoko bir kez mağaza vitrininde görmüştü. Ustaca yapılmış bir Godzilla modeli. Korkmak şöyle dursun, büyük bir merakla uzun uzun seyretmişti. Bu durum nasıl açıklanabilir? Yalnız net olan tek şey, neresinden bakılırsa bakılsın, Godzilla'nın hayali bir canavar olduğuydu. Peki ya cinler? Acaba bu tür cin efsaneleri Japonya'ya özgü bir şey miydi? Hayır, Batı'da da benzer şeyler

vardır. *Şeytan...* Biranın ilk bardaktaki tadı kaybolmuş gibiydi. *Başka bir şey yok mu acaba, Yoko'yu korkutacak? Evet, evet, var. Karanlık. Yoko karanlıktan çok korkar. Işığı yanmayan odalara asla tek başına girmek istemez. Üstelik, karanlık, aydınlığın zıt kutbunda gerçekten var olan bir şeydir. Şu anda, Yoko karanlık bir odada annesinin koynunda uyuyor.*

II. Yayla

1.

11 Ekim Perşembe

Yağmur gitgide şiddetlenmişti, Asakava sileceklerin hızını yükseltti. Hakone'nin havası değişkendir. Odavara civarında hava açık olsa bile, rakım yükseldikçe havanın nemlenip dağ geçidi civarında fırtınaya çevirdiğine daha önce birçok kez tanık olmuştu. Gündüz saatlerinde olsa Hakone Dağı'nın üstündeki bulutlara bakarak dağdaki hava konusunda tahminde bulunmak bir nebze kolaylaşır. Fakat geceleri, insan dikkatini karanlığın içinde arabanın farlarının aydınlattığı bölgeye verdiğinden, ancak arabayı durdurup da gökyüzüne baktığında yıldızların görünmediğini anlar. Tokyo İstasyonu'nda Kodama Ekspresi'ne bindiğinde şehir henüz alacakaranlıktı. Atami İstasyonu'nda inip araba kiraladığında Ay, bulut parçaları arasında bir görünüp bir kayboluyordu. Şimdi ise farların ışığıyla belli belirsiz pırıldayan su damlaları gerçek bir yağmura dönüşmüş, ön camı dövmeye başlamıştı.

Hız göstergesinin hemen üstündeki dijital saat 19.32'yi gösteriyordu. Asakava, o noktaya gelene kadar geçen zamanı bir çırpıda hesapladı. 17.18'de Tokyo'dan trene binmiş 18.07'de Atami'ye ulaşmıştı. İstasyondan çıkıp, oto kiralama işlemini ta-

mamlaması 18.30'u bulmuştu. Markete girip iki kutu noodle ve küçük bir şişe viski alarak, yollarının çoğu tek yönlü olan şehir merkezinden 19.00'da çıkabilmişti.

Az ileride puslu turuncu ışıklarla sarmalanmış uzun tünel görünmüştü. Bu tünelden çıkıp, Atami-Kannami yoluna girince Güney Hakone Pasifikland tabelası ile hemen karşılaşması gerekiyordu. Tanna dağ sırası arasına açılan tünele girince, arabanın rüzgârı yararken çıkarttığı ses değişiverdi. Aynı anda teni, yan koltuk, arabanın içindeki her şey turuncu ışıklar altında doğallığını kaybedince tüyleri ürperdi. Karşı yönden gelen araç yoktu, kuruyan camlara sürtünen sileceklerin sesi kulak tırmalamaya başlamıştı. Silecekleri durdurdu. Saat sekize kadar hedeflediği yere ulaşmış olması gerekiyordu. Yol bomboş olduğu hâlde, içinden gaz pedalına yüklenmek gelmiyordu. Asakava, bilinçaltında o yere gitmek istemiyor gibiydi.

O gün öğleden sonra 16.20'de zırıldamaya başlayan faks makinesine gözleri takılıp kalmıştı. Atami'deki irtibat ofisinden yanıt gelmesi gerekiyordu. Faksta ağustosun 27'si ve 30'u arasındaki bungalov konaklama listesi olacaktı. Fakstan çıkan kâğıdı gören Asakava neredeyse oynamaya başlayacak ölçüde sevinmişti. Hislerinde yanılmamıştı. Dört gencin adı oradaydı. Nonoyama, Tomoko Oişi, Haruko Tsuci, Takehiko Nomi. Dört genç 29'u gecesi B-4 nolu bungalovda kalmışlardı. Şuiçi İvata'nın, Nonoyama adını kullandığı açıktı. Böylelikle dört gencin ortaklaşa geçirdikleri zaman ve yer belli olmuştu. Kesin olarak 29 Ağustos Çarşamba, Güney Hakone Pasifikland B-4 nolu bungalov. O gizemli ölümlerinden tam bir hafta önce.

Asakava anında telefona sarılarak tesislerin telefonunu tuşladı. O akşam B-4 nolu bungalovda kalmak üzere rezervasyon yaptırmak için. Ertesi gün öğleden önce on birdeki editörler toplantısına yetişebildikten sonra sorun yoktu ve geceyi orada geçirmek için yeterince zamanı vardı.

... Gidip bakayım, en azından yeri görmüş olurum.

İçi içine sığmıyordu. Orada kendisini bekleyen şeyin ne olduğunu tahmin bile edemiyordu.

Tünelin çıkışında ücret ödeme gişeleri vardı, Asakava bozuk para olarak üç yüz yen uzatırken sordu.

"Güney Hakone Pasifikland ileride mi kalıyor?"

Zaten biliyordu. Birçok kez harita üzerinde kontrol etmişti. İçinde, sanki uzun zamandır insanlarla karşılaşmamış gibi bir his oluşmuş, konuşmuş olmak için öylesine sormuştu.

"İleride reklam tabelaları var, oradan sola döneceksiniz."

Fişini aldı. Trafiğin bu kadar seyrek olduğu bir yerde personel çalıştırmak bir hayli külfet yaratıyor olmalıydı. Acaba bu adam ne kadar süre o kutunun içinde beklemek zorundaydı? Adam, bir türlü hareket etmeyen Asakava'ya kuşkulu gözlerle bakıyordu. Kendini zorlayarak gülümseyip hareket etti.

Birkaç saat önce, dört gencin ortaklaşa geçirdikleri zaman ve yeri tespit etmiş olmaktan duyduğu sevinç sanki hiç yaşanmamış gibi sönmüştü. Bungalovda kaldıktan tam bir hafta sonra ölen dört gencin yüzü göz kapaklarının ardında bir görünüp bir kayboluyordu. Sırıttı, kendi kendine "Yol yakınken geri dön" diyerek. Fakat artık geri dönemezdi. Öte yandan bir gazeteci olarak sahip olduğu sezgiler, kuvvetle harekete geçmeye başlamıştı. Tek başına olmak, her ne şekilde olursa olsun insanın içinde bir korkunun yükselmesine neden olur. Yoşino'ya haber verse büyük olasılıkla bir, iki sözcüklük bir yanıtla uçarak gelirdi ama aynı meslekten biriyle birlikte gitmek de bir hayli güçtü. Asakava o âna kadar geçen süreci daha önce yazıya dökmüş, diskete kaydetmişti. Orayı burayı kurcalamadan, rahatsız etmeden bu olayın peşine düşmesinde yardım edecek biri... Evet, aklına öyle biri geliyordu. Saf merak için ona eşlik edecek birisini tanıyordu. Üstelik, bu tür konularda oldukça bilgiliydi. Üniversitede sözleşmeli bir öğretim

görevlisi olarak çalıştığından, serbest zamanı da boldu. Tam bu işe göreydi. Ancak o farklı kişiliğine tahammül edip edememek konusunda Asakava'nın kendine güveni yoktu.

Dağın yamacında Güney Hakone Pasifikland'ın reklam tabelası dikilmişti. Neonlu ışıklarla belirginleştirilmemişti. Yalnızca beyaz zemin üzerine siyah bir yazı ile yazılmıştı ve farların aydınlattığı o kısa zaman aralığında fark edilmezse, geçilip gidilmesi çok muhtemeldi. Asakava sola dönerek, tarlaların arasında uzanan dar yolda rampa yukarı çıkmaya başladı. Tatil köyüne kadar olan yol çok dardı, bu hâlde devam ederse ileride yolun bitebileceği endişesine kapılmaya başlamıştı. Virajlar çok keskindi, yol aydınlatması da olmadığından düşük vitesle çıkmak zorundaydı. Karşıdan bir araba gelecek olsa geçmesi için yol verecek küçük bir boşluk dahi yoktu.

Her ne zamansa, yağmur dinmişti. Asakava bunun farkına ilk kez varmıştı. Tanna dağ silsilesi sınır olacak şekilde, doğu ve batının havası farklıydı herhalde.

Yine de yol kesilmediği gibi yukarıya, daha yukarıya doğru devam edip gidiyordu. Yukarı çıktıkça yol kenarında satılık yazlıklar görünmeye başladı. Sonra aniden yol iki şeritli hâle geldi ve yolun kalitesi de düzeldi. Yolun iki kıyısı zarif yol ışıklarıyla süslenmişti. Bu değişim Asakava'yı şaşırttı. Pasifikland tesislerinin arazisine girdiği anda, çevre lüks süslemelerle kaplanmıştı. Buraya gelene kadarki o daracık yol da neyin nesiydi acaba? Mısırlar ve yüksek otların iki yandan yola doğru eğildiği, zaten dar olan yolu iyice daralttığı, keskin virajlarda karşıdan birinin çıkıvermesi endişesini iyice güçlendiren o yol.

Geniş otoparkın ilerisindeki üç katlı binada tesislerin danışması ve restoranı vardı. Asakava aklına hiçbir şey getirmeden, arabayı lobinin önünde park edip salona girdi. Saati kontrol etti, sekizi gösteriyordu. Her şey plan dahilinde ilerliyordu. Sürekli top sesleri geliyordu. Merkezin aşağısında dört tenis kortu var-

dı ve sarımtırak ışıklar altında kadınlı erkekli çiftler tenis oynuyordu. Şaşırtıcı şekilde, kortların dördünde de oynayanlar vardı. Ekim başlarında, perşembe akşamı saat sekizde böyle bir yere kadar gelip tenis oynayanları Asakava anlayamıyordu. Tenis kortlarının iyice aşağısında, Mişima ve Numazu'nun gece manzarası görülüyordu. Daha ilerideki zifiri karanlık kısım da Tago Körfezi'ydi.

Merkeze girilince hemen karşısı restorandı. Cam duvarlarla çevrelendiğinden içerisi görülebiliyordu. Asakava'nın şaşkınlığı burada da devam etti. Restoran saat sekize kadar açıktı ama masaların yarıdan fazlası hâlâ doluydu. Ailecek gelenler, sadece kızlardan oluşan gruplar... Tuhaftı. Asakava başını hafifçe yana doğru eğdi. Bu tipler acaba nereden gelmişti? Bir türlü anlam veremiyordu. Bu insanların, az önce kendisinin geçtiği aynı yoldan geldiklerine inanası gelmiyordu. Belki de şimdi geldiği yol arka yoldu ve aslında daha aydınlık ve geniş bir yol daha vardı. Fakat Pasifikland hakkında telefonda bilgi veren kadın da öyle konuşmuştu.

... Atami-Kannami yolunun ortalarında bir yerden sola dönerek, rampa yukarı çıkacaksınız.

Asakava da aynen öyle yapmıştı. Başka bir yol olamazdı.

Son sipariş saatinin geçtiğini anlayabildiği hâlde, Asakava restorana girdi. Geniş cam pencerelerin altında bakımlı hafif eğimli bir çim alan aşağı doğru uzanıyordu. İçerideki ışıkların loş olması, herhalde müşterilerin gece manzarasını daha iyi görebilmelerini sağlamak içindi. Asakava yakınından geçen komiyi durdurup bungalovların yerini sordu. Komi parmağıyla, Asakava'nın henüz girdiği ana kapıyı gösterdi.

"Oradaki yoldan sağa doğru dümdüz iki yüz metre kadar ilerleyince, resepsiyonu görebilirsiniz."

"Otopark var mı?"

"Ön tarafı otopark olarak kullanılıyor."

Buraya hiç uğramadan dümdüz ilerlemiş olsa, gitmek istediği yere kendiliğinden ulaşmış olacaktı. Neden bu modern binanın kendisini çektiği, sallana sallana restorana kadar girdiği konusunda, Asakava bir ölçü kendi psikolojik tahlilini yapabilecek durumdaydı. Hiçbir nedeni olmadığı hâlde kendisini daha rahat hissetmişti. Asakava "13. Cuma" filminde set olarak kullanılan, yani modern sözcüğüyle tamamen alakasız, karanlık ahşap kulübeler hayal etmişti ama burada öyle bir hava yoktu. Bu yere modern teknolojinin gücünün ulaştığının kanıtını görünce kendini güvende hissetmişti. Aklına takılan, aşağıdaki dünyadan buraya kadar gelmek için geçtiği yolun kötülüğü ve yukarıdaki dünyada buna aldırmaksızın tenis oynayan, yemeklerini yiyen insanlardı. Asakava bunların neden aklına takıldığını anlayamıyordu. Yalnız, buradaki insanların canlı olduklarını hissetmesini sağlayacak nüansı yakalayamamıştı.

Tenis kortları ve restoran olduğuna göre, bungalovlardan akşam yemeği sonrası eğlencelerine başlayan insanların seslerinin gelmesi gerekirdi. Asakava'nın beklentisi o şekildeydi. Ancak otoparkın kıyısında durup vadinin dibine kadar baktığı hâlde seyrek koru içerisindeki yamaçta sıralanan on bungalovun ancak altısını görebildi. Daha aşağısına, yol ışıklarının aydınlığı bile ulaşmıyordu ve odalardan geliyor olması gereken ışıklar da yoktu. Gecenin karanlığında ağaç gölgeleri arasında görünmez hâle gelmişlerdi. B-4 nolu bungalov, Asakava'nın bu akşam kalmak istediği yer, şansına o aydınlıkla karanlığın sınırına denk geliyordu ve sadece giriş kapısının üst kısmı görünüyordu.

Asakava ön tarafa geçip resepsiyon ofisine girdi. Televizyon sesi geliyordu ama ofiste kimse yoktu. Resepsiyonist sol iç taraftaki Japon tarzı döşenmiş odadaydı, Asakava'nın içeri girdiğinin farkına varmamıştı. Aradaki tezgâh iç tarafı görmeye engel oluyordu. Televizyon programı değil de, Batı filmi izliyor olacak, İngilizce konuşmalarla birlikte televizyonun renk değiştiren ışı-

ğı ön taraftaki kabin camlarına yansıyordu. Özel sipariş üzerine yapıldığı belli olan kabin içerisindeki raflar tıka basa videokasetlerle doldurulmuştu. Asakava elini tezgâha koyarak seslendi. Altmış yaşlarında ufak tefek bir adam dışarı gelerek "Oo, buyrun!" diye başını eğerek selam verdi. Avukat aracılığıyla irtibata geçen Atami irtibat bürosunun isteğini memnuniyetle karşılayarak konaklama kayıt defterini gösteren kişi de mutlaka bu adamdı... Aklından bunu geçirerek Asakava içtenlikle gülümsedi.

"Adım Asakava. Rezervasyonum vardı."

Adam defteri açarak rezervasyonları kontrol etti.

"B-4 nolu bungalovdu, değil mi? Şuraya adınız ve adresinizi yazın lütfen."

Asakava gerçek adını yazdı. Nonoyama adına çıkartılan üyelik kartını dün sahibine postalamıştı, artık elinde değildi.

"Yalnız mısınız?"

Resepsiyonist yüzünü kaldırarak, sorgulayıcı gözlerle Asakava'ya baktı. O âna kadar, böyle bir yere tek başına kalmaya gelen müşterisi olmamıştı. Üye olmayanlara uygulanan tarifeyle, tek başına kalacaksa otelde kalması daha ekonomik olurdu. Resepsiyonist nevresim takımı çıkartarak, kabine döndü.

"İsterseniz bir tane vereyim. Popüler filmlerin çoğu var."

"Kasetler kiralık mı?"

Asakava tüm duvarı kaplayan kasetlerdeki film adlarına göz gezdirdi. *Raiders, Star Wars, Geleceğe Dönüş, 13. Cuma...* Bilimkurgu ağırlıklı olarak popüler Batı filmleri sıralanmıştı. Yeni filmler de bir hayli çoktu. Herhalde bu bungalovlarda kalanlar, hep genç gruplardı. İlgisini çeken bir film yoktu. Üstelik, her şeyden önce Asakava buraya iş için gelmişti.

"Maalesef işim var biraz."

Asakava yere koyduğu taşınabilir elektronik daktilosunu kaldırarak adama gösterdi. Resepsiyonist daktiloyu görünce, Asakava'nın buraya neden tek başına geldiğine bir anlam verebilmişti.

"Kap kacak ve saire, bungalovda her şey var, değil mi?" Asakava, emin olmak için sormuştu.

"Evet, dilediğiniz gibi kullanabilirsiniz."

Kullanacak olsa da, Asakava'ya lazım olan tek şey, noodle yaparken su ısıtmak için lazım olacak demlikti. Asakava nevresim takımını ve oda anahtarını alıp, resepsiyondan çıkmak üzereyken, adam B-4 nolu bungalovun yerini gösterdi ve tuhaf sayılabilecek bir naziklikle "İyi dinlenmeler," dedi.

Kapı kolunu tutmadan önce, Asakava yanında getirdiği ameliyat eldivenlerini ellerine geçirdi. Tanımlanamayan virüse karşı korunma amacıyla yapmıştı, biraz olsun rahatlamasını sağladı. Duvar kâğıtlarından yer halısına, dört kişilik kanepeye, televizyona, yemek masasına varana kadar her şey yeniydi ve işlevine uygun olarak yerleştirilmişti. Asakava ayakkabılarını çıkartıp içeri girdi. Oturma odası kısmından çıkılan bir balkon, birinci ve ikinci katta yaklaşık on metrekare genişliğinde Japon tarzı döşenmiş birer oda daha vardı. Gerçekten de tek başına kalmak için fazlasıyla lükstü. Asakava içerisi havalansın diye, dantelli perde ile birlikte pencereyi de açtı. Bungalovun içi, beklentilerini boşa çıkaracak ölçüde, titizlikle temizlenmişti. Belki de hiçbir şey bulamadan dönmek zorunda kalacaktı. Bu düşünce bir an Asakava'nın aklından geçiverdi.

Oturma odasının yan tarafındaki Japon tarzı döşenmiş odaya girip dolabı açtı. Hiçbir şey yoktu. Asakava gömleğini ve pantolonunu çıkararak, eşofman takımını giydi. Üzerinden çıkarttıklarını dolabın içine astı. İkinci kattaki Japon tarzı olan odaya çıkıp oranın ışıklarını yaktı. Yaptıklarını çocukça bularak kendi kendine güldü. Farkına vardığında bungalovun içinde ışık namına ne varsa hepsini açmıştı.

Yeterince aydınlık olunca, bu sefer tuvaletin kapısını açıp içeriyi kontrol etti ve kapısını hafif aralık bıraktı. Çocukken de

öyle yapardı. Yaz gecelerinde, tuvalete tek başına gidemez, babası arkasından baksın diye kapısını hafif aralık bırakırdı. Buzlu camın arkasında şık bir banyo vardı. İçeride nem hissedilmiyordu. Küvet ve lavabo kuruydu. Son zamanlarda bu bungalovda pek fazla müşteri kalmamış olmalıydı. Eldivenleri çıkartmak istediyse de, terden eline yapışmıştı, bir türlü çıkaramadı. Serin yayla rüzgârı içeri dolarken, perdeleri dalgalandırıyordu.

Asakava, dondurucudan çıkarttığı buzla bardağını doldurup yarısına kadar yanında getirdiği viskiyi koydu. Daha sonra, üzerini suyla tamamlamak için musluktan su almayı düşündüyse de, bir an tereddüt edip, sadece buzla içmek istediğine karar verdi ve musluğu kapattı. Henüz bu odaya ait bir şeyi ağzına koymaya cesareti yoktu. Fakat dondurucudan çıkarttığı buzu önemsememesi, parazitlerin sıcağa ve donmaya karşı zayıf oldukları önyargısından kaynaklanıyordu.

Kanepeye güzelce yayılıp televizyonu açtı. Yeni şarkıcılardan birinin sesi odayı doldurdu. Tokyo'da da bu saatlerde aynı program yayınlanıyordu. Asakava kanalı değiştirdi. İzlemeyeceği hâlde sesini ayarlayıp, çantasından videokamerasını çıkartıp sehpanın üzerine koydu. Tuhaf bir olayın meydana gelmesi durumunu düşünerek her şeyi en ince ayrıntısına kadar kaydetmek niyetindeydi.

Viskisini yudumladı. Çok küçük bir yudumdu ama sanki karaciğerine kadar yayıldığını hissetmişti. Asakava, o âna kadar geçen süreci aklında toparlamaya başladı. Eğer bu akşam burada hiçbir şey elde edemezse yazmayı planladığı makaleyi rafa kaldırmaktan başka çaresi kalmayacaktı. Fakat aksine, belki öylesi çok daha iyi olacaktı. Hiçbir şey elde edememesi demek, şu virüsle karşılaşmamış olması anlamına gelecekti. Eş ve çocuk sahibi birisi olarak tuhaf bir şekilde ölmek istemiyordu. Asakava ayaklarını sehpanın üzerine uzattı.

Peki, ben neyi bekliyorum? Korkmuyor muyum? Korkuyor muyum yoksa? Belki de karşıma ölüm tanrılarından biri çıkacak.

Bir türlü rahat edememişti, bakışlarını odanın içinde oradan oraya kaydırıp duruyordu. Bir türlü bakışlarını duvardaki tek bir noktada sabitlemeyi beceremiyordu. Sanki öyle yapacak olursa, o noktadan bir görüntü ortaya çıkıverecekmiş gibi bir his oluşmuştu içinde.

Dışarıdan soğuk bir rüzgâr doldu içeriye. Pencereyi kapatıp perdeyi çekmek üzereyken, gözü bir an dışarıdaki karanlığa takıldı. Hemen ön tarafta B-5 nolu bungalovun çatısı vardı ve gölgesinde kalan kısımda çok daha koyu bir karanlık ortaya çıkmıştı. Tenis kortları da, restoran da hâlâ kalabalıktı. Buna rağmen, Asakava nedense burada tek başınaydı. Perdeleri çekip, saatine baktı. 8.50. Bungalova girmesinin üzerinden henüz otuz dakika bile geçmemişti. Ancak sanki bir saat geçmiş gibi gelmişti. Burada bulunmak, doğrudan tehlike ile bağlantılı olmasa gerek. Mümkün olduğunca öyle düşünerek sakinleşmeye çalıştı. Bunun bir nedeni de bungalov yapıldıktan sonra çoktan yarım sene geçtiğine göre, konaklayan insan sayısı da bir hayli fazla olmalıydı. Fakat konaklayan herkes tuhaf şekillerde ölmüş değildi. Şu âna kadar araştırmasından çıkan sonuca göre, ölen sadece o dört gençti. Biraz daha zaman harcayarak araştıracak olsa, daha fazla kişi çıkabilirdi ama henüz başka bir ölüm olayına rastlamamıştı. Dolayısıyla burada olmak sorun değildi. Sorun burada ne yapılacağına bağlıydı.

... Onlar acaba burada ne yaptılar?

Asakava soru şeklini biraz değiştirdi.

... Hayır, burada ne yapılabilir?

Ne tuvalette, ne banyoda, ne dolapta, ne de buzdolabında ipucu olabilecek bir şey çıkmıştı. Kalmış olsa bile az önceki resepsiyonist çoktan temizlemiş olmalıydı. *Öyleyse, burada pervasızca viski içmek yerine, gidip resepsiyonistle konuşmak çok daha iyi olmaz mı?.*

Birinci bardak boşalmıştı. İkincisini daha az koydu. Sarhoş

olmamalıydı. Bu sefer, üst kısmını musluk suyuyla tamamladı. Tehlike duygusu biraz uyuşmaya başlamış olmalıydı. O kadar işinin arasında böyle bir yere geldiği için kendini aptal gibi hissetmeye başlamıştı. Gözlüklerini çıkartıp, yüzünü yıkayarak aynada kendine baktı. Bir hastanın yüzü gibiydi. Belki de o virüs çoktan bulaşmıştı. Asakava yeni koyduğu buzlu ve sulandırılmış viskiyi bir dikişte içip yenisini koydu. Mutfaktan oturma odasına dönerken, Asakava telefon sehpasının altındaki rafta bir defter olduğunu keşfetti. Kapağında "Seyahat Anıları" yazıyordu. Sayfaları çevirmeye başladı.

7 Nisan Cumartesi

Ben Nonko. Bugünü asla unutamayacağım. Çünkü... orası sır olarak kalsın. Yuiçi çok nazik bir adammış. :))

Pansiyon gibi yerlerde sık sık rastlanılan yolculukla ilgili anılar ve izlenimlerin yazıldığı türden bir hatıra defteri idi. Bir sonraki sayfada, yazan çocuk, anne ve babasının resmini de çizmişti, kargacık burgacık çizgilerle. Yanlarında çocuklarını getiren bir aile kalmış olmalı. Tarih, 14 Nisan, yine cumartesi.

Babam bir şişko.
Annem de bir şişko.
O yüzden ben de bir şişko.

14 Nisan

Asakava sayfaları çevirmeye devam etti. Bir an önce sonlardaki sayfalara gitme isteğini bastırarak, Asakava sırasıyla okumaya devam etti. Sıralamayı bozarak okursa, gözden kaçıracağı bir şeyler olabilirdi.

Hiçbir şey yazmadan giden müşteriler de olabileceğine göre net bir şey söylemek güçtü ama yaz tatiline kadar hemen her cumartesi kalanlar olmuştu. Yaz tatiline girilince tarihler arasındaki

süre sıklaşmış, ağustos sonlarına doğru yazın sona ermesinden yakınan ifadeler de başlamıştı.

20 Ağustos Pazar

Off, yaz tatilinin bitmesine çok az kaldı. Bu yaz, iyi diyebileceğim hiçbir şey olmadı. Birileri beni kurtarsın. Şu zavallıya bir yardım eli lütfen! Benim 400 cc'lik bir motosikletim var. Çok da yakışıklıyım. İlk bulan kârlı çıkar.

A.Y.

Yazarken, içinde yazışabileceği bir partner bulma isteği oluşmuştu herhalde. İfadeler birbirine benziyordu. Çift olarak burada kalanlar, kafalarına göre anılarını; öyle olmayanlar ise birini bulma isteklerini defterde yazıya dökmüşlerdi.

Fakat okumak sıkıcı değildi. Saatin ibresi nihayet dokuzu göstermişti.

Bir sonraki sayfaya geçti.

30 Ağustos Perşembe

Gurkl Uyarıl Cesareti olmayanlar buna bakmasın. Pişman olurlar. Hehhehhe!

Ş.İ.

Sadece bundan ibaretti. 30 Ağustos, dört gencin burada kaldıkları gecenin sabahıydı. "Ş.İ." kısaltması herhalde Şuiçi İvata'ya aitti. Sadece onun yazdığı sayfa diğerlerinden farklıydı. Ne anlama geliyordu acaba. Buna bakmasın? "Bu" ile neyi kastetmişti acaba? Asakava defteri kapatıp yan tarafından baktı. Sayfalar arasında bir yerde boşluk oluşmuştu. Parmağını sokarak o sayfayı açtı... "Gurkl Uyarıl Cesareti olmayanlar buna bakmasın. Pişman olurlar. Hehhehhe! Ş.İ." yazısı Asakava'nın görüş alanını dolduruverdi. Neden bu sayfa kendini açtırmak istermiş gibi sadece orada aralık oluşmuştu acaba? Asakava düşünmeye başladı.

Herhalde o dördü, bir şeyler yazmak için sayfayı açmışlar, sonra da açıkken üzerine bir şey bırakmışlardı. O şeyin ağırlığı yüzünden sayfa kendiliğinden açılacakmış gibi durmaya başlamıştı. Üstelik, bu sayfanın üstüne koydukları şey de, şüphesiz ifadede geçen "bu" ile aynı şeydi.

Asakava, tekrar bakışlarını odanın içinde gezdirmeye başlayarak telefon sehpasını iyice kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. Tek bir kurşun kalem bile çıkmadı.

Tekrar kanepeye oturarak, defterin geri kalan kısmını okudu. Ertesi günkü tarih 1 Eylül Cumartesi idi. Çok sıradan şeyler yazılmıştı. O gün burada kalan üniversiteli öğrenci grubunun "bu" diye yazılan şeye bakıp bakmadıkları anlaşılamıyordu. Üstelik, daha sonraki sayfalarda da "bu" dedikleri şeye dair hiçbir şey yazılmamıştı.

Asakava defteri kapatıp sigarasını yaktı. "Cesareti olmayanlar buna bakmasın" dendiğine göre "bu"nun içeriği korkutucu bir şey olmak zorunda. Asakava defterin bir sayfasını gelişigüzel açarak, eliyle hafifçe bastırdı. Üstelik, kendiliğinden kapanacak şekilde yapılmış defter sayfasını açık tutabilecek ağırlıkta bir "şey" Söz gelişi, bir, iki hayalet fotoğrafı olsa o kadar ağırlıkları yetmez. Haftalık dergi, belki de bir kitap... *Her neyse, ne olduğunu öğrenmek lazım. Resepsiyoniste sormalı mı acaba? "30 Ağustos'ta çıkış yapan müşteriler gittikten sonra odada tuhaf bir şey kalmış mıydı?" diye. Aklında kalmış mıydı acaba? Eğer akılda kalacak kadar tuhaf bir şeyse mutlaka anımsar.* Asakava ayağa kalkmak için hareketlendiğinde, gözleri bir an başıyla aynı hizada kalan video cihazına takıldı kaldı. Televizyon hâlâ açıktı ve ünlü artistlerden birinin elinde süpürgeyle kocasını kovalama sahnesi oynatılıyordu. Ev aletleri yapımcısı bir şirketin reklamı olmalı.

... Evet, defterin açık kalması için bir videokasetin ağırlığı yeterli olur.

Asakava yarı oturur vaziyette sigarasını söndürdü. Az önce

resepsiyonda gördüğü kaset koleksiyonu bir an gözlerinin önüne geliverdi. Tesadüfen bir korku filmi izleyip, başkalarının da aynı kaseti izlemesi için öyle yazmış da olabilirler. Eğer durum bundan ibaretse... *Dur bakalım! Eğer öyleyse, Şuiçi İvata adını neden açık olarak yazmadı? Söz gelişi "13. Cuma" filminin ilginç olduğunu başkalarına iletmek istese "bu" şeklinde zamir kullanmaksızın adını yazması yeterli olur. Üstelik, "bu" dediği şeyi mahsus hatıra defterinin üstüne koymasına da gerek yok. Öyleyse, "bu" dediği şey "bu" sözcüğü ile ifade edilmedikten sonra anlaşılamayacak bir şey ve belki özel bir adı da yok.*

... Ne yapsam? Araştırmaya değer mi acaba?

Başka bir şey bulamadığına göre, bir göz atmakla kaybedeceği bir şey yoktu. Nihayetinde böyle bir yerde oturup düşünmekle bir yere varamazdı. Asakava bungalovdan ayrılınca, taş merdivenlerden çıkıp resepsiyonun kapısını iterek açtı.

Az önce olduğu gibi resepsiyonist yerinde değildi ve içeriden sadece televizyon sesi geliyordu. Büyük şehirde bir şirketteki çalışma süresini tamamladıktan sonra, geri kalan ömrünü doğası zengin bir yerde geçirmek için tatil köyünün resepsiyonistliğini kabul etmek iyi bir şey olabilir ama çalışmaya başlayınca can sıkıntısından her gün sürekli videokaset izlemekten başka bir eğlencesi kalmamıştır belki de. Asakava, resepsiyonistin hayatını bu şekilde yorumluyordu. O seslenmeden önce, adam emekleme pozisyonunda başını kapıdan uzattı. Asakava çabucak bir bahane öne sürdü.

"Şey, sanırım haklıydınız. Kaset izleyeyim bari dedim..."

Resepsiyonist neşeyle gülümsedi.

"Buyrun, istediğinizi alabilirsiniz... Kira ücreti her biri için üç yüz yen."

Asakava korku filmleri kısmında göz gezdirmeye başladı. *Cehennem Evi, Kara Korku, Ondan Sonra, Şeytan, Omen...* Hepsi öğrencilik zamanında gördüğü filmlerdi. Başka?... Başka, henüz

bilmediği bir korku filmi olması lazımdı. Bir baştan ötekine bakmıştı ama Asakava öyle bir şey bulamadı. Bir kez daha iki yüze yakın sayıdaki filmlerin adlarına sırasıyla bakmaya başladı. O sırada, en alttaki rafın köşesinde bir yerlerde üzerinde hiçbir şey yazmayan bir kasetin fırlatıp atılmış gibi bir şekilde durduğunu gördü. Diğer filmlerin kutularında isim etiketleri ve orijinal film poster fotoğrafları yapıştırılmış olduğu hâlde, o kasette hiçbir şey yoktu.

"Şu ne?"

Sorduktan sonra, Asakava "şu" zamirini kullanarak parmağıyla işaret ettiğinin farkına vardı. Özel bir adı olmadığı müddetçe başka şekilde adlandırmanın imkânı yoktu. Resepsiyonistin yüzünde sıkıntılı bir ifade oluşmuştu. "Huh?" diye anlamsız bir ses çıkarttıktan sonra kaseti eline aldı. "İşe yaramaz bir şey."

.... Hadi bakalım. Bu adam kasetin içeriği hakkında bir şeyler biliyor mu acaba?

"Hiç izlediniz mi?" diye sordu Asakava.

"Bilmem..." Resepsiyonist başını bir o yana, bir bu yana eğerek düşünüyordu. Böyle bir şeyin orada ne aradığını anlamaya çalışıyormuş gibiydi.

"Eğer mümkünse o kaseti ödünç alabilir miyim?"

Resepsiyonist yanıtlamak yerine eliyle dizine vurdu.

"Hah, anımsadım. Odada bırakmışlardı bunu. Ben de buranın herhalde diye alıp getirmiştim..."

"Yoksa B-4 nolu bungalovda mı buldunuz?" Asakava sözcükler anlaşılacak şekilde yavaşça sormuştu. Resepsiyonist gülerek başını salladı.

"Orasına varana kadar anımsamıyorum. Ne de olsa, iki ay kadar önceydi."

Asakava tekrar sordu. "Peki siz bu kaseti izlediniz mi?"

Resepsiyonist başını tekrar salladı. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. "Hayır."

"O zaman ödünç verebilir misiniz?"

"Televizyon programı mı kaydedeceksiniz yoksa?"

"Eh, işte, her neyse..."

Resepsiyonist bir an kasete baktı.

"Dişi kırılmış. Üstüne kayıt yapmayı engellemek için dişi kırılmış. Bakın, işte."

Belki biraz da alkollü olmanın etkisiyle sebepsizce sinirlenmeye başlamıştı. *Kiralayacağım işte. Versene şunu!* İçinden haykırmak geliyordu neredeyse. Fakat ne kadar sarhoş olursa olsun, Asakava başkalarına diklenmezdi.

"Lütfen, izledikten sonra hemen geri vereceğim," diyerek başını hafifçe öne eğdi. Resepsiyonist, bu müşterinin böyle bir şeye bu kadar ilgi göstermesini tuhaf buluyordu. Acaba içinde ilginç bir şeyler mi vardı?... *Belki de sahibinin silmeyi unuttuğu bir kasettir... Neden bulduğum anda bakmadım ki?* Hemen takıp izlemek isteği içinde gitgide güçleniyordu ama isteyen bir müşteri varken hayır da diyemezdi. Resepsiyonist kaseti uzattı. Asakava cüzdanını çıkartmak için hamle yapınca, resepsiyonist eliyle işaret ederek durdurdu.

"Hayır, ücret gerekmez. Bunun için ödeme talep edemem, değil mi?"

"Teşekkür ederim, hemen geri veririm." Asakava kaseti tuttuğu elini hafifçe kaldırdı.

"İlginç bir şeyse, hemen lütfen."

Resepsiyonist merakına yenik düşmüştü. Oradaki filmlerin tamamını daha önce en az birer kez izlemişti ve artık ilgisini çekmemeye başlamıştı.

İyi de acaba bunu nasıl gözden kaçırdım? Can sıkıntısına çok iyi gelirdi halbuki. Fakat belki de ipe sapa gelmez bir televizyon programını kaydetmişlerdir.

Resepsiyonistin içinden kasetin bir an önce geri getirilmesini dilemekten başka bir şey geçmiyordu.

2.

Kaset başa sarılmıştı. Her yerde bulunabilen 120 dakikalık kasetin, resepsiyonistin söylediği gibi kayıt önleme dişi kırılmıştı. Asakava videonun güç tuşuna basıp kaseti yuvasına yerleştirdi. Televizyonun hemen önünde bağdaş kurarak oturup oynat tuşuna bastı. Kasetin dönmeye başladığını bildiren ses... Asakava, kasetin içerisinde dört gencin ölümünün ardındaki esrar perdesini aralayacak bir şeyler olmasını ümit ediyordu. Çok küçük bir ipucu çıksa bile yeter diyerek, oynat tuşuna basmıştı. Herhangi bir tehlikeyle karşılaşacağını sanmıyordu. Kaset izlemenin tehlikeye yol açacak herhangi bir yanı olmasa gerek. Parazit sesiyle birlikte, görüntü bir an şiddetle sarsıldı ama kanalı ayarlayınca hemen durdu ve deney tüpünden siyah boya saçılmış gibi, ekran simsiyah oldu. Bu kasetin ilk sahnesiydi. Ses çıkmadığı için, belki arızalanmıştır diye Asakava yüzünü yaklaştırdı... *Uyarı! Cesareti olmayanlar buna bakmasın. Pişman olurlar!* Bir an Şuiçi İvata'nın yazdıkları aklından geçiverdi. Pişman olacak hiçbir şey yok. Asakava alışkındı. Bir zamanlar toplum haberleri masasında muhabirdi. Ne kadar vahşi görüntülerle karşılaşsa bile, gördüğüne pişman olmayacağına güveni tamdı.

Simsiyah ekranda ortaya çıkan iğne başı büyüklüğünde nokta kadar bir ışığın belirdiğini fark ettiği an, nokta yanıp sönmeye, gitgide genişlemeye başladı. Daha sonra sağa, sola sıçrayarak nihayet sol köşede sabit kaldı. Devamında dallara ayrılarak, en

baştaki gibi ışık parçaları hâline gelip solucan gibi hareket ederek harfler oluşturmaya başladı. Projeksiyondan kaynaklanan bir beyazlık değildi. Simsiyah bir kâğıt üzerine fırçayla beyaz renk kullanılarak yazılan kargacık burgacık harfler. Güçlükle de olsa okumayı başardı. "Sonuna kadar izle!" yazıyordu, emir kipiyle. Bir an kaybolup, ardından bir sonraki cümle belirdi. "Kayıp seni yutar." Kayıp demekle neyi kastettiği anlaşılmıyordu ama yutulmak düşüncesi pek hoş değildi. Herhalde bu iki cümle arasındaki "yoksa" bağlacı atlanmıştı. "Kaseti ortasında izlemeyi bırakma, yoksa başına feci şeyler gelir," diye tehdit ediyordu.

"Kayıp seni yutar" cümlesi gitgide büyüyerek, ekrandaki siyah renk iyice azaldı. Siyahtan süt beyazına, tek renkli bir değişimdi. Tonları dalgalanan süt beyaz rengin doğada bulunan bir renk olduğunu söylemek çok güçtü. Tuval üzerine üst üste boyanarak farklı duyguların yansıtılmasına çalışılmış gibi bir hâli vardı. Çırpınış, bunalma, çıkışı bulup can havliyle kurtulmaya çalışma, belki de yaşamın titreşimleri. Enerji sahibi bir düşünce, hayvansı bir şekilde karanlığı yutuyor. Ne tuhaf ki içinden durdurma tuşuna basmak gelmiyordu. "Kayıp"tan korktuğu için değil, o müthiş enerjinin yayılışının verdiği hazdan...

Siyah-beyaz olduğunu sandığı ekrana bir anda kırmızı rengi sıçrayıverdi. Sonra her taraftan yerin sallanırken çıkarttığı gürültü duyulmaya başladı. Neredeyse bungalovun sarsıldığı hissine kapılacak ölçüde, sesin bir yönü yoktu. O küçük hoparlörlerden gelmiyormuş gibiydi. Vıcık vıcık, kıpkırmızı bir akışkan kütle, patlamayla saçılıyor, arada sırada tüm ekranı kaplıyordu. Siyahtan beyaza, sonra da kırmızıya... Buraya kadar şiddetli renk değişimlerinden başka bir şey yoktu ve henüz doğayı anımsatacak herhangi bir şey ortaya çıkmamıştı. Duyguların soyut anlatımı ve renklerin titreşimli değişimi bilinçaltına işliyor gibiydi, yorgun hissetmeye de başlamıştı. Bunun üzerine, sanki izleyenin o psikolojisini kavramış gibi ekrandan o kırmızı renk silinip, düz

şekilli zirvesiyle yanardağ olduğu anlaşılan bir dağ manzarası göründü. Arka plandaki berrak gökyüzünün altında, yanardağ usul usul beyaz dumanlar çıkarıyordu. Kamera çekimi yanardağın eteklerinde bir yerde yapılmış olsa gerek, yer siyahımsı kahverengi tüflerle kaplıydı.

Karanlık ekranı tekrar kapladı. Berrak gökyüzü bir anda siyaha boyandı ve birkaç saniye sonra, ekranın ortalarında bir yerde beliren kırmızı sıvı aşağı doğru akmaya başladı. İkinci patlama... Sıçrayan damlalar kızıl kızıl yanmaya başladı. Bu sayede dağın silüeti biraz anlaşılır hâle gelmişti. Önceki görüntülerin soyutluğu ile karşılaştırıldığında, bu seferki görüntüler somuta daha yakındı. Açıkça yanardağın patlaması, doğal dünyaya ait bir olgu idi ve açıklanması mümkün bir sahneydi. Yanardağ ağzından püskürmeye başlayan lavlar dağın yamacındaki vadilerden bu tarafa doğru akıyordu. Kamera nereye konulmuştu acaba? Eğer havadan çekimse sorun yok ama şu hâliyle lavların yutması an meselesi. Yer sarsıntısının gittikçe şiddetlendiği bir anda, ekranın tamamını lavlar kaplamadan hemen önce sahne değişiverdi. Sahneler arasında süreklilik yoktu ve değişimler çok aniydi.

Beyaz zemin üzerine siyah kalın harfler belirginleşti. Silüeti silik bir hâldeydi ama biraz zorlayınca "dağ" sözcüğü okunabiliyordu. Siyah damlalar bırakan bir fırçadan çıkmış olacak, irili ufaklı siyah noktalar sözcüğün çevresinde süs gibi kalmıştı. Harfler titreşmediği gibi, ekran da sabitti.

Yine ani bir değişim. İki zar yuvarlak, kurşundan yapılma bir top içerisinde yuvarlanıyor. Arka plan beyaz, kurşundan yapılma topun içerisi siyah. Zarların sadece bir sayısının bulunduğu kısmı kırmızı. Az öncesinden beri bu üç renk yoğun olarak kullanılıyordu. Zarlar ses çıkartmadan sessizce yuvarlanıp, nihayet durduğunda beş-bir sayısını gösterdi. Kırmızı, yuvarlak bir nokta ile beyaz zemin üzerinde beş siyah nokta.... Ne anlama geliyordu acaba?

Bir sonraki sahnede ilk kez bir insan gözüktü. Yüzü buruş kırış olmuş bir nine dört metrekarelik teras içi aralığında elleri dizlerinde, sol omzunu hafifçe öne çıkartarak oturmuş, karşıya bakarak yavaşça konuşuyordu. Sol ve sağ gözünün büyüklüğü bir hayli farklı olduğundan, gözleri hareket ettikçe sanki göz kırpıyormuş gibi oluyordu.

"... Nasıl oldun? Suyla oynama... hayaletler peşine düşer... İyi dinle beni, yabancılara karşı... Gelecek yıl doğum yapacaksın... bu yaşlı ninenin söylediklerine... Bizimkilerden zarar..."

Nine o ifadesiz yüzüyle, sadece bunları söyledikten sonra görüntüden bir anda kayboluverdi. Sözcüklerin büyük kısmı anlamsızdı. Fakat her hâliyle nasihat etmeye çalıştığı anlaşılıyordu. Bir şeye dikkat edilmesi için uyarıda bulunuyordu. Acaba kim hakkında, kime söylüyordu bütün bunları?

Yeni doğmuş bir bebeğin yüzü tüm ekranı kapladı. Sanki her yerde, yeni doğmuş bir bebeğin ilk kez ağlayış sesleri yankılanıyordu. Evet, televizyonun hoparlöründen gelmediği kesindi. Hemen yüzünün aşağısında, oldukça yakın bir yerden. Sanki bebek odanın içinde ağlıyordu. Ekranda bebeği kucaklayan eller göründü. Sol elini bebeğin başının altına koyup, sağ elini bebeğin üstünden sırtının altına dolayacak şekilde titizlikle kucaklamıştı. Narin ellerdi. Kendini ekrandaki görüntüye iyice kaptıran Asakava, kendi ellerini ekrandakilerle aynı şekle getirmişti. Yeni doğmuş bebeğin ağlamaları, sanki hemen çenesinin altında bir yerden geliyordu. Asakava şaşırarak ellerini indirdi. Çünkü kollarında bir bebek olduğunu hissetmişti. Ilık bir ıslaklık. Anne karnı sıvısı, belki de kan ve küçük bir et kütlesinin ağırlığı. Asakava kucağındaki bir şeyi atarmış gibi kollarını açtıktan sonra avuçlarını yüzüne yaklaştırdı. Geriye kalan bir koku vardı. Hafif bir kan kokusu. Anne karnından mı gelmişti, yoksa... Elleri ıslanmış gibi hissetmişti. Fakat elleri gerçekte ıslak değildi. Asakava bakışlarını tekrar görüntüye çevirdi. Bebeğin yüzü hâlâ ekrandaydı.

Ağlıyordu ama yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Vücudundaki titreşimler bacaklarına, hatta bacak arasındaki o küçük şeye kadar ulaşıyordu.

Bir sonraki sahnede yüze yakın insan yüzü göründü. Yüzlerin hepsinde nefret ve düşmanlık ifadesi vardı ve başka dikkat çeken bir özellikleri yoktu. Düz bir tahta zemin üzerine boyayla yapılmış yüzler yavaş yavaş ekranın derinliklerine doğru ilerledi. Yüzler küçülürken sayıları da artıyordu ve sonunda muazzam bir kalabalık ortaya çıktı. Sadece insanların başından meydana gelen bir kalabalık tuhaftı ama gelen sesler sanki bir kalabalıktan geliyor gibiydi. Hepsi teker teker bir şeyler bağıran yüzlerin sayısı artarak küçülmeye devam ediyordu. Ne dedikleri tam olarak anlaşılmıyordu. Kalabalıktan gelen uğultu, kurtulmaya çalışan bağırışlar. Öfkeli sesler. Şurası açıktı ki insanı kucaklayan, samimi sesler değildi. Nihayet birinin ne dediğini seçebildi. "Yalancı!" diyordu. Sonra bir sözcük daha. "Dolandırıcı!" Yüzlerin sayısı herhalde bini aşmıştı. Üstelik artmaya da devam ediyordu ve nispeten sesler de yükselmişti. Sayıları on bini geçip küçük benekler hâlinde tüm ekranı kaplayarak, ekranın kapalı hâliyle aynı renkle kapladığında bile sesler gelmeye devam ediyordu. Nihayet sesler kesildiğinde, kulaklarında yankısı kalmıştı. Bir süre ekran donmuş gibi oldu. Asakava, huzursuz olmuştu. Kendine karşı bir suçluluk duygusuyla... Kendini öyle hissediyordu.

Görüntü değiştiğinde, ahşap sehpa üzerinde bir televizyon duruyordu. Kanal değiştirme tuşu eski yuvarlak çevirmeli tiplerden 37 ekran televizyonun tavşan kulakları şeklindeki anteni, kasasının üstüne konulmuştu. Oyun içinde oyun gibi, televizyon içinde televizyon. İçeride kalan televizyonda henüz herhangi bir görüntü yoktu. Açıktı herhalde, kanal ayarı yanındaki kırmızı pilot lambası yanıp sönüyordu. Ekrandaki televizyonun görüntüsü cızırtıyla sallandı. Eski hâline dönüp, sonra ekranı yeniden karıştı. Bu değişim aralıklarının sıklaşmaya başladığını hissettiği anda

hayal meyal bir yazı belirir gibi oldu. Güçlükle de olsa "Sada" yazdığı okunabiliyordu. Yazı bazen yatıklaşıp, bazen yamuklaşarak, bazen de aradaki bazı harfler silinerek, ekrandan kayboldu. Tebeşirle karatahtaya yazılmış bir yazının ıslak bezle silinmesi gibi kaybolup gitmişti.

Görüntüleri izlerken, Asakava nefesinin tuhaf bir şekilde daraldığını hissetmeye başlamıştı. Kalp atışlarını duyuyor, damarlarında dolaşan kanın basıncını algılayabiliyordu. Ayrıca, koku, temas, dilini acıtan ekşimik tat... Aralıklarla, sanki bir şeyi anımsarmış gibi değişen görüntüler acaba nasıl olup da beş duyuyu böylesine etkileyebiliyordu?

Aniden ekranda bir adam yüzü belirdi. O âna kadarki görüntülerle farklı olarak, bu adamın gerçekten yaşadığını hissettirecek bir havası vardı. Baktıkça tiksinmeye başlamıştı. Neden tiksindiğini anlayamıyordu. Pek öyle çirkin bir adam da değildi. Alnı hafiften açılmıştı ama yine de yakışıklı sayılabilirdi. Yalnız, gözlerinde tehlikeli bakışlar vardı. Avına hedeflenmiş bir yırtıcı hayvanın bakışları. Adamın yüzü terlemişti, nefesleri düzensizdi. Bakışlarını yukarı çevirmiş, vücudunu ritmik olarak hareket ettiriyordu. Adamın arkasında seyrek bir ağaçlık vardı ve ağaçların arasından akşam güneşi vuruyordu. Adam, yukarıya çevirdiği bakışlarını karşıya yönelttiğinde, tam olarak izleyen kişiyle bakışları buluşuyordu. Asakava bir süre adamı süzdü. İçindeki daralma hissi güçlenmiş, bir an önce bakışlarını kaçırmak istemişti. Adamın ağız kenarları salyalanmış, gözleri kanlanmıştı. Görüntü gitgide adamın boynuna odaklanıp, adam ekranın sol tarafında kaybolunca, ekranda bir süre ağaçların karalan gölgesi yansıdı. Karnının derinliklerinden bir çığlık yükseliyor gibiydi. Sesle birlikte, omuz, boyun sıralamasıyla adamın yüzü ekrana tekrar geldi. Adamın omuzları çıplaktı ama sağ omzunun ucundan birkaç santimlik bir et parçası koparılmıştı ve oradan kan akıyordu. Kan damlaları kamera tarafından emiliyormuş gibi bir görün-

tüyle, tüm ekran kızıla boyandı. Sanki göz kırparmış gibi, ekran bir, iki kez kararıp, görüntü geri geldiğinde, kızılın tonlarından oluşturulmuş bir görüntü hâline gelmişti. Adamın gözlerindeki öldürme isteği rahatlıkla okunabiliyordu. Yüzüyle birlikte omuzları yakın çekim görüntüye girdiğinde, omzundaki et parçasının koparılmasıyla açığa çıkan beyaz kemiği rahatlıkla seçilebiliyordu. İnsanın göğsünde oluşan müthiş bir baskı. Tekrar ağaçların manzarası. Gökyüzü dönüyordu. Günün akşama doğru ilerleyişi gökyüzündeki renklerin değişiminden anlaşılıyordu. Kuru otlardan hışırtılar yükseliyordu. Toprak, otlar ve nihayet gökyüzü tekrar göründü. Sanki her taraftan bebek ağlaması sesi geliyordu. Belki de az önce görüntüye gelen adamın bebeği... Nihayet görüntünün çevresi karanlıkla kaplandı, ortada kalan yuvarlak kısım da yavaş yavaş karanlıkla örtüldü. Aydınlık ve karanlığın sınırı net olarak seçilebiliyordu. Ekranın ortasında, karanlığın içinden aniden meydana çıkan bir dolunay görüntüsü belirdi. Dolunayın ortasında adamın yüzü vardı. Tiz bir sesle birlikte, aydan yumruk kadar bir kütle düştü. Bir tane, bir tane daha. Sesle birlikte görüntü hafifçe sarsılıyor, bozuluyordu. Et parçalama sesi, hemen sonrasında zifiri karanlık. Yine de yürek atışları, kan dolaşımı devam ediyordu. O sahne uzunca sürdü. Sonsuza kadar bitmeyecekmiş hissi veren karanlık. En başta olduğu gibi, tekrar harfler belirdi. İlk sahnedeki yazı kargacık burgacıktı, her hâliyle bir çocuğun elinden çıktığı belli oluyordu ama sonraki bir nebze daha düzgündü. Birbiri ardına görünüp kaybolan, beyaz renkle yazılmış sözcükler şöyle diyordu.

"Bu görüntüleri izleyen kişilerin kaderi, bir hafta sonra bu saatte ölmektir. Ölmek istemiyorsan şimdi söyleyeceklerimi yap. Yani..." Asakava gürültülü bir şekilde yutkunarak, gözlerini faltaşı gibi açıp ekrana dikti. Ancak tam o anda görüntü değişiverdi. Gerçekten mükemmel bir değişimdi. Hemen herkesin bir kez olsun gördüğü türden bir reklam araya girmişti. Yaz gecesinde

bir kenar mahalle manzarası, yeşilliklerin kıyısında kimonosuyla oturmuş bir artist, gökyüzünü renklendiren havai fişekler... Sivrisinek kovucu tütsü reklamıydı. Yaklaşık otuz saniye süren reklam bittikten sonra tam da bir sonraki görüntüye geçmek üzereyken, ekran tekrar eski hâline döndü. Az önceki karanlık ve yazı silindikten hemen sonra ekranda kalan pırıltılar. Orada müthiş bir parazit gürültüsüyle videokaset bitti. Asakava gözleri hâlâ faltaşı gibi açık hâlde kaseti başa sarıp son sahneyi tekrar izledi. Aynı şeylerin tekrarı... En önemli yerde araya giren reklam. Asakava videoyu durdurup, televizyonu kapattı. Yine de ekrana bakmaya devam ediyordu. Boğazı tamtakır kurumuştu.

"Bu da neyin nesi?"

Bunun dışında ne söylenebilirdi ki? Art arda gelen anlamsız sahneler. Fakat anlayabildiği tek şey "bu"nu izleyen kişinin tam bir hafta sonra öleceğiydi. Bundan nasıl kurtulanacağının söylendiği yer de televizyon reklamı ile örtülmüştü.

Kim sildi acaba? O dört genç mi yoksa?

Çenesi zangır zangır titriyordu. Eğer o dört gencin aynı saatte öldüğünü bilmiyor olsa, böylesine aptalca bir şeye gülüp geçebilirdi. Fakat o biliyordu, sözcüğü sözcüğüne, o dört gencin "tuhaf bir şekilde" öldüğünü.

O an telefon çaldı. Sesle birlikte Asakava'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Ahizeyi alıp kulağına yapıştırdı. Bir şeyin gizlenerek karanlığın içinde kendisini gözetlediği hissine kapılmıştı.

Ancak "Alo?" diyebildi Asakava, titreyen sesiyle. Yanıt alamadı. Karanlık, dar bir yerde, bir şey anafor hâline gelmişti. Yerin gürlemesine benzeyen alçak bir sesle birlikte nemli toprak kokusunu hissetti. Kulağında hissettiği soğukla ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Göğsündeki baskı şiddetlenmişti, yerin derinliklerinden gelen çıyanlar bacaklarında, sırtında dolaşıyor gibiydi. Sözcüklere dökülemeyecek duygular ve uzun zaman beslenerek güçlenen bir nefret, ahizenin içinden geçip hemen yanına

kadar gelmişti sanki. Asakava ahizeyi çarparcasına yerine koydu. Ağzını kapatarak tuvalete koştu. Sırtında hissettiği tiksinti ve ani kusma hissiyle. Telefonun öte tarafındaki o şey hiçbir şey söylememişti ama Asakava amacının ne olduğunu anlamıştı. Teyit etmek için aramıştı.

"... İzledin değil mi? Anlamış olmalısın. Dediklerimi yap... yoksa..."

Asakava klozete kustu. Midesinde çıkartacak kadar bir şey yoktu ama az önceki viski ekşimik mide öz suyu ile birlikte ağzından fırladı. Gözleri yanmaya, buğulanmaya başlamıştı. Burun boşluğuna dolan mide öz suyu canını yakmıştı. Yine de içindeki her şeyi burada kusarsa, henüz izlediği görüntülerin de birlikte akıp gideceğini düşünüyordu.

" Tehdit ediyorsun da... Nereden bileyim? Ne yapmamı istiyorsun ki? Ne yapmam gerekiyor?"

Tuvalette yere oturup korkuya teslim olmamak için bağırarak konuşmaya devam etti.

"Anla lütfen! Gençler o kısmı silmişler. En önemli yerini... Nasıl bilebilirim? Uğraşma benimle!"

Aklına af dilemekten başka bir şey gelmiyordu. Asakava tuvaletten dışarı fırlayıp ne hâlde olduğuna aldırmaksızın, oralarda bir yerde olabilecek o şeyin önünde başını eğerek af diledi. Yüzünün karşısındakinden merhamet dileyen bir ifadeye büründüğünün farkında değildi. Asakava doğrulup, lavaboda ağzını çalkalayarak su içti. İçeriye rüzgâr giriyordu. Oturma odasının penceresine baktı. Perde salınıyordu.

... Bu da ne!? Az önce kapatmadım mı?

Evet, perdeyi çekmeden önce, pencereyi sıkıca kapatmış olmalıydı. Hafızası onu yanıltıyor olamazdı. Titremesi durmak bilmiyordu. Nedensizce, bir an aklında büyük şehirlerdeki gökdelenlerin gece manzarası canlandı. Binanın cephesini renklendiren, dama tahtası şeklindeki pencere ışıkları yanıp sönerek bir

yazı oluşturmaya çalışıyor gibiydi. Binanın tamamı devasa bir mezar taşı ise, pencerelerdeki ışıkların mezar taşı yazısı oluşturması gibi bir görüntü... O görüntü zihninden silindiğinde bile perde hafif hafif salınmaya devam etti.

Asakava oldukça çılgın bir vaziyette dolaptan çantasını çıkartıp eşyalarını topladı. Orada artık bir saniye bile duramayacak hâldeydi.

Kim ne derse desin. Burada daha fazla kalırsam, değil bir hafta, bir gecede işim biter!

Üzerinde eşofmanlarıyla giriş kapısına yöneldi. Çıkmadan önce mantığını çalıştırmaya başladı. *Sadece korkudan kaçmaya çalışma! Kendini nasıl kurtaracağını da düşün!* Anlık olarak yaşama bağlanmaya çalışan içgüdüler. Asakava tekrar odaya dönüp kaseti çıkararak cihazı kapattı. Kaseti havluyla iyice sararak çantasına tıkıştırdı. Tek ipucu bu videokaset olduğuna göre, onu orada bırakamazdı. Birbiri ardına gelen o sahnelerin esrarını çözerse, belki kurtulmanın yolunu da bulacaktı. Fakat ne olursa olsun, süre sadece bir haftaydı. Saatine baktı. 10.08'i gösteriyordu. İzlemeyi bitirdiği saat 10.04 olmalıydı. Zaman gitgide büyük bir anlam kazanmaya başlamıştı. Asakava, oda anahtarını masanın üzerine koyup içerinin ışıklarını yanık hâlde bırakarak, dışarı çıktığı gibi resepsiyona hiç uğramadan arabasına koştu ve anahtarı kontağa yerleştirdi.

"Tek başına mümkün değil. Ondan yardım isteyeyim."

Kendi kendine konuşarak arabayı hareket ettirmişti ama dikiz aynası aklına takılıp duruyordu. Gaz pedalına ne kadar yüklense de arabanın hızı yetersizmiş gibi geliyordu. Rüyalarda görülen kovalamacalara benziyordu. Durup durup dikiz aynasını kontrol etti. Fakat arkasından gelen karanlık bir gölge yoktu.

III. Sert Rüzgâr

1.

12 Ekim Cuma

"Önce şu kasete bir bakalım," dedi Ryuci Takayama, sırıtarak. Roppongi kavşağında bulunan bir kafenin ikinci katındaydılar. 12 Ekim Cuma, akşam 7.02. Asakava'nın o kaseti izlemek gafletinde bulunmasının üzerinden yirmi dört saat geçmek üzereydi. Neşeli genç kızların sesleri arasında kalırsa, içindeki korku duygusunun bir nebze olsun hafifleyeceğini düşünerek cuma günleri gençlerin en çok uğradığı yerlerden biri olan Roppongi'yi buluşma yeri olarak seçmişti ama hiç de rahatlamış değildi. Konuştukça önceki akşam yaşadıkları gözünün önünde daha net canlanmaya başlamış, içindeki korku hafifleyeceği yerde iyice güçlenmişti. Vücudunun derinliklerinde, kendine bulaşan bir şeyin karanlık gölgesini hissettiği bile oluyordu.

Ryuci gömleğinin düğmelerini en üsttekine kadar iliklemişti ve sıkıca bağladığı kravatını gevşetmemişti. O yüzden boyun bölgesindeki etler iki kat olmuştu. Görenin kendini boğulmuş hissetmesine neden olmaya yetecek bir hâli vardı. Onu tanımayanlara karşı bu hâliyle gülümseyecek olsa, kötü bir izlenim edinmelerine neden olabilirdi.

Ryuci bardağındaki buzu çıkartarak ağzına attı.

Anlattıklarımı dinlemedin mi yoksa? Tehlikeli olduğunu söylüyorum sana," dedi Asakava, içindeki panik duygusunu bastırmaya çalışarak.

"Pekâlâ, beni neden aradın? Yardım etmemi istiyorsun, değil mi?" Ryuci'nin yüzündeki gülümseme kaybolmamıştı, ağzındaki buzu tıkır tıkır parçalıyordu.

"Videoyu izlemeden de yardım edebilirsin."

Ryuci başını hafifçe öne eğerek, hayır anlamında salladı. Yüzündeki gülümseme hâlâ yerindeydi. Asakava bir an içindeki kızgınlığı bastıramadı. Sesi histerik bir hâl alıverdi.

"Yoksa bana inanmıyor musun!? Anlattıklarımal..."

Bombalı bir kutuyu bilmeden açmış gibi hiçbir hazırlık yapmadan kaseti izleyen Asakava, Ryuci'nin yüzündeki gülümsemeyi başka türlü yorumlayamıyordu. Öylesine bir korkuyu hayatında ilk kez yaşıyordu. Üstelik, henüz de dinmemişti. Geriye kalan süresi altı gündü. Korku, sanki boynuna gerçek bir ip dolamış, yavaş yavaş sıkıyordu. İleride bekleyen şey ölümdü. Buna rağmen, karşısındaki tip, kendi isteğiyle kaseti izleyeceğim diye tutturmuştu.

"Sesini yükseltme. Korkmuyorum diye hoşuna gitmedi mi? Bana bak Asakava. Daha önce de söylemiştim, eğer mümkünse dünyanın o son gününü de görmek isteyen bir adamım. Yani bu dünyanın düzenini, başka bir deyişle başlangıç ve bitişin ya da en büyük ve en küçüğün gizemini açıklayabilen birisi çıkarsa, karşılığında yaşamımı vermek pahasına o bilgiyi edinmek isterim. Gazetede benim hakkımda yazı yazmıştın, unuttun mu?"

Asakava elbette anımsıyordu. Zaten onun için gelip Ryuci'ye her şeyi anlatmıştı.

Projeyi ilk planlayan Asakava olmuştu. İki yıl önce otuz yaşındayken, kendisiyle aynı yaştaki genç Japonların neler düşündüğünü, gelecekten neler ümit ettiklerini merak etmişti. Projesinde

olduğu gibi bakanlıklardaki bürokratlar, il meclisi üyeleri, büyük holding yöneticilerinden başlayıp sıradan memurlara varana kadar çok farklı sektörlerde etkinlik gösteren otuz yaşında genç insanları seçerek, okurların bilmek isteyebilecekleri temel verilerden her birinin karakter özelliklerine varana kadar irdeleyip, sınırlı yazı alanına sığacak şekilde otuz yaşın anlamını analiz etmeye çalışmıştı. Tesadüfen, seçilen onlarca kişi arasında, liseden sınıf arkadaşı Ryuci Takayama'nın adıyla karşılaşmıştı. Mesleği, K Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü öğretim görevlisi idi. Bunu gördüğünde şaşırmıştı. Çünkü belleğinde Ryuci tıp fakültesine devam etmiş gibi kalmıştı. Onunla görüşmeye Asakava gitmişti. Farklı meslekler arasından örnek olarak o seçilmişti ama Ryuci, otuz yaşındaki bilim insanlarını temsil edemeyecek kadar farklı bir karakter sahibiydi. Lisede başkalarının ona yakınlaşmasını güçleştiren karakteri iyice keskinleşmiş gibiydi. Ryuci, önce tıp fakültesinden mezun olmuş, daha sonra felsefe bölümüne lisans aşamasında öğrenci olarak girmiş, o yıl ise, doktora programını henüz tamamlamıştı. Eğer açıkta sabit bir kadro olsa mutlaka o alınırdı ama talihsizlik eseri bölüm kendisinden önce gelen çok sayıda araştırmacıyla doluydu. Ryuci sözleşmeli olarak öğretim görevlisi kadrosu bulmuş, haftada dört saat mantık dersleri vermeye başlamıştı. Günümüzde felsefe dediğimiz ilim alanı pozitif bilimlere çok yakın bir konumdadır. İnsanın yaşamını nasıl şekillendirmesi gerektiği üzerinde yoğunlaşan skolastik felsefeden çok farklıdır. Mantık alanı, sayıları alınmış matematik üzerinde araştırma yapmak gibidir. Bir zamanlar, Klasik Yunan'daki felsefeciler aynı zamanda matematikçiydiler. Ryuci de aynı şekilde edebiyat fakültesinde ders vermekle birlikte, beyin devreleri pozitif bilimler araştırmacılarından farksızdı. Ancak uzmanlık alanındaki bilgisi bir yana, parapiskoloji konusundaki birikimi de sıradışıydı. Asakava bunun bir tezat oluşturduğu kanısındaydı. Parapsikoloji, yani doğaüstü güçler ve esrarengiz

olayların, bilim mantığına ters düştüğüne inanıyordu. Ryuci'nin açıklaması farklıydı. "Tam tersi. Parapsikoloji dünyanın düzenini açıklayan anahtar sözcüklerden biridir." Yaz ortasında olmasına rağmen ince şeritli, uzun kollu gömlek giymişti ve bugün olduğu gibi gömleğinin düğmelerini en üstteki dahil olmak üzere tamamen iliklemişti. Ryuci o gün "Ben insanlığın yok olma anına tanık olmak istiyorum," demişti, sıcaktan bunalan yüzü terle kaplanmış bir hâlde. Sonra dünya barışı ve insanlığın devamı için eylem yapanları gördükçe kusacak gibi olduğunu da eklemişti.

Görüşme sırasında, Asakava şöyle bir soru sormuştu.

Gelecekten beklentin nedir?

Ryuci rahat bir tavırla yanıtlamıştı.

... Bir tepenin üzerinden insanlığın yok oluşunu izlerken, toprağa bir çukur açıp içine defalarca boşalabileceğim günü görebilmek.

Asakava hemen tepkisini belli etmişti.

Yavaş ol! Bunu yazmamı gerçekten istiyor musun?

Ryuci şu an olduğu gibi gülümseyerek, başıyla onaylamakla yetinmişti.

Ryuci, "Daha önce de söyledim, korkabileceğim hiçbir şey yok," dedikten sonra yüzünü Asakava'ya iyice yaklaştırdı.

"Dün gece yine birini becerdim."

Yine mi?

Asakava'nın bildiği kadarıyla bu üçüncü kurbandı. İlkini öğrendiğinde lise ikinci sınıftaydı. İkisi de okula Kavasaki Şehri Tama semtindeki kendi evlerinden devam ediyorlardı ama Asakava, her sabah dersler başlamadan bir saat önce okulda olup, zihninin açık olduğu sabahın erken saatlerinde o günkü derslerin alıştırmalarını tamamlamayı alışkanlık hâline getirmişti. Okul personeli hariç tutulursa, her gün okula en erken gelen o oluyordu. Onunla karşılaştırıldığında, Ryuci neredeyse hiçbir kez ilk derse zamanında yetişemiyordu. Geç kalma alışkanlığı olanlar listesindeydi. Ancak yaz tatilinin henüz bittiği günlerden

bir sabah, Asakava her zaman olduğu gibi okula gittiğinde, nedense Ryuci'yi ondan önce okula gelip sınıftaki sırasının üstüne oturmuş, dalgın bir vaziyette bulmuştu. "Oo, seni bu kadar erken okulda görmek alışıldık bir şey değil," diyerek, Asakava konuşmaya başlamıştı. "Eh, işte," diye sevimsiz bir şekilde yanıtlayan Ryuci sanki aklı başka yerdeymiş gibi okul bahçesine bakmaya devam etmişti. Gözleri kıpkırmızı kanlanmıştı. Yanakları da kızarmıştı ve verdiği nefesler biraz alkol kokuyordu. Özel bir samimiyetleri olmadığı için konuşmaları daha fazla sürmemiş ve Asakava, her zamanki gibi kitap ve defterlerini açarak, o günün dersleri için hazırlanmaya başlamıştı. Ancak bir süre sonra Ryuci sessizce gelip, Asakava'nın tam arkasına dikilmiş, "Baksana, senden bir ricam var," diyerek sırtına vurmuştu. Keskin bir karakteri olan Ryuci, derslerde başarılıydı ve birinci sınıf bir atletti. Okuldaki herkesin gözünün üzerinde olduğu kişilerden biriydi. Göze çarpıcı bir özelliği olmayan Asakava için, Ryuci gibi bir sınıf arkadaşının gelip ricada bulunması can sıkıcı bir durum değildi.

"Şöyle, senden istediğim bizim eve telefon etmen," diyen Ryuci, samimi bir havayla kolunu Asakava'nın omzuna dolamıştı.

"Olur da, ne için?"

"Sadece telefon etmen yeter. Telefon edip beni iste."

Asakava yüzünü buruşturmuştu.

"Seni...? İyi de sen buradasın."

"Uzatma da yap lütfen."

Kendine söylendiği gibi numaraları çevirmiş, Ryuci'nin annesi çıkınca "Ryuci ile görüşmek istemiştim," diyerek, gözünün önünde olan insanı telefona çağırmıştı.

"Ryuci, okula gitti ama..." diye yanıtlamıştı annesi, sakin bir ses tonuyla. Asakava da "Tamam öyleyse," diyerek telefonu kapatmıştı.

"Bu yeterli mi?" Asakava hiçbir şey anlamamıştı. Şu yaptığının nasıl bir anlamı olduğunu kestiremiyordu.

"Farklı bir durum var mıydı?" diye sormuştu, Ryuci. "Annem sinirli gibi miydi?"

"Yok, sanmam..." Asakava, Ryuci'nin annesinin sesini ilk kez duyuyordu ama pek de öyle sinirli bir hâli yoktu.

"Yani, ne bileyim, arka taraftan gürültü geliyor muydu?"

"Hayır, öyle bir ses de duymadım. Normal, kahvaltı sofrasından kalkmış gibiydi."

"Demek öyle. Öyleyse mesele yok, sağ olasın."

"Ryuci, bütün bunların anlamı ne? Neden böyle bir şey yapman gerekti?"

Ryuci'nin yüzünde rahatlamış bir ifade oluşmuştu. Kolunu Asakava'nın omzuna iyice yerleştirerek, yüzünü iyice kendisininkine yakınlaştırmış, kulağının dibinde konuşmaya başlamıştı.

"Sen sır tutabilecek bir adama benziyorsun. Sana güvenebilirim. O yüzden anlatacağım. Aslında, bugün sabaha karşı bir kıza tecavüz ettim."

Şaşıran Asakava diyecek söz bulamamıştı. Sabaha karşı beş sıralarında, Ryuci bir apartman dairesinde tek başına yaşayan üniversiteli bir kızın yatak odasına girerek tecavüz ettiğini, polise gidecek olursa başına gelecekleri onun düşünmesi tehdidini savurarak oradan çıktığı gibi okula geldiğini anlatmıştı. O yüzden, belki de polis evine gitmiş olabilir diye endişelenmiş, evin ne durumda olduğunu anlamak için Asakava'ya telefon ettirmişti.

O olaydan sonra, Asakava ile Ryuci sık sık konuşmaya başlamışlardı. Asakava, elbette Ryuci'nin işlediği suçu gidip de başkalarına anlatmaya kalkmamıştı. Sonra, ertesi yılki liselerarası atletizm şampiyonasında Ryuci gülle atma dalında üçüncülük elde edip, bir sonraki yıl da hiç ara vermeden sınavlarını kazandığı K üniversitesinin tıp fakültesine girmişti. Asakava ise, bir yıllık dershane öğrenciliği hayatından sonra, nihayet ünlü bir üniversitenin edebiyat fakültesine girmeyi başarabilmişti.

Asakava, kendinin aslında neyi istediğini biliyordu. Evet, as-

lında Ryuci'nin de o kaseti izlemesini istiyordu. Sadece sözlü olarak içeriğini anlatmak, Ryuci'nin bilgi ve deneyimini devreye sokmak için yeterli değildi. Öte yandan ahlak anlayışı, hayatta kalabilmek için bile olsa bir başkasını da işe bulaştırmanın doğru olmadığını söylüyordu. Bir ikilem yaşıyordu ama teraziye vurduğunda hangisinin daha ağır bastığını hemen söyleyebilirdi. Elbette, hayatta kalma şansını olabildiğince artırmak istiyordu. Fakat yine de... Kendisinin neden böyle bir tiple arkadaş olduğuna dair, zaten eskiden beri taşıdığı kuşkuları aniden yükselişe geçiveriyordu. Gazeteye girdikten sonra yaklaşık on yıl sürede röportajlarda tanıştığı insanların haddi hesabı yoktu. Ancak nedense karşılıklı olarak davet edebileceği, içki içmeye gideceği tek arkadaşı Ryuci idi. Tesadüfen sınıf arkadaşı olduğu için mi? Hayır, sınıf arkadaşlığı bir neden olsa, başka bir sürü kişi vardı. Ryuci'nin sahip olduğu anormalliğe empati duyan bir yanın kendi içinde var olduğunu düşündükçe, Asakava kendisinin kim olduğunu anlamakta bile zorlanıyordu.

"Hey, haydi! Acele edelim! Geri kalan zamanın sadece altı gün," dedi Ryuci, elleriyle Asakava'nın iki kolunu birden sıkarak. Güçlüydü. "Bir an önce bana da o kaseti göster. Geç kalır da sen ölüverirsen kendimi çok yalnız hissederim."

Ryuci, Asakava'nın kolunu ritmik bir şekilde sarsarak tek eliyle tabakta dokunulmadan kalan cheese cake'i çatalıyla dilimleyip, ağzını şapırdata şapırdata yemeye başladı. Ryuci'nin bir şeyler yerken ağzını kapatma alışkanlığı yoktu. Kekin ağzının içinde tükürükle karışarak eriyip gidişini hemen burnunun dibinde izleyen Asakava'nın içi kalktı. Hatları köşeli bir yüz, yapılı bir vücut. İşte öyle bir adam ağzını şapırdata şapırdata kek yiyor, bardaktan eliyle çıkarttığı buzu katur kutur sesler arasında öğütüyordu.

Asakava artık iyice anlamıştı. Karşısındaki tipten başka güvenebileceği birisi yoktu.

... Karşısındaki şey ne olduğu belirsiz, kötü bir ruh ve asla sıra-

dan bir insanın kafa tutabileceği bir şey değil. Olasılıkla Ryuci'den başka, o kaseti izleyip de hiçbir şey olmamış gibi davranabilecek kimse çıkmaz. Zehir, zehirle tedavi edilir. Başka yol yok. Eğer Ryuci ölümle yüzleşmek zorunda kalırsa, bana ne bundan. İnsanlığın yok oluşunu görmek istediğini söyleyen birinin uzun yaşamaya hakkı da yok.

Asakava içinden böyle düşünerek, olayla tamamen alakasız birini işin içine sokmasını meşrulaştırmaya çalışıyordu.

2.

İki adam taksiye binerek Asakava'nın evine yöneldiler. Eğer trafik yoksa, Roppongi'den Kita-şinagava'ya kadar yol yirmi dakika bile sürmez. Dikiz aynasında sadece şoförün alnı görülüyordu. Direksiyonu tek eliyle tutmuş, sakin sakin arabasını sürüyordu. Müşterilerle konuşmak istermiş gibi bir hâli yoktu. Aslında en başa dönecek olursak, tüm bu olaylara sebebiyet veren şey o gün karşılaştığı taksi şoförünün gevezeliğiydi. Eğer o gün, o taksiye binmemiş olsa, böyle garip bir olaya bulaşmamış olacaktı. Asakava, iki hafta önce olanları anımsadı. Şimdi ise ne kadar zahmetli olursa olsun, bilet alıp metroda birkaç kez tren değiştirmeyi göze almadığı için pişmandı.

"Senin evde kopyasını çıkartabilir miyiz?" diye sordu, Ryuci.

İşi dolayısıyla, Asakava'nın evinde iki video cihazı vardı. Birini videonun yaygınlaşmaya başladığı sıralarda satın almıştı, teknik özellikleri bir hayli kısıtlıydı ama kopya çıkarmaya yetiyordu.

"Yaparız."

"Tamam, öyleyse. Bir an önce benim için de bir kopya çıkartalım. Kendi evimde birkaç kez sakin sakin izleyip incelemek istiyorum."

Asakava, Ryuci'nin ne kadar da cesaretlendirici olduğunu düşündü. Şu anki hâliyle, böyle sözler sayesinde kolayca cesaretini toplayabiliyordu.

Gotenyama gökdelen mahallesinde taksiden inip, geri kalan yolu yürümeye karar verdiler. Saat dokuza on kalayı gösteriyor-

du. Bu saatte karısı ve kızı henüz uyanık olabilirdi. Karısı Şizu her zaman saat dokuzdan az önce kızlarını banyoya sokar, çıkartır çıkartmaz yatağına yatırır, kız uyusun diye yanında yatarken kendisi de uykuya dalıverirdi. Üstelik, bir kez uykuya dalınca, asla kendi kendine kalkıp yatağına geçemezdi. Şizu mümkün olduğunca kocasıyla diyaloğa zaman ayırmak istediği için eskiden mutlaka "beni uyandır" diye not yazarak masanın üzerine bırakırdı. İşten dönen Asakava, karısının sözlerine uyarak ve uyanmaya niyeti olduğunu farz ederek onu sarsıp uyandırmaya çalışırdı. Fakat bir kez bile uyandığı olmamıştı. Yine de zorla uyandırmaya çalışınca, başının üzerindeki sinekleri kovalar gibi bir hareketle ellerini savurur, suratını asar, öfkeli bir sesle konuşmaya başlardı. Yarı yarıya uyanmış olurdu ama herhalde içindeki uyuma isteği çok daha güçlü olacak, Asakava'nın çabası boşa giderdi. Bu durum tekrarlandıkça Asakava Şizu'yu uyandırmaya teşebbüs etmemeye, Şizu da artık not bırakmamaya başlamıştı. Şimdi de Şizu ve kızları Yoko için, gece dokuz artık kimsenin değiştiremeyeceği uyku saati hâline gelmişti. Bugünkü gibi durumlarda, bu aksine iyi bir şeydi. Çünkü Şizu, Ryuci'yi hiç sevmezdi. Bunu çok doğal bulduğu için, Asakava nedenini hiç sormamıştı... *Lütfen, bir daha o adamı evimize getirme.* Bu sözleri ettiğinde, içindeki tiksinti rahatlıkla anlaşılır bir ifade takınan karısının yüzünü Asakava şu an bile net olarak anımsıyordu. Zaten, her şey bir yana, Şizu ve Yoko'nun önünde o kaseti izlemelerine imkân yoktu.

Apartman dairesi karanlıktı ve sessizliğe bürünmüştü. Sıcak su ve sabun kokusu antreye kadar ulaşıyordu. Ana kız başlarını havluyla sararak, henüz yatağa girmiş olmalıydılar. Yatak odasının kapısına kulağını dayayıp, karısı ve kızının uyuduklarından emin olduktan sonra, Asakava, Ryuci'yi yemek odasına buyur etti.

"Bebek yatmış mı?" dedi Ryuci, hayal kırıklığına uğramış gibi. "Şşş." Asakava işaretparmağını dudaklarına götürdü. Bu kadar-

cık bir sesle Şizu'nun uyanacağına ihtimal vermiyordu ama her zamankinden farklı bir durum olduğunu hissederek uyanması olasılığı da yeterince güçlüydü.

Asakava iki video cihazını birbirine bağlayıp, kaseti yerine yerleştirdi. Oynat tuşuna basmadan önce, oynatmasını gerçekten isteyip istemediğinden emin olmak için sessizce Ryuci'nin yüzüne baktı.

"Ne bekliyorsun? Hemen oynatsana!" diyen Ryuci, bakışlarını televizyon ekranından hiç ayırmayıp istifini de hiç bozmayarak oynatması için işaret etti. Asakava, uzaktan kumandayı Ryuci'nin eline tutuşturduğu gibi pencereye yöneldi. İzlemek istemiyordu. Aslında, birçok kez izleyerek serinkanlılıkla analiz etmesi gerekirdi ama bu olayı daha fazla takibe almak içinden gelmiyordu. Bir şekilde kaçmak istiyordu. Aklındaki tek düşünce buydu. Asakava, sigarasını balkona çıkarak içti. Kızları doğduğu zaman, evin içinde asla sigara içmeyeceğine dair karısına söz vermişti ve bu sözünü de hep tutmuştu. Evlenmelerinin üzerinden üç yıl geçtiği hâlde, karısıyla arası oldukça iyiydi. Kendisine şirin mi şirin bir kız evlat veren karısının isteklerini görmezden gelemezdi.

Balkondan odaya baktığında buzlu camın ardında televizyon görüntülerinin salınımını gördü. Dağ başında bir bungalovda izlemekle, sakin bir mahallede altıncı katta, yanında üç kişi varken izlemek arasında dağlar kadar fark olsa gerek. Gerçi Ryuci aynı durumda izlemiş bile olsa sefilce paniğe kapılmayacağı, ağlamaya kalkmayacağı kesindi. En azından Ryuci'nin, her zamanki gibi karşısındakini aşağılarcasına gülerek, tersine rakibini şaşırtacak gözlerle görüntüleri izleyebilmesini istiyordu.

Sigarasını bitirince, balkondan içeriye döneceği anda koridorla yemek odasını ayıran kapı açıldı ve pijamalı hâliyle Şizu göründü. Asakava telaşla masanın üzerindeki kumandayla görüntüyü dondurdu. "Sen yatmıyor muydun?" Asakava'nın sesince suçlarmış gibi bir ton hâkimdi.

"İçeriden sesler gelince..." Şizu sırasıyla, hışırtılar çıkartan görüntüye, Ryuci ve Asakava'ya baktı. Yüzünde Asakava'ya olan güvenini kaybetmiş gibi bir ifade oluşmuştu.

"Git yatl" dedi Asakava, her türlü soruyu reddeden bir ses tonuyla.

"Hanımefendi isterseniz siz de buyurun, birlikte izleyelim. Eğlenceli bir şey bu," dedi Ryuci, bağdaş kurarak oturduğu yerden. Asakava'nın içinden var gücüyle bağırmak geçti. Fakat hiçbir şey söylemeden olanca gücüyle sıkarak yumruk yaptığı elini masaya indirdi. Çıkan sesle şaşıran Şizu, farkında olmadan elini kapının koluna atıvermişti. Gözlerini kısıp, yüzünü sadece göz ucuyla görecek kadar çevirip "Siz keyfinize bakın," dedi Ryuci'ye. Sonra da topuklarının üzerinde dönüp sessizce kapının ardında kayboldu. Gecenin bir saatinde, video izleyen iki adam... Eşinin aklından geçenleri, Asakava tahmin edebiliyordu. O kısık gözlerdeki küçümseyen bakışı kaçırmamıştı. Ryuci'den ziyade, erkek içgüdülerine yöneltilmiş küçümseyen bakışlar. Asakava, eşine hiçbir açıklama yapamayacak olmanın ezikliğini yaşıyordu.

Asakava beklentilerinde haklı çıkmıştı. Kaseti izlemeyi bitirdiği hâlde, Ryuci'nin yüzünde çok rahat bir ifade vardı. Bir şarkıyı mırıldanarak, videoyu ileri-geri sarıp durdurarak, bir kez daha önemli gördüğü noktaları kontrol etmeye başlamıştı.

"Böylelikle ben de bulaşmış oldum. Senin geri kalan süren altı, benimki ise yedi gün," dedi Ryuci. Sanki bir oyuna katıldığı için seviniyormuş gibi bir hâli vardı.

"Ne düşünüyorsun?" Asakava, Ryuci'nin fikrini sordu.

"Çocuk oyunu işte."

"Nasıl yani?"

"Çocukluğumuzda buna benzer şeyleri sık sık yapmaz mıydık? Korkunç resimleri ya da benzer şeyleri gösterir, 'bu resmi gören lanetlenir' gibi şeyler söylerdik. Hatta lanet mektupları bile vardı?"

Elbette, Asakava'nın da o tür deneyimleri vardı. Yaz gecelerinde dinlediği hayalet öykülerinde de benzer şeyler vardı.

"Eee?"

"Yok, yani. Biraz sanki o şeylere benziyormuş gibi geldi."

"Başka dikkatini çeken bir şey oldu mu?"

"Nasıl desem, görüntülerin kendisi o kadar korkutucu değil. Somut ve soyut şeyler birbirine karışmış gibi. Fakat o dört genç burada söylendiği gibi ölmemiş olsa, böyle bir şeye güler geçerdik. Öyle değil mi?"

Asakava başını sallayarak onayladı. İşte, en önemli sorun, kasette söylenenlerin doğru çıktığını biliyor olmasıydı.

"Önce, ilk olarak o dört şapşalın niye öldüklerini düşünelim. Akla iki şey geliyor. Kasetin sonunda 'Bu görüntüleri izleyen kişilerin kaderi ölmektir' diyor ve sonra da o lanetin nasıl bozulacağı... Hey, baksana. Bundan sonra hep 'ölümden kaçmak' yerine 'laneti bozmak' lafını kullanalım. Neyse, o dördü acaba lanetin nasıl bozulacağının anlatıldığı kısmı sildikleri için mi öldürüldüler? Yoksa, sadece orada söyleneni yapmadıkları için mi? Dahası, o kısmı silen acaba o dördü müydü? Bundan emin olmak gerek. Belki de o dördü kaseti o kısmı silinmiş hâlde izlemiş de olabilirler."

"Emin olacağız da, nasıl? Dördüne soracak hâlimiz yok."

Asakava buzdolabından bira çıkartıp, bardağa boca ederek Ryuci'nin önüne koydu.

"Dur biraz. Şuna bak şimdi." Ryuci, kaseti son sahnesinin bulunduğu yere kadar sarıp, sivrisinek kovucu tütsü reklamının bittiği yerde dondurdu. Sonra yavaşça kare kare ilerletmeye başladı. İleri gitmiş olacak, tekrar geri sarıp, dondurdu ve yine kare kare ilerletti... Tam orada sadece bir an, üç kişinin bir masayı çevrelemiş hâli görüntüye girdi. Kasetin sonuna, arasına reklam konulan programın bir sahnesi takılmıştı. O program geceleri saat 11:00'den itibaren ülkesel olarak yayınlanan bir gece programıy-

dı ve üç kişiden ak saçlı adam hemen herkesin tanıdığı popüler bir yazardı, bir diğeri genç güzel bir kadın, sonuncusu ise Osaka ve çevresinde faaliyet gösteren genç rakugo* oyuncularından biriydi. Asakava, yüzünü ekrana yaklaştırdı.

"Bu programı biliyor olmalısın," dedi Ryuci.

"Evet, NBS'te yayınlanan gece şovu."

"İşte o. Şu popüler yazar sunuculuğunu yapıyor, kız da asistanı. Öyleyse rakugocu da o gecenin konuğu. Şimdi, eğer bu rakugocunun hangi gece konuk edildiğini bulabilirsek, o kısmı silenin bizim dörtlü olup olmadığı çıkar ortaya."

"... Şimdi anlaşıldı."

O gece şovu hafta içi günlerde, gece 11.00'den itibaren yayınlanıyordu. Eğer görüntüye gelen parça 29 Ağustos gününe aitse, silenin o gece bungalovda kalan dört genç olduğu kesinleşecekti.

"NBS senin çalıştığın gazeteyle aynı gruba bağlıydı değil mi? Çok rahat bulabilirsin herhalde."

"Tamam, bakarım."

"Tamam, o iş senin o zaman. Hayatımızla ilgili bir konu olduğunu unutma. Her ne olursa olsun, teker teker net olarak ortaya çıkartalım. Anlaşıldı mı, silah arkadaşım?" Ryuci, eliyle Asakava'nın omzuna vurdu. Birlikte ölümle yüzleşmek gibi bir kaderi paylaştıkları için 'silah arkadaşı' ifadesini kullanmış olmalıydı.

"Korkmuyor musun?"

"Korkmak? Tam tersi. Mühlet konulması ilginç... Geçirmenin cezası ölüm. İşte, bu. İnsan canını ortaya koyunca işler eğlenceli bir hâl alıyor."

Az öncesinden beri, Ryuci gerçekten eğleniyor gibiydi.

---

* Sahneye çıkan sanatçının tek kişilik öykülemeler ya da diyalogları tek başına, çoğunlukla komedi tarzında sergilemesine dayanan geleneksel Japon sahne sanatı. *—çn*

Asakava, içindeki korkuyu bastırmak için öyle davrandığını düşünmüştü ama Ryuci'nin gözlerine dikkatlice bakınca zerre kadar korku izi olmadığını farketti.

"İkinci iş, bu videoyu kimin, ne zaman, ne amaçla çektiğini bulmak gerek. Bungalovlar yapılalı altı ay olmuş. O sürede B-4 nolu bungalovda kalan müşteriler arasında yanında video getiren olmuş mu, onu bulalım. Eh, ağustosun ikinci yarısı ile sınırlamak yeterli olabilir. En güçlü olasılık, bizim dörtlünün hemen öncesinde konaklayanlardır."

"Onu da mı ben yapacağım?"

Ryuci kalan birasını bir dikişte içerek, bir süre düşündü. "Elbette... Süren çoktan başladı çünkü. Tanıdıklarının arasında yardımı olabilecek biri yok mu? Varsa yardım iste."

"Bu olayla ilgilenen bir muhabir var olmasına var. Ancak, ölüm-kalım meselesi olunca öyle kolay kolay..." Asakava'nın aklına gelen Yoşino olmuştu.

"Dert etme. Bulaşırsa bulaşsın. Kaseti seyredince, kıçı tutuşmuş gibi koşturur nasıl olsa. O adam için de eğlenceli olur."

"Herkes senin gibi değil."

"Öyleyse, porno kaseti diye kandırırsın, izletmek için."

Ryuci'ye ahlak kurallarını anlatmanın bir faydası olmayacaktı. Laneti bozmanın yolunu bulamadığı müddetçe, kaseti bir başkasına gösteremezdi. Asakava, kendini bir çıkmaz sokağa girmiş gibi hissediyordu. Bu kasetin nasıl ortaya çıktığını bulmak için, köklü bir ekip çalışması gerektiği hâlde, kasetin niteliği dolayısıyla pek fazla insanı bir araya getirmek mümkün değildi. Ryuci gibi, kendini sevinçle ölüm oyununun içine atacak insanların sayısı çok azdı. Acaba Yoşino nasıl bir tepki verecekti? O da aile babası olduğuna göre, kendini tehlikeye atmak pahasına merakını tatmin etmeye çalışmazdı herhalde. Fakat kaseti izletmeden de yardım alabilirdi. Belki, şimdiye kadar olan süreci anlatmanın bir faydası olabilirdi.

"Tamam, bakarım."

Ryuci, yemek masasına oturup, kumandayı eline aldı.

"Haa bu arada, kaset soyut ve somut olmak üzere iki ana gruba ayrılabilir, değil mi?" diyerek, kaseti yanardağın patlama sahnesine kadar getirip, görüntüyü dondurdu. "Bak, bu yanardağ. Nasıl bakarsan bak bu gerçek bir görüntü. Hangi yanardağ olduğuna bakmak lazım. Bir de bu patlama. Dağın hangi dağ olduğunu bilirsek, patladığı tarihi de bulabiliriz. Böylece, bu sahnenin ne zaman, nerede çekildiği de anlaşılır."

Ryuci görüntüleri devam ettirdi. Yaşlı nine görüntüye girip, o ne anlama geldiği anlaşılmayan sözcükleri sıralamaya başladı. Anlaşılması güç şivesiyle.

"Şive nerenin acaba? Çalıştığım üniversitede şive uzmanı var, ona sorarım. Böylelikle ninenin nereli olduğunu anlamış oluruz."

Ryuci, hızlı oynatma tuşuna bastı. Görüntüye, kasetin sonlarındaki akılda kolay kalacak adamın yüzü geldi. Omzundaki et parçası koparılmadan hemen önceki sahne. Ryuci görüntüyü dondurdu. Adamın yüzünün yakın çekim görüntüsüydü. Gözleri, burnu, kulaklarının şekli rahatça anlaşılabiliyordu. Saçları hafiften seyrelmeye başlamıştı ama, otuz yaşlarında olmalıydı.

"Bu adamı hiç gördün mü?" diye sordu Ryuci.

"Nereden göreyim!?"

"Tekinsiz bir suratı var."

"Bunu söyleyen sen olduğuna göre, bu adam bir hayli iyi bir çizgide olmalı. Gidip saygılarımı sunmak geldi içimden."

"Aynen öyle yap. İnsanın aklında bu kadar rahatlıkla kalacak, etkileyici bir yüz pek fazla bulunmaz. Ulaşamaz mıyız acaba? Sen gazeteci değil misin? Bu işlerde profesyonel olmalısın."

"Şaka yapıyor olmalısın. Hani, bir suçlu olur, ünlü biri olur anlarım. Ancak sadece yüzüne bakarak birini nasıl bulayım? Japonya'nın nüfusu yüz milyondan fazla."

"Tamam işte. Sen de suçlulara bakarsın. Ya da şu karaborsa kasetlerde çıkan tiplere."

Asakava yanıtlamak yerine, bloknotu önüne çekti. Yapması gereken çok iş vardı, not almazsa unutabilirdi.

Ryuci videoyu durdurdu. Sonra da kalkıp, buzdolabından bira çıkararak bardaklarına pay etti.

"Haydi şerefe!"

Neyin şerefine içeceklerini kestiremeyen Asakava bardağını kaldırmaya yanaşmadı.

"İçimde bir his var," dedi Ryuci. Yanakları pembeleşmişti. "Bu olayda, evrensel bir kötülük gizli sanki. Kokuyor ve o koku her taraftan üstüme çöküyor. Aynı o zamanki şok gibi... Sana da anlatmıştım, tecavüz ettiğim ilk hatunu."

"Evet, anımsıyorum."

"Üzerinden on beş sene geçti. O zaman da içim içime sığmaz hâldeydim. On yedi yaşında, lise ikinci sınıf öğrencisiydim. Geceyarısı saat üçe kadar matematik çalışınca, yorulan beynimi dinlendirmek için bir saat kadar Almanca çalışmıştım. Her zaman öyle yaparım. Yorulan beyni dinlendirmek için dil çalışmak en iyi şeydir çünkü. Saat dört olduğunda her zamanki gibi iki birayı çekip, her günkü gibi yürüyüşe çıktım. Çıkarken, nedendir bilmem, aklımda her zamankinden farklı bir şeyler yeşillenmeye başlamış gibiydi. Hiç gece yarısı sadece konutların sıralandığı bir semtte yürümüşlüğün var mıdır? İnsan kendini çok iyi hisseder. Köpekler de uykuya dalmış olur. Senin bebeğinin şu an yaptığı gibi. Bir apartmanın önüne kadar geldim. Şık, iki katlı ahşap bir binaydı ve oradaki bir dairede, arada sırada karşılaştığım hoş bir üniversiteli kızın oturduğunu biliyordum. Hangi daire olduğu konusunda bir fikrim yoktu. Sekiz dairenin pencerelerinde göz gezdirdim. Bunu aklımda herhangi bir düşünce olarak yapmış değildim. Öylesine işte. Bakışlarım ikinci katın güney cephesinde durduğunda, sanki yüreğimde bir şeyler koptu, içimde bir karanlığın gitgide büyümeye başladığını hissettim. En baştan bir kere daha sırayla baktım. Evet, bakışlarım yine aynı

yere geldiğinde içimdeki karanlık girdap hâline gelmişti. Üstelik, kendimden çok emindim, o dairenin kapısı kesinlikle kilitli değildi. Unutkanlıkla mı açık bırakılmıştı, pek bilemiyorum. İçimde doğan karanlığa teslim olarak apartmanın merdivenlerinden çıkıp o dairenin önünde durdum. Oturanın adı Latin harfleriyle yazılmıştı: Yukari MAKİTA. Kapının kolunu sağ elimle kavradım. Bir süre öylece kaldıktan sonra, gücümü toparlayarak kolu çevirdim. Ama kapı kolu dönmedi, çok saçma diye düşündüm. Tam o anda kapı birden açıldı. Bana bak, kesinlikle unutkanlıkla açık bırakılmış değildi, o an kilidi açıldı. Açıklayamadığım bir enerji işlemiş olmalıydı. Kız masasının yanında yer yatağında yatıyordu. Aklımda hep, onu batı tarzı bir yatakta yatarken bulacağım vardı ama öyle olmamıştı. Tek bacağı da yorganının kenarından dışarı taşmıştı..."

Ryuci burada konuşmasına ara verdi. Belki de daha sonraki sahne belleğinde canlanmıştı, özlem ve gaddarlığın birbirine karıştığı yüz ifadesiyle, uzaklara dalıp gitmişti. Ryuci'nin yüzündeki o anlaşılmaz ifadeyi, Asakava ilk kez görüyordu.

"... Ondan iki gün sonra aynı apartmanın önünden geçerken, iki tonluk bir kamyon apartmanın önünde durmuştu, dışarı mobilya ve ev eşyaları taşıyorlardı. Taşınan Yukari idi. Herhalde ona eşlik eden babası olacak, orta yaşlı bir adamın yanında, Yukari hareketsizce bahçe duvarına yaslanmış, dalgın dalgın taşınan eşyalarını izliyordu. Kızının neden aniden taşınmaya kalktığını, babası elbette bilmiyor olmalıydı. Yukari işte öylece hayatımdan silinip gitti. Kendi evlerine mi döndü, yoksa eskisi gibi o kız üniversitesine devam mı etti?... Yalnız, o apartman dairesinde, daha fazla bir saniye bile kalamamıştı. Hey be, vah yazık. Çok korkmuş olmalı."

Dinledikçe, Asakava nefesinin daralmaya başladığını hissetti. Birlikte bira içiyor olmak bile tiksindirmeye başlamıştı.

"Kendini hiç suçlu hissetmiyor musun?"

"Artık alıştım. Her gün betonu yumruklasana. Sonunda acı hissetmemeye başlarsın."

... Onun için mi, şimdi de aynı şeyleri sürdürüyorsun? Asakava içinden, bu adamı bir daha asla evine almayacağına yemin etti.

"Endişelenme, senin bebeciğine öyle bir şey yapmam."

Sanki içinden geçenleri okumuş gibiydi. Asakava telaşla konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Peki şu içindeki his ne?"

"Kötülük hissi işte. Ancak müthiş bir kötülük enerjisiyle böyle bir şey yapılabilir."

Ryuci ayağa kalktı. Ayağa kalktığında bile, başının ulaştığı yükseklik sandalyede oturan Asakava'nınki ile aynıydı. Fakat boyu 1.60'ı bulmasa bile liselerarası atletizm müsabakalarında gülle atma dalında dereceye girmişliğini belli edecek şekilde, omuzlarındaki kas yapısı mükemmeldi.

"Ben yavaş yavaş kalkayım. Ödevlerini yap. Sabah olduğunda geriye sadece beş gün zamanın kalmış olacak." Ryuci tek elini kaldırdı.

"Anlaşıldı."

"Bir yerlerde kötülük enerjisi girdap hâline gelmiş. Anlayabiliyorum. Özlediğim bir koku." Sanki, Asakava'nın iyice aklına yerleştirmesini istermiş gibi konuşuyordu. Daha sonra, kopya ettikleri kaseti koltuğunun altına sıkıştırdığı gibi kapıya yöneldi.

"Bir sonraki durum değerlendirme toplantısını senin evinde yapalım," dedi Asakava, kısık ama net bir ses tonuyla.

"Anlaşıldı, anlaşıldı." Ryuci'nin gözlerinin içi gülüyordu.

Ryuci ayrıldıktan sonra, Asakava hemen yemek odasındaki duvar saatine baktı. Arkadaşlarından birinin evlilik hediyesi olarak verdiği saatin kelebek şekilli kırmızı sarkacı sallanmaya devam ediyordu. 10.21... Acaba o gün kaç kez saate bakmıştı? Her neyse,

zaman aklından bir türlü silinmek bilmiyordu. Ryuci'nin söylediği gibi, sabah olduğunda geriye kalan süresi sadece beş gündü. Acaba o süre içerisinde kasetin silinen kısmının esrarını çözebilecek miydi? Kendisini, ameliyatının başarı olasılığı sıfıra yakın bir kanser hastası gibi hissediyordu. Asakava o âna kadar, kanserin hastaya bildirilmesi gerektiğine inanırdı. Fakat eğer bu psikolojik şartlar sürekli devam ediyorsa, bilmek istemediği yargısına varmıştı. Kişisine göre, ölüm burnunun ucuna kadar geldiğinde yaşamı hiçe sayanlar olabilir. Fakat bu Asakava'nın yapabileceği bir şey değildi. Şu an sorun yoktu. Ancak geriye bir gün, bir saat, bir dakika kaldığında, normal bilincini koruyup koruyamayacağından endişe ediyordu. Bir yandan tiksindiği hâlde, Ryuci'nin kendisini niye cezbettiğini anlamış gibiydi. Ryuci, eline su dökemeyeceği kadar psikolojik olarak güçlü biriydi. Asakava'nın çevresindeki insanların bakışlarını önemseyerek pasifçe yaşamasına karşın; Ryuci, vücudunun içerisinde bir tanrı, hayır, bir şeytan besleyerek yaşıyordu. Asla korkuya yenilmek bilmiyordu. Asakava'nın durumunda ise yaşama olan bağlılığının korkuyu alt edebileceği anlar, o öldükten sonra geri kalacak karısı ve kızını düşündüğü anlarla sınırlıydı. Asakava bir an aklına gelince, yatak odasının kapısını açarak karısının ve kızının uyuyan yüzlerine baktı. Tertemiz, uyuyan yüzler. Korkup, büzülmeye zamanı yoktu. Eğer bugün yapabileceği bir şeyi yerine getirmezse, daha sonra pişman olacağını düşünen Asakava, Yoşino'ya telefonla ulaştığında, o âna kadar geçen süreci olduğu gibi anlatıp, yardım istemeye karar verdi.

3.

13 Ekim Cumartesi

Bir haftalığına izin almayı düşünse de, eve kapanarak kendini anlamsızca korkuya teslim etmek yerine, gazetenin bilgi sistemini olabildiğince kullanmanın videokasetin esrarını çözmekte daha fazla işe yarayacağına hükmeden Asakava, cumartesi olmasına rağmen işe gitmeye karar verdi. İş yerine gitse bile iş yapamayacağını biliyordu. En iyisi, yayın yönetmenine bütün olanları anlatıp, bir süre iş vermemesini istemekti. Bir de, yayın yönetmeninin desteğini alabilirse önemli bir adım atmış olacaktı. Sorun yayın yönetmeninin "buna" inanıp inanmayacağıydı. Yine "tesadüf" sözcüğünü ortaya atıp burnundan güleceğine şüphe yoktu. Kaset kanıt olsa bile, en baştan reddederek başlayınca, her şey kişinin kendi mantığına göre sıralanır, ikna olabileceği bir şekle girer. Fakat... Asakava durumu eğlenceli buluyordu. Kaseti çantasına yerleştirmişti ama yayın yönetmenine gösterdiğinde acaba yüzü ne hâl alacaktı? Hayır, ondan daha önemlisi, acaba bu şeye bakmak isteyecek miydi? Dün akşam geç saatte Yoşino'ya olanları anlattığında inanmıştı. Kaseti kesinlikle görmek istemediğini söylemesi bunun en büyük kanıtıydı. Onun yerine elinden gelen yardımı yapmak istediğini söylemişti... Yoşino'nun inanmak için gerekçesi de vardı. Aşina'da yol kıyısındaki arabanın içinde Haruko Tsuci ile Takehiko Nomi'nin cesetleri bulunduğunda, Yoşino en erken gidip, olay yerinin ha-

vasını koklayanlardan biriydi. Bunu yapan şeyin bir hayaletten başka bir şey olamayacağını anladıkları hâlde, inceleme ekibinden hiç kimse dile getirmiyordu o insanın nefesini donduran manzarayı. Eğer Yoşino o anki havayla temas etmemiş olsa, böyle kolaylıkla inanmazdı.

Her neyse, şu an Asakava'nın kucağında bomba vardı. Bu bombayı yayın yönetmeninin önünde tehditvari bir şekilde kullanırsa, etkili olabilirdi. Sadece neler olacağını görmeye olan merakından da dolayı, Asakava şeytana uymaya karar verdi.

Yayın yönetmeni Oguri'nin yüzünden, karşısındakini aptal yerine koyan o gülümsemesi silinmişti. İki dirseğini de masaya yerleştirmiş, gözlerini fıldır fıldır oynatarak, Asakava'nın söylediklerinin anlamını bir kez daha düşünüyordu.

29 Ağustos gecesi tatil köyünün bungalovunda, dört genç mutlaka bu kaseti izlemiş olmalılar. Bir hafta sonra da kasette söylendiği gibi tuhaf şekillerde öldüler. Daha sonra, kaseti resepsiyonist bulmuş ve respsiyona götürmüş, Asakava bulana kadar da orada kalmış. Fakat kaseti bulan Asakava onu izlemek gafletinde bulunmuş. Bu tip beş gün sonra ölecekmiş. Buna nasıl inanır insan? Fakat dört gencin ölümü de ortada. Bunu nasıl açıklamalı? Mantıklı bir yol olmalı.

Yayın yönetmeni Oguri'yi izleyen Asakava'nın yüzünde, onda pek rastlanmayan bir üstünlük duygusu hâkimdi. Deneyimlerinden yola çıkarak Oguri'nin şu an ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Asakava, Oguri'nin çıkmaza saplandığı ânı hesaplayarak, kaseti çantasından çıkarttı. Abartılı, sanki pokerde flaş royal açıyormuş gibi hareketlerindeki yapmacık hava hemen hissediliyordu.

"İsterseniz bunu izleyebilirsiniz," dedi Asakava, bakışlarıyla pencerenin önündeki kanepenin yanında duran televizyonu göstererek. Çok rahat davranıyordu. Oguri'nin yutkunma seslerini

kolayca duyabiliyordu. Oguri dönüp bakmadı bile. Masasının üzerine konan simsiyah kasetten gözlerini ayıramıyordu. Aslında, içinden kendi kendini sorguluyordu.

... İzlemeye kalkarsan, hemen izleyebilirsin. Bunu yapabilirsin. Her zamanki gibi "zırvalık" diye alay ederek, şuradaki cihaza yerleştirmek yeter. Eh, haydi öyleyse.

Oguri'nin aklı vücuduna emrediyordu... *Böylesine bir saçmalık olamaz, kalk izle! İzleyince, Asakava'nın anlattıklarına inanmadığını göstermiş mi olursun? Aksine, izlemeyecek olursan, bu tipin anlattığı deli zırvası öyküye inandığın anlamına gelecek. O yüzden kalk izle. Sen modern bilimlere inanan bir adamsın. Hayaletten korkacak küçük bir velet değilsin.*

Aslında, Oguri bu öykünün yüzde doksan dokuzuna inanmamıştı. Fakat yüreğinin derinliklerinde bir yerde, cılız da olsa "ama ya?" diyen bir sesi duyar gibi olmuştu. "Ama ya doğruysa?" Dünyada hâlâ modern bilimlerin gücünün yetmediği olgular var olabilir. Bu tehlike söz konusu olduğu sürece akıl ne kadar güçlü işlerse işlesin, vücut reddediverir. İşte, Oguri de koltuğuna oturmuş kalmıştı, hiç de hareketlenecekmiş gibi durmuyordu. Hayır, hareket edebilecek durumda değildi. Aklında çözümsediğinden daha güçlü bir şekilde, vücudu harekete geçmeyi reddediyordu. En ufak bir tehlike söz konusu olduğunda, vücut savunma mekanizmalarını devreye sokar. Oguri yüzünü kaldırıp, kuru bir sesle sordu.

"Peki, benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Yendim iştel" dedi Asakava, içinden.

"Şu an yaptığım işi benden alın. Tüm zamanımı bu kaseti çözmek için harcamak istiyorum. Lütfen anlayış gösterin. Hayatım buna bağlı."

Oguri gözlerini sımsıkı kapatmıştı.

"Makale hâline getirmek niyetinde misin?"

"Eh, ne de olsa gazeteciyim... Elle tutulur kısmını yazarım.

Benim ve Ryuci Takayama'nın ölümüyle her şey karanlığa gömülmemiş olur. Elbette, yayımlayıp yayımlamamak sizin takdirinize kalmış bir şey."

Oguri başını güçlüce sallayarak onayladı.

"Tamam, öyle olsun. Başyazı işini de Hirame'ye verelim."

Asakava, başını hafifçe eğerek teşekkür ettikten sonra kaseti evrak çantasına koymak için hareketlendi ama birden içindeki yaramaz çocuk harekete geçiverdi. Kaseti tekrar Oguri'ye doğru uzattı. "Buna inandınız değil mi?"

Oguri sadece derin bir "Hmm" sesi çıkartıp, yalnızca başını sağa sola salladı. İnandığını ya da inanmadığını açıkça söyleyebilecek durumda değildi. Kesin olan şey her halükârda bir huzursuzluk hissettiğiydi.

"Ben de sizinle aynı duygular içerisindeyim," diyen Asakava, Oguri'nin yanından ayrıldı. Eğer Asakava 18 Ekim günü hâlâ yaşıyor olursa, kaseti o zaman izlemeyi düşünüyordu. Fakat belki o zaman geldiğinde bile, vücudu yeniden savunma mekanizmalarını harekete geçirecekti. "Ama ya...?" endişesini içinden atabileceğini sanmıyordu.

Arşiv odasında, Asakava üç kalın kitabı masanın üzerine koymuştu. "Japonya Yanardağları", "Yanardağ Takımadaları" ve "Dünyanın Faal Yanardağları". Kasetteki yanardağ patlaması sahnesinin Japonya'da bir yerde çekildiği yargısına varan Asakava, önce "Japonya Yanardağları" kitabının kapağını açtı. Hemen başında renkli bir fotoğraf vardı. Beyaz dumanlar ve buharlar çıkartan dağların siyaha çalan kahverengi tüfle kaplandığı, gecenin gökyüzüne kızıl lavlar püskürten yanardağ ağzının kara silüetini gecenin karanlığında belirginleştirdiği, uzayın derinliklerinde meydana gelen 'Büyük Patlama'yı andıran bir manzara. Asakava beynine kazınan görüntü ile fotoğrafları karşılaştırarak, sayfaları ardı ardına çevirdi. Aso Dağı, Asama Dağı, Yeni Şova Dağı, Sakuracima... Ancak bulması düşündüğünden daha kısa sürdü.

Ne de olsa, Fuci yanardağ kuşağındaki Mihara Dağı Japonya'nın faal yanardağları arasında en ünlülerinden birisiydi.

"... Mihara Dağı?" diye mırıldandı, Asakava. Açtığı sayfada iki havadan çekilmiş, bir de yüksekçe bir tepeden çekilmiş üç fotoğraf vardı. Asakava görüntüyü anımsamaya çalışıp, çeşitli açılardan nasıl görüneceğini düşünerek fotoğraflarla karşılaştırdı. Evet, benziyordu. Eteklerinden bir yerden bakıldığında, dağın zirvesi yumuşak bir eğimle yükseliyor gibiydi. Fakat havadan çekilen fotoğrafta dağın zirvesinde yuvarlak şekilli bir tepecik görülüyor, kaldera içerisinde orta püskürme ağzının oluşturduğu tepecik de fark ediliyordu. Yüksekçe bir tepeden çekilen fotoğraf, kasetteki görüntüye çok benziyordu. Dağın yamaçlarının rengi ve tüf katmanlarının şekli de hemen hemen aynıydı. Aklında kalanlara güvenmeyip, kesin olarak emin olması gerekiyordu. Asakava, görüntüdeki dağ olma ihtimali bulunan diğer iki, üç dağa ilişkin sayfalarla birlikte Mihara Dağı'nı gösteren sayfanın fotokopisini çekti.

Bütün öğleden önce boyunca, Asakava durmaksızın telefon etti. Son altı ay içinde o tatil köyü bungalovlarında kalan gruplardan telefonla bilgi almaya çalışıyordu. Doğrudan görüşüp yüzlerinde oluşan ifadeleri tespit ederek konuşmak daha yararlı olabilirdi ama buna hiç zamanı yoktu. Telefonda konuşurken söylenen yalanların farkına varmak çok zordur. Asakava, karşıdakinde oluşacak en ufak bir değişikliği bile kaçırmamak için tüm dikkatini kulaklarında yoğunlaştırmıştı. On altı grubu kontrol etmesi gerekiyordu. Çünkü bu yılın nisan ayında bungalovlar tamamlandığında, henüz bunların tamamına video cihazı konmamıştı. Başka bir yerdeki tesisler yıkılıp da, orada bulunan video cihazlarının değerlendirileceği yer olarak bungalovların seçilmesi temmuz ayının ortalarına denk gelmişti. İyi kötü yaz tatiline yetişecek şekilde, temmuz sonunda video cihazla-

rı yerleştirilip, film koleksiyonu tamamlanmıştı. Broşürlerin bazılarında, odalarda video cihazı bulunduğu belirtilmiyordu. Grupların çoğu ancak oraya gidince öyle bir servisin varlığından haberdar olarak, yağmurlu günlerde zaman öldürmek için o servisten yararlanmışlardı. Yanlarında kaset götürerek, televizyon programı kaydetmeyi düşünen hemen hiç olmamıştı. Elbette, telefonda anlatılanlara güvenmek gerekirse, durum böyleydi. O zaman, o kaseti oraya kim götürmüştü? O videoyu çeken kişi kimdi? Asakava, asla açık nokta bırakmamak için karşısındakileri soru yağmuruna tutmuştu ama hiçbiri bir şeyler saklıyormuş gibi bir izlenim bırakmamıştı. On altı grup içerisinden üçü, golf oynayarak eğlenme amacıyla geldiklerinden video olduğunun farkına bile varmamışlardı. Yedisi de videonun farkına varmış, ancak, kullanmamışlardı. Tenis oynama planları yağmur yüzünden bozularak, çaresiz videokaset kiralayan beş grup olmuştu. Kiraladıkları kasetlerin çoğu son yıllardaki olay filmlerdi. Herhalde daha önce gördükleri filmleri tekrar izlemişlerdi. Geri kalan tek grup, Yokohama'da yaşayan Kaneko soyadlı dört kişilik aile, yanlarında getirdikleri kaseti kullanarak bir televizyon dizisini kaydetmişlerdi.

Asakava hepsiyle konuşmayı tamamlayınca, ortaya çıkan on altı veriye tekrar göz attı. Sadece bir tanesi sorunluydu... Kaneko çifti ve ilkokul öğrencisi iki çocukları. Aile bu yaz tatilinde iki kez bungalovlarda kalmışlardı. İlk sefer 10 Ağustos Cuma gecesi, ikinci sefer ise 25 ve 26 Ağustos, Cumartesi ve Pazar olmak üzere iki geceliğine kalmışlardı. İkinci seferki konaklamaları, dört gencin konaklamalarının üç gün öncesine denk geliyordu. Pazartesi ve salı günü konaklayan olmadığından, Kanekolardan sonra bungalovu ilk kullanan o dört genç olmuştu. Üstelik, ilkokul altıncı sınıf öğrenci oğulları evden yanlarında getirdikleri kasete, pazar akşamı saat sekizde televizyon dizisi kaydetmişti. Oğlan, pazar akşamları sekizde yayınlanan komedi dizisini

hiç kaçırmıyormuş. Ancak televizyon kanalı seçim hakkı doğal olarak ana-babada olur. Çift o saatte başka bir programı izlerlermiş. Bungalov'da sadece tek bir televizyon olduğunu ancak video cihazının da bulunduğunu öğrenen oğlan, daha sonra izlemek üzere video cihazını kullanarak kaydetmek için kayıt tuşuna basmıştı. Fakat kayıt devam ederken, yağmurun dindiğini haber vermeye gelen arkadaşları tenis oynamaya çağırınca, her şey aklından çıkmış ve kız kardeşiyle birlikte korta koşmuş. Anne ve baba izledikleri program bitince televizyonu kapatmış, saat ona kadar kortta tepinen kardeşler de bungalova ayakta duramayacak hâlde döndüklerinden hemen uykuya dalmışlar. Videoyu çoktan unutmuşlarmış. Ertesi gün, evlerine varmalarına çok az kala, oğlan kaseti cihazın içinde unuttuğunu anımsayıp, babasından geri dönmesini istemiş. Bir süre didiştikten sonra, oğlan ümidini kaybetmiş ve evlerinin kapısından içeri ağlayarak girmek zorunda kalmış...

Asakava, kaseti çıkartıp masasının üstünde dikine bıraktı. İndeks etiketi yapıştırılacak kısmında kurşuni renklerle 'Fujitex WHS T120 Super AV' yazılıydı. Asakava tekrar Kanekoların ev telefon numarasını tuşladı.

Tekrar tekrar rahatsız ediyorum, kusura bakmayın. Az önce yine aramıştım, M gazetesinden Asakava ben." Bir sürelik sessizlik sonrasında "Evet," yanıtı geldi. Az önceki gibi, telefona yine evin hanımı çıkmıştı.

"Çocuğunuzun bir videokaset unuttuğunu söylemiştiniz ama ne marka olduğunu biliyor musunuz?"

"Bilemeyeceğim," dedi kadın, neredeyse kahkahayı patlatacakmış gibi bir sesle. Arkasından başka sesler de geliyordu.

"Tam şimdi bizim oğlan da yeni döndü eve. Bir sorayım."

Asakava bekledi. 'Ne marka olduğunu nereden hatırlayacaklar ki' diye içinden düşünerek.

"Maalesef, anımsamıyormuş. Bizim evde kullandıklarımız genelde üçü birlikte satılan ucuz tipler."

Orası öyleydi. Videokaset kullanılırken hangi marka olduğuna pek dikkat edilmez. O an, Asakava'nın beyninde bir ışık yandı... *Dur bakalım? Peki bu kasetin kabı nerede?* Normalde, videokasetler kabıyla birlikte satılır. Kabının atılmış olması ihtimali de yok denecek kadar azdı. En azından Asakava, müzik kaseti olsun, videokaset olsun, bir kez bile sadece kabını attığını anımsamıyordu.

"Acaba videokasetlerini kutusunda mı saklarsınız?"

"Evet, elbette."

"Gerçekten kusuruma bakmayın ama evinizde fazladan boş videokaset kutusu var mı? Bakabilir misiniz?"

"Nasıl yani?"

Kadının afallamış bir ses tonu vardı. Sorunun anlamını anlamış bile olsa, nedenini anlayamadığı için harekete geçmeye tereddüt ediyordu.

"Lütfen... Aslında bir insanın hayatını ilgilendiren bir durum söz konusu."

Özellikle ev hanımları 'insan hayatı' sözcüğü karşısında zayıf olurlar. Bazı gereksiz aşamaları atlayarak sonuca ulaşmak istendiğinde yeterince etkili bir yoldur. Üstelik, Asakava yalan söylüyor da değildi.

"Biraz bekleyin lütfen."

Düşündüğü gibi ses tonu değişmişti. Ahizeyi bıraktıktan sonra uzunca bir süre geçti. Eğer kabını da bungalovda unutmuşlarsa, oradaki resepsiyonist atmış olmalıydı. Fakat eğer öyle değilse Kanekoların evinde olması ihtimali bir hayli yüksekti. Ahizedeki ses geri döndü.

"İçi boş kutu değil mi?"

"Evet."

"İki tane var."

"Üzerlerinde markası ve tipi yazıyor olması lazım."

"Bir bakalım... Panavision T120. Bir diğeri de Fujitex VHS T120 Super Av..."

Asakava'nın elindeki model ile tamamen aynıydı. Sayısız Fujitex marka kaset satıldığına göre kesin bir kanıt elde ettiğini düşünmek için erkendi. Fakat bir adım daha ilerlemiş olduğu da gerçekti. Bu şeytani kaset, aslında ilkokul altıncı sınıf öğrencisinin getirdiği bir şeydi. Asakava, böyle düşünmekle pek de yanlış yapmış olmayacağı kanısındaydı. Kibarca teşekkür ederek ahizeyi yerine bıraktı.

26 Ağustos, dört gencin konaklamasından üç gün önce, akşam saat sekizde B-4 nolu bungalovun video cihazı kayıt yapıyordu. Sonra, Kaneko ailesi kaseti unutarak çıkmıştı. Daha sonra ilk gelenler o dört gençti. O gün de yağmur yağıyordu. Hiç olmazsa kaset izlemeyi akıllarından geçirdiklerinde, cihaza kaset takılı olduğunu gördüler. Merak edip oynattılar. Anlamsız, tuhaf görüntüler. Üstelik son sahnesinde savurulan bir tehdit. Dört genç kötü havaya lanet okurlarken, akıllarına kötü bir şaka geldi. Ölümden nasıl kurtulunacağını anlatan kısmı silip, bir sonraki grubun izleyerek korkmasını sağlamak. Elbette, içindekilere inanmamışlardı. İnanmış olsalar öyle bir şaka yapmaya kalkmazlardı. Acaba, o dört genç ölüm anında bu videokasetteki şeyleri akıllarına getirmişler miydi? Kendisinin de artık işin içinde olduğunu anımsayan Asakava hafifçe titredi. Geriye kalan beş gün içerisinde ölüm açmazından kurtulmanın yolunu bulamazsa, onlarla aynı şekilde... Ancak o an geldiğinde, gençlerin ölüm anında neler hissettiklerini anlayabilecekti.

Fakat eğer video kaydını yapan o ilkokul öğrencisi oğlansa, o görüntüler nereden çıkmıştı? Başlangıçta, Asakava hep videokamera ile çekilmiş görüntülerin kasete kaydedildiğini düşünmüştü. Videoda kayıt yapmak amacıyla kaseti yerleştirince, elektrik dalgalarına yüklenen görüntülerin gelip kaseti ele geçirebileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

... Korsan yayınl

Asakava bir an, geçen seneki seçimlerde, NHK* yayını bittikten sonra, rakipler hakkında eleştiriler içeren görüntülerin ekrana geldiğini anımsadı.

Evet, korsan yayından başka bir şey olamaz.

26 Ağustos akşamı sekizden itibaren, Güney Hakone civarında o görüntülerin elektrik dalgalarına yüklenerek hareket edip, tesadüfen de bu kasetin o görüntüleri yakalayarak kayıt etmesi olasılığı da vardı. Eğer öyleyse, bir yerlerde mutlaka bir iz kalmış olmalıydı. Asakava yerel büro ile irtibata geçerek bir an önce teyit etmesi gerektiğini biliyordu.

* Nihon Hoso Kyokai, Japonya Devlet Yayın Kurumu. *—çn*

4.

Akşam onda Asakava eve döndüğünde, onu karşılayan iki huzurlu soluk alış veriş sesi oldu. Eve girince hemen yatak odasının kapısını usulca açıp, karısıyla kızının uyuyan yüzüne baktı. Eve ne kadar yorgun dönmüş olursa olsun, Asakava bunu mutlaka yapardı.

Yemek masasının üzerine bir not bırakılmıştı. Sadece "Takayama Bey'den telefon geldi" yazıyordu. Gündüz, bütün gün boyu Asakava gazeteden defalarca kez Ryuci'yi telefonla aramıştı ama evinde olmadığından ulaşamamıştı. O da dışarılarda bir yerlere araştırmaya gitmiş olmalıydı... Yeni bir şeyler bulmuş olabilirdi. Asakava numaraları tuşlayıp, on kez kadar çaldırdı. Kimse çıkmıyordu. Higaşi-nakano'daki apartman dairesinde Ryuci tek başına yaşıyordu. Henüz dönmemişti anlaşılan.

Hafif bir duş alarak, bir bira açtı, tekrar telefon etti. Hâlâ dönmemişti. Buzlu viski ile devam etmeye karar verdi. İçkinin kudretine başvurmaktan başka, rahat uyumak için bir yol yoktu. Uzun boylu ve narin yapılı Asakava, bugüne kadar hastalık namına hiçbir şey geçirmemişti. Aynı adama, böylesi bir yolla kısa zaman sonra öleceği bildirilmişti... Hâlâ yüreğinin bir kısmı bu olayı bir rüya olarak hissediyor, kasetin anlamı ve o lanetleme kısmının içeriğini bulamadan 18 Ekim akşam 10.00'da mühleti dolsa bile, hiçbir şey olmayacağına, yaşamın eskiden olduğu gibi sürüp gideceğine inanıyordu... Yayın yönetmeni Oguri o insanları aptal yerine koyan yüz ifadesi ile, hurafelere inanmanın aymazlığı

üzerine vaaz verecek, Ryuci ise neşeyle gülerek "Dünyanın kurgusunu anlamak bir hayli güçtür" diye mırıldanacaktı. Eve döndüğünde de, tıpkı şu zamana kadar olduğu gibi, eşi ve kızı uykulu yüz ifadeleriyle onu karşılayacaktı. Düşen bir uçağın içinde bile, yolcuların tamamı sadece kendilerinin kurtulacağına son âna kadar inanırlarmış.

Üçüncü buzlu viski bardağı bittiğinde, Asakava üçüncü kez aynı numarayı tuşladı. Eğer hâlâ çıkmazsa, bugün artık vazgeçmek niyetindeydi. Arama sesi yedi kez tekrarlanmıştı ki ahizenin kaldırılma sesini duydu.

"Bu saate kadar neredesin!?" Asakava telefonu açanın kim olduğunu bilmeden bağırıvermişti. Karşısındaki Ryuci olduğunda, farkında olmadan kullandığı sözcükler ve konuşma şekli kabalaşıyordu. Böyle düşündüğünde, onun varlığının tuhaf bir anlamı vardı. Hangi arkadaşıyla olursa olsun araya bir mesafe koyan ve tavırlarında belirli bir düzeyi tutturan aynı Asakava, Ryuci'ye karşı her türlü sözcüğü, düzeyine aldırmadan kullanabiliyordu. Buna karşın Asakava, Ryuci'yi bir kez olsun gerçek dostu olarak görmemişti.

Fakat şaşırtıcı şekilde, yanıtlayan ses Ryuci'ye ait değildi.

"Alo... şey..." dedi, telefonu açtığı anda kulaklarını patlatacak ölçüde yüksek perdeden bir sesle karşılaşmış, tedirgin bir kadın sesi.

"Kusura bakmayın, sanırım yanlış numara oldu." Asakava ahizeyi yerine koymak üzereydi.

"Durun bir saniye. Acaba Takayama Hoca'nın evini mi aramıştınız?"

"Eh, evet, öyle ama..."

"Hoca henüz dönmedi..."

Bu genç ve çekici sesin sahibinin kim olabileceği sorusu Asakava'nın aklına takılmıştı. Takayama Hoca dediğine bakılırsa aileden biri olmadığı anlaşılabiliyordu. Sevgilisi miydi acaba?...

Hiç ihtimal veremiyordu. Ryuci'ye âşık olacak bir kadının çıkacağını hiç sanmıyordu. Bunlar tamamen Asakava'nın önyargılarının ürünü düşüncelerdi.

"Demek öyle. Benim adım Asakava, bu arada."

"Hoca döndüğünde sizi aramasını söylerim... Asakava Bey'di, değil mi?"

Ahizeyi yerine koyduktan sonra bile kadının sesi hâlâ kulaklarındaydı. Yumaşak tınısı rahatlamasını sağlamıştı.

Zemini halı kaplı yatak odasındaki yaylı yatağı Yoko doğduğunda kaldırmışlardı. Yüksek yatakta bebek uyutmak zordu ve on metrekarelik odada bebek yatağı koyacak boşluk da yoktu. Çaresiz o güne kadar kullandıkları iki kişilik yaylı yatağı atıp, onun yerine yer yatağında uyumaya başlamışlardı. Asakava, yere yan yana serili iki yatakta boş kalan kısıma daldı. Yalnızca üçü birlikte yatarken kimin nerede yatacağı belirliydi. Şizu ve Yoko uyurlarken çok hareket ediyorlardı ve uykuya daldıktan sonra henüz bir saat geçmeden ilk yattıkları yerden çok farklı bir yere kaymış oluyorlardı. O yüzden yatağa sonradan giren Asakava her zaman yatabileceği bir boşluk bulmak zorundaydı. Eğer Asakava ölecek olursa, onun boşluğunun dolması ne kadar zaman alırdı acaba? Bunun anlamı Şizu'nun yeniden evlenecek birini bulması değil. Kişisine göre, eşini yitirmekten doğan boşluğu sonsuza kadar dolduramayanlar olurmuş... Yine de iki, üç yıl normal bir süre olabilir. Annebabasının evine dönüp, kızlarına onlar bakarken neşeyle çalışmaya giden Şizu'nun yüzünü, biraz da kendini zorlayarak hayalinde canlandırdı. Kadınların güçlü olmasını isterdi. Kendisi öldükten sonra, eşinin ve kızının canlı canlı cehennem hayatı yaşamaya başlayacaklarını hayal etmek bile dayanılır gibi değildi.

Beş yıl önce Asakava, Çiba şubesinden merkeze henüz geçtiği sıralarda, aynı M gazetesine bağlı turizm şirketinde memure olarak çalışan Şizu ile tanışmıştı. O üçüncü katta, Asakava ise yedinci katta çalışıyordu. Arada sırada asansörde karşılaşıyorlardı ama

tesadüfen iş gezisinde kullanacağı biletleri almaya gittiğinde sorumlu kişi yoktu ve onun yerine Şizu ilgilenmişti Asakava'yla. O sırada yirmi beş yaşında olan ve seyahat etmeyi çok seven Şizu, iş icabı sürekli farklı bir yerlere giden Asakava'ya imrenen gözlerle bakmıştı. Asakava ise, onun gözlerinde ilk âşık olduğu kızın bakışlarını yakalar gibi olmuştu. Karşılıklı olarak birbirlerinin adını öğrenince, asansörde karşılaştıklarında selamlaşmakla başlayarak, ikisi arasında derin bir samimiyet başladı. İki yıl sonra ailelerinin herhangi bir tepkisiyle karşılaşmaksızın evlenmişlerdi. Ailesinden ilk ödeme için yardım alarak, evlenmeden altı ay önce Kita-şinagava'da iki oda bir salon genişliğindeki apartman dairesini satın almıştı. Emlak fiyatlarının artacağını düşünerek, evlenmeden önce ev satın alma telaşına kapılmış değildi. Sadece, çekeceği kredinin geri ödemelerinin mümkün olduğunca erken bitmesini istemişti. Eğer o dönemi kaçırmış olsalar, Asakava çifti herhalde ömürlerinin sonuna kadar Tokyo'nun merkezi bölgelerinde ev sahibi olamazlardı. Apartman dairesinin değeri bir yıl sonra üç katına çıkmıştı. Üstelik her ayki kredi ödemeleri, aynı ayarda bir evin aylık kirasının yarısından bile düşüktü. Sürekli evin dar olduğundan yakınıyorlardı ama bu servet sayesinde ikisinin de rahat yaşadığı bir gerçekti. Asakava bırakacak bir şeyleri olduğunu düşündükçe içinde bir rahatlama hissediyordu. Hayat sigortasından alacakları parayla geri kalan kredi taksitlerini öderlerse, daire borçsuz bir şekilde karısı ve kızının olacaktı.

Ölüm durumunda alınan sigorta miktarı 20 milyon yendi herhalde. Yine de iyice bir emin olmak lazım.

Asakava yarı uykulu hâliyle, parayı nasıl kullanabileceklerine dair önerebileceği şeyleri düzenli bir şekilde yazıp Şizu'ya bırakmayı geçirdi aklından. Her şey bir yana, acaba onun ölümü için ne diyeceklerdi? Ani rahatsızlık? Kaza? Yoksa, cinayet mi?

... Her neyse, önce hayat sigortasının içeriğini iyice bir kontrol etmeli.

Şu son üç gündür uykuya dalmadan önceki zamanlarda içinde bir keder dalgası yükseliyordu. Asakava, kendisi öldükten sonraki dünyada bile varlığının devam etmesini sağlayacak bir şeyler düşünüyor, aklından vasiyetname yazmayı bile geçiriyordu.

14 Ekim Pazar

Ertesi pazar günü, Asakava uyanır uyanmaz Ryuci'yi aradı. Çatallaşmış sesiyle "... Evet?" diye çıktı Ryuci. Her hâliyle bu telefonla uyandığını belli eden bir ses. Asakava, önceki gece yaşadığı sinir buhranını anımsayarak patlayıverdi.

"Dün gece neredeydin?!"

"Haa.. Asakava... Sen miydin?"

"Hani telefon edecektin?"

"Yaa, içkiyi fazla kaçırmışım. Son zamanlarda üniversite öğrencisi kızlar iyi içiyorlar, o işte de bir hayli iyiler. Anlarsın işte."

Bir an üç gün önce olanlar sanki bir hayalmiş gibi gelmeye başladı. Hayatı büyük bir ciddiyetle yaşayan kendini aptal gibi hissetti.

"Neyse, şimdi oraya geliyorum. Bekle." Asakava ahizeyi yerine bıraktı.

JR hattından Higaşi-nakano'da inip Kami-oçiai'ye doğru on dakika kadar yürüdü. Yürümeye devam ederken Asakava, "Ryuci bu. Geceleri körkütük sarhoş olsa bile mutlaka bir şeyler yakalamıştır," diye düşündü. Zayıf da olsa, Ryuci'den beklentisi vardı. Belki de sırrı çözmüştü, o yüzden de gece geç saatlere kadar dert etmeden içebilmişti. Ryuci'nin kaldığı apartmana yaklaştıkça, içini bir rahatlık kaplayan Asakava'nın adımları hızlanmıştı. Endişe ve beklenti, çökkünlük ve neşe... Duyguları bir o yana, bir bu yana gidip geldikçe, Asakava zihnen bitkin düşmüştü.

Ryuci, tam anlamıyla uykudan yeni kalkmış, tıraşsız yüzüyle kapıyı açtı. Asakava ayakkabılarını çıkartana kadar bile sabredemedi. "Bir şeyler bulabildin mi?" diye sordu.

"Hayır, pek bir şey yok... Hele içeri giriver..." Ryuci bir yandan da hatır hutur başını kaşıyordu. Dalgın gözleri sanki hiçbir yere odaklanmıyor gibiydi. Beyin hücrelerinin henüz uyanmamış olduğu bir bakışta anlaşılıyordu.

"Bir kahve falan iç de, ayıl öncel"

Beklentileri boşa çıkan Asakava, sinirli hareketlerle, demliği ateşin üstüne koydu. Zamana karşı duyduğu tehdit algılaması aniden güçlenivériyordu.

İki adam, duvarları tamamen kitaplıklarla kaplı on metrekarelik odada bağdaş kurup oturdular.

"Haydi, bulduklarını anlat bakalım," dedi Ryuci, bacağını sallayarak. Boşa geçirecek zamanları yoktu. Asakava, dün ulaştığı bilgileri düzenli bir şekilde, zaman sıralamasına uygun olarak anlattı. Önce, şu videokasetin 26 Ağustos akşamı bungalovda televizyon üzerinden kaydedildiğinden başladı.

"Ooo?" Ryuci şaşırmış gibiydi. Herhalde o da görüntülerin videokamera ile çekildiğini sanmıştı. "Bu ilginç işte. Fakat senin söylediğin gibi bu korsan yayın ise, o görüntüleri izleyen başka insanlar da olmuştur..."

"Atami ve Mişima'daki irtibat bürolarımıza o durumu sordum. Ancak şu an için, 26 Ağustos akşamı Güney Hakone'de tuhaf televizyon dalgaları çıktığına dair bir bilgi ulaşmamış ellerine."

"Bak sen şu işe..." Ryuci kollarını kavuşturarak bir süre düşündü. "Akla iki şey geliyor. İlki, görüntüleri izleyen herkes öldüğüne göre... Dur, dur... Televizyona ulaştığında, henüz lanetin bozulma yönteminin bulunduğu kısım silinmemiş olduğuna göre... Neyse, henüz yerel gazeteler bu durumun farkında değiller demek ki..."

"O olasılığı da kontrol ettim. O dört gençten başka kurban olup olmadığını soruyorsun değil mi? Yanıt, yok. Sıfır yani, sıfır. Eğer televizyon dalgaları etrafa yayılmış olsa, çok daha fazla sayıda insan o şeyi görmüş olurdu. Başka hiçbir kurban olmamış, tuhaf dedikodular duyan da yok."

"Baksana, AIDS hastalığının medeni dünyada ortaya ilk çıktığı zamanları anımsıyor musun? Başlangıçta Amerikalı doktorlar sorunun ne olduğunu anlayamamışlardı. Yalnızca, daha önce hiç karşılaşmadıkları belirtiler gösterip bunun sonucunda ölen kişilere bakarak tuhaf bir hastalığın söz konusu olduğunu hissedebiliyorlardı. Hastalık başgösterdikten ancak iki yıl sonra AIDS adıyla anılmaya başladı... İşte, öyle örnekler de var."

Tanna dağ silsilesi sınır olacak şekilde batıda kalan dağlık kısımda, Atami-Kannami otoyolunun aşağısında görülen tek tük evlerden başka bir şey yoktu. Oradan güneye doğru çıkıldığında gerçeklik duygusunun silikleştiği bir yayla: Güney Hakone Pasifikland. Bu topraklarda, gözle görülemeyen bir şeyler hareket hâlinde miydi yoksa? Nedeni belirsiz ölümler gerçekte çok yaşandığı hâlde, sadece ayyuka çıkmamış olabilir. Yalnızca AIDS değil. İlk kez Japonya'da keşfedilen "Kavasaki Hastalığı" bulunuşundan ancak on yıl sonra yeni bir hastalık olarak kabul edilmişti. Bu dünyaya ait olmayan bir şeylerin elektrik dalgaları hâlinde havaya yayılıp tesadüfen kasete kayıt edilişinin üzerinden sadece bir-buçuk ay geçmişti. Bir sendrom olarak kabul edilmeme olasılığı yeterince güçlüydü. Eğer Asakava, yeğeninin de dahil olduğu dört gencin ölümündeki ortak unsuru bulmamış olsaydı, bu 'hastalık' hâlâ yeraltında uyumaya devam ediyor olacaktı. Bu şekilde düşünmek daha da korku vericiydi. Ancak yüzlerce, binlerce kurban çıktıktan sonra 'hastalık' olarak kabul edilecekti belki de.

"Oralardaki evleri tek tek dolaşacak zamanımız da yok. Bu arada, diğer olasılık nedir, Ryuci?"

"Diğer olasılık, kaseti şu dördü ile ikimizden başka izleyen kimse olmaması. Baksana, bunu tesadüfen kaydeden o ilkokul öğrencisi velet, taşraya gidilince dalga frekansının değişeceğini biliyor muydu acaba? Tokyo'da dördüncü kanaldan yayın yapan bir kanal, taşrada tamamen farklı bir kanaldan yayın yapabiliyor.

O şapşal velet, bu durumu bilmeksizin, Tokyo'daki kanala göre ayarlayarak kaydetmiş de olabilir."

"Eee?"

"Düşünsene. Söz gelişi, biz Tokyo'da yaşayan insanlar ikinci kanalı izlemeye kalkar mıyız?"

Evet, o çocuğun bölgede hiç kullanılmayan bir kanala ayarlayıp videoya kaydetmiş olması ihtimali de düşünülebilir. Video kendi kendine kayıt yaptığına göre, neyin kaydedildiği de belli olmamıştır. O dağlık kısımda zaten ev sayısı da azdı, pek fazla televizyon izleyen de olmayabilir.

"Ne olursa olsun, sorun o televizyon dalgalarının kaynağının nerede olduğu." Ryuci kestirip attı. Televizyon dalgalarının kaynağı. Ekip hâlinde ve bilimsel teknolojiler kullanılmadığı sürece asla çözülemeyecek bir sorun.

"Biraz dur. Buradaki önkoşulun kesinlikle doğru olduğunu söyleyemeyiz. Oğlanın yanlışlıkla, tuhaf bir televizyon dalgasını kaydetmiş olması yalnızca bir tahmin."

"Orasını biliyorum. Yine de, yüzde yüz kesinlikle araba sürmeye çalışırsak gitmek istediğimiz yere asla varamayız. Bu çizgiden ilerlemekten başka çaremiz yok."

Televizyon dalgaları. Asakava'nın bilimsel bilgileri çok zayıftı. Zaten işe televizyon dalgasının nasıl bir şey olduğunu araştırarak başlaması gerekiyordu. Arayıp bulmaktan başka çare de yoktu. Televizyon dalgasının kaynağı. Bir kez daha oraya gitmesi gerekiyordu. Bugün çıkarılırsa, zamanın bitimine dört gün kalmıştı.

İkinci sorun, lanetin nasıl bozulacağının anlatıldığı kısmı silenin kim olduğuydu. Eğer kasetin orada kaydedildiği varsayılacak olursa, o kısmı silenler dört gençten başkası olamazdı. Asakava televizyon kanalı ile irtibata geçerek, genç rakugocu Şinraku Sanyutei'in canlı yayın yapan gece programına hangi gün konuk olduğunu sormuştu. Doğruydu. Yanıt 29 Ağustos'tu. Yüzde yüz, o kısmı silenler, dört gençti.

Asakava evrak çantasından birkaç fotokopi çıkardı. İzu Oşima, Mihara Dağı fotoğraflarıydı.

"Ne dersin?" diye Ryuci'ye uzatırken, fikrini sordu.

"Mihara Dağı ha?... Bak, yüzde yüz dağımız bu."

"Nereden anladın?"

"Bizim üniversitede birlikte çalıştığımız halkbilimci hocalardan birine, ninenin konuştuğu şivenin nereye ait olduğunu sordum. Günümüzde pek fazla kullanılmadığını ama İzu Oşima şivesini andırdığını söyledi. Hatta adanın güneyindeki Saşikici bölgesi ağzıyla söylenmiş. O dediğim hoca biraz tereddüt etti, kendinden emin konuşmadı. Ancak bu fotoğrafla birlikte düşünecek olursak, şive Oşima, dağ ise Mihara Yanardağı. Yüzde yüz öyle. Peki, Mihara Yanardağı'nın patlaması hakkında bir şeylere ulaşabildin mi?"

"Elbette. Savaştan sonra... Ne dersin? Patlama zamanlarını, İkinci Dünya Savaşı ile sınırlı tutmanın yerinde olacağını düşünüyorum." Film çekim teknolojisinin gelişimi düşünüldüğünde çok doğal bir tespitti.

"... Orası öyle."

"Dinle şimdi. Savaştan sonra Mihara Yanardağı dört kez patlamış. İlki 1950-51 arası. İkincisi 57, üçüncüsü ise 74'te. Dördüncü patlamayı biz de hatırlıyoruz, 1986 sonbaharında. Üstelik, 1957 patlamasında yeni bir krater açılmış, bir kişi ölmüş, ağır ve hafif yara alan 53 kişi olmuş."

"Videokameraların yaygınlaşmasını düşünecek olursak 1986 patlaması daha yakın olasılık ama henüz bir şey söyleyebilmek mümkün değil." Ryuci, tam o anda aklına bir şey gelmiş gibi bir hareketle çantasını karıştırıp, bir kâğıt parçası çıkarttı. "Hani şu şive var ya, standart dile çevrilince şöyle oluyormuş. Bizim hoca titizlenerek çeviriverdi."

Asakava kâğıt parçasına baktı.

"Daha sonra nasıl oldun? Suyla oynama sakın, hayaletler peşine düşer sonra. İyi dinle beni, yabancılara karşı dikkatli ol. Sen

gelecek yıl doğum yapacaksın. Genç bir kızsın, bu yaşlı ninenin söylediklerine kulak ver. Bizimkilerden zarar gelmez."

Asakava bir kez daha dikkatlice okuduktan sonra yüzünü kaldırdı.

"Bunun anlamı ne peki?"

"Nereden bileyiml? Bundan sonrasını araştırmak senin işin."

"Kala kala dört gün kaldı geriye!"

Nereden başlayacağını bilemediği yetmezmiş gibi, araştırması gereken çok fazla şey vardı. Sinirleri gerginleşmiş, Asakava her şeyden şikâyet etmeye başlamıştı.

"Bana bak. Benim senden bir gün daha fazla zamanım var. Senin başı çekip varını yoğunu ortaya koyman lazım."

Bir an Asakava'nın içini bir kuşku kapladı. Ryuci, o bir günlük zaman fazlalığını kötüye kullanabilirdi. Laneti bozma yönteminin içeriği hakkında iki ihtimal olsa bile, Ryuci, Asakava'ya sadece birini söyleyip, hayatta kalıp kalmayacağına bakarak doğruluğunu test edebilirdi. İşte o yalnızca bir günlük zaman, büyük bir silah hâline gelmişti.

"Ryuci, benim yaşamam ya da ölmem senin umurunda bile olmaz değil mi? Pis pis sırıtırsın, şimdi yaptığın gibi, soğukkanlı bir şekilde.." Asakava, histerik davrandığının farkındaydı ama artık dayanamamıştı.

"Ne zırlıyorsun yal? Zırlamaya zaman harcayacak zamanın varsa, aklına işe yarayacak bir şeyler getirmeye çalış." Asakava'nın bakışları hâlâ nefret yüklüydü. "Bak şimdi. Nasıl söylersem inanacaksın? Sen benim en iyi dostumsun. Ölmeni hiç istemem. Ben de elimden geleni yapacağım, sen de çabala bakalım. İkimiz de elimizden gelenin en iyisini yapalım... Hâlâ şikâyetin var mı?"

Ryuci, konuşmasının ortasında çocuksu bir tavırla konuşmaya başlamış, sonra da pis pis gülmüştü. Tam güldüğü esnada evin kapısı açıldı. Asakava şaşırıp oturduğu yerde doğrularak kapıya baktı. Genç bir kadın eğilmiş, beyaz spor ayakkabılarını çıkart-

maya çalışıyordu. Kısa saçları kulaklarını ancak örtüyor, beyaz küpeleri ışıldıyordu. Kadın ayakkabılarını çıkartıp yüzünü kaldırdığında bakışları Asakava ile karşılaştı.

"Aa, kusura bakmayın. Hocanın yalnız olduğunu sanıyordum..." diyen, kadın elini ağzına götürdü. Hareketleri çok nezihti. Her parçası beyaz giysilerin seçim zevki, evin içerisinin havası ile tamamen farklıydı. Bacaklarının eteğinin aşağısında kalan kısmı ince ve düzgündü. Narin, entelektüel yüz hatları sık sık reklamlara çıkan kadın yazara benziyordu.

"Buyur gir." Ryuci'nin ses tonu farklılaşmıştı. Ağırbaşlı bir ton takınıp kabalığını gizlemişti.

"Tanıştırayım. K Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nden Mai Takano Hanım. Felsefe alanında çok yetenekli, benim de sadık öğrencilerimden biri. Bir bu arkadaş, benim derslerimi tam olarak anlayan... Bu bey de, M gazetesinden Kazuyuki Asakava. Benim... bir dostum."

Mai Takano, Asakava'ya biraz şaşırmış gibi bakıyordu. Onun neye şaşırdığını, Asakava henüz bilmiyordu.

"Memnun oldum..." Mai, insanın tüylerini ürpertecek ölçüde çekici bir gülümsemeyle, başını hafifçe eğerek selam verdi. O hâli, kim olursa olsun, insanın için rahatlatmaya yetecek gibiydi. Asakava, o âna kadar hiç o kadar güzel bir kadınla karşılaşmamıştı. Teninin pürüzsüzlüğü, gözlerinin ışıltısı, dengeli vücut hatları... Üstelik çevresine yaydığı seçkin, entelektüel hava... Eleştirilebilecek hiçbir yanı yok gibiydi. Asakava sanki yılanla göz göze gelmiş kurbağalar gibi dilini yutuvermişti.

"Hey, bir şey söylesene."

Ryuci yan taraftan dürdükleyince, nihayet "Merhaba," diye kısaca yanıtlayabildi ama bakışları hâlâ donuktu.

"Hocam, dün akşam neredeydiniz?" Mai, çoraplarının altında kalan parmaklarının üzerinde süzülürcesine hareketlerle Ryuci'ye iki, üç adım yaklaştı.

"Aslında, Takabayaşi ile Yagi davet etmişlerdi..."

İkisi yan yana geldiler. Mai, Ryuci'den on santim kadar uzundu. Ancak kilosu herhalde Ryuci'nin ancak yarısı kadardı.

"Dönmeyecekseniz, keşke söyleseydiniz. Beklemekten yoruldum."

Asakava o an kendine geldi. Dün akşam telefondaki sesi anımsamıştı. Dün akşam, bu odada telefona çıkan kesinlikle bu kadındı.

Ryuci, annesi tarafından azarlanan bir çocuk gibi boynunu bükmüştü.

"Peki tamam. Bu seferliğine affediyorum. Evet, buyrun."

Mai kâğıt bir poşet uzattı. "İç çamaşırlarınızı yıkadım. Odayı da toparlayacaktım ama, kitapların yeri değişince kızarsınız diye..."

Asakava'nın, ikisinin arasındaki ilişkiyi aralarında geçen konuşmalara göre tahmin etmekten başka çaresi yoktu. Her açıdan, hoca-öğrenci ilişkisini aşmışlardı. Üstelik bu kız dün akşam geç saatlere kadar Ryuci'nin dönmesini beklemiştil Demek ki aralarında öyle bir ilişki vardı. Birbirlerine hiç uymayan çiftleri gördüğünde sinirlenirdi ama bu seferki çok aşırıydı. Ryuci'nin çevresindeki her şey dengesini yitiriveriyordu. Bir de Ryuci'nin Mai'ye bakarkenki sevgi dolu bakışlarıl Konuşma şeklini, yüz hatlarını bile değiştirebilen mükemmel bir bukalemun. Asakava bir an Ryuci'nin işlediği suçları bir bir anlatıp, Mai Takano'nun uyanmasını sağlamayı düşünecek kadar öfkelendi.

"Hocam neredeyse öğlen olacak. Ne hazırlayayım? Asakava Bey siz de birlikte yersiniz değil mi? Özel bir isteğiniz var mı?"

Asakava sıkıntılı bakışlarını Ryuci'ye yöneltti.

"Çekinme. Mai Hanım çok iyi bir aşçıdır."

"Ne hazırlarsanız artık." Asakava'nın aklına başka bir şey gelmemişti.

Bunun üzerine Mai hemen, yemek malzemelerini almak için

yakındaki bir markete gitti. Kadın gittikten sonra bile Asakava, rüyadaymış gibi, kadının çıkıp gittiği kapıya bakıyordu.

"Heyl Ne o suratının hâli? Sapan yemiş ördek gibisin," dedi Ryuci, sırıtarak.

Yok, bir şey olduğu yok."

"Hey, heyl Böyle ruh gibi bakıp durmal" Ryuci, Asakava'nın yanağını birkaç kez hafifçe tokatladı. "O gelmeden önce konuşmamız gereken şeyler var."

"Mai Hanım'a o kaseti izletmedin değil mi?"

"Eh, herhaldel"

"Tamam, bir an önce tamamlayalım. Yemekten sonra çıkarım ben."

"Öyle olsun. Her şeyden öte, senin gidip anteni bulman lazım."

"Anten?"

"Televizyon dalgalarının gönderildiği merkez işte."

Oyalanacak zaman yoktu. Dönerken yol üzerinde kütüphaneye uğrayıp, önce televizyon dalgalarıyla ilgili araştırma yapması gerekiyordu. Bugün doğrudan Güney Hakone'ye gidip körü körüne araştırmaya kalkmaktansa, daha öncesinde biraz bilgilenmek, herhalde daha çabuk karar vermesini sağlayacaktı. Dalgaların niteliği ve korsan yayının ne şekilde araştırılacağını öğrenirse, işler daha kolay ilerleyebilirdi.

Yapması gereken işler dağ gibi yığılmıştı. Fakat şu an Asakava, canlılığını kaybetmişti. Onun aklı başka yerdeydi. Kadının yüzü ve vücudu aklından silinmiyordu. Neden Mai, Ryuci gibi bir adamla birlikteydi? Öfkeyle birlikte gelen büyük bir soru.

"Heyl Beni dinliyor musun?" Ruci'nin sesiyle Asakava kendine geldi. "Görüntülerde erkek bir bebek vardı değil mi?"

"Evet."

Asakava, gözlerinin önünden Mai görüntüsünü silip, anne karnı sıvısına bulanmış ıslak bebeği canlandırmaya çalıştı. Ancak

bu çabası, gözlerinin önünde çırılçıplak, ıslak bir Mai görüntüsünün canlanmasıyla sonuçlandı.

"O sahneyi gördüğümde ellerimde tuhaf bir şeyler hissettim. Sanki o bebeği gerçekten kucaklıyormuşum gibi..."

... Hisler?... Kucaklarmış gibi?... Hayalinde canlanan kucaktaki bebek ile Mai'nin görüntüsü başdöndürücü bir hızla yer değiştiriyordu. Nihayet Asakava, o anki hissi yakalamayı başardı. Bebeği kucağında hissederek kollarını kaldırdığı ânı anımsadı. Elbette, Ryuci'nin de aynı şeyleri hissetmiş olmasının önemini biliyordu.

"Bana da öyle oldu. O ıslaklığı ben de hissettim."

"Sen da ha? Öyleyse bunun anlamı ne?"

Ryuci emekleyerek televizyona yaklaşıp, kasetteki o sahneyi tekrar görüntüye getirdi. Süre olarak yaklaşık iki dakika. Erkek bebek, kulak tırmalayan bir sesle dünyaya merhaba diyordu. Bebeğin boynu ve kalçalarının altından iki narin el görünüyordu.

"Hey, bu ne sence?"

Ryuci görüntüyü durdurup kare kare ilerletmeye başladı. Ekran sadece bir anlığına da olsa kararırdı. Normal olarak izlerken, farkına varılamayacak bir an. Fakat üst üste kare kare ilerletince, ekranın kapkara olduğu ânı yakalamak mümkün oluyordu.

"Bak! Yine!" diye haykırdı Ryuci. Kamburunu çıkarmış, ciddi bir yüz ifadesiyle ekrana yaklaşmıştı. Aniden yüzünü uzaklaştırıp, gözlerini hızla oynatmaya başladı. Ryuci hızla düşünüyordu. Düşüncelerinin hızı gözlerine yansıyordu. Ne düşündüğü hakkında Asakava'nın hiçbir fikri yoktu. Netice olarak iki dakikalık sahne esnasında, ekran tam 33 defa kararmıştı.

"Ne yani? Sadece bu kadarlık bir şeyden, yeni bir şey mi çıkacak ortaya? Basit bir çekim hatası olmalı. Video arızası da olabilir."

Asakava'nın söylediklerini duymazlıktan gelen Ryuci, diğer sahneleri de incelemeye koyuldu. Dışarıda, merdivenlerden çı-

kan birinin ayak sesleri geliyordu. Ryuci telaşla videoyu durdurdu.

Hemen sonra kapı açılarak "Beklettim sizi," diyen Mai içeri girdi. Oda tekrar o hoş kokuyla kaplandı.

Pazar günü öğleden sonraları, Şehir Kütüphanesi önündeki çimlerde çocuklarıyla birlikte gelen çok sayıda aile olur. Erkek çocukları ile karşılıklı beyzbol topu atıp tutan babalar olduğu gibi, çocukların oyununa karışamayıp çimenlere uzanan babalar da vardır. Ekim ortalarındaki o pazar günü, yumuşak havasıyla insanın içini rahatlatan bir gündü.

O manzara karşısında bile Asakava, bir an önce eve dönmek için neredeyse paniğe kapılmış gibiydi. Dördüncü kattaki doğa bilimleri seksiyonunda dalgalarla ilgili temel prensipleri baştan sona çalışmayı bitirmiş, bakışları belirli bir yere odaklanmaksızın, dalgın dalgın dışarıyı izliyordu. O gün sıklıkla böyle dalıp dalıp gidiyordu. Birbiriyle bağlantısız bir sürü düşünce aklından geçiyor, bir noktaya odaklanamıyordu. Belki sabırsızlıkla dolup taştığı içindi. Asakava yerinden kalktı. Bir an önce karısını ve kızını görmek istiyordu. Şu an içindeki en güçlü istek buydu. Geriye pek fazla zamanı kalmamıştı. Öyle çimenlerin üzerinde çocuğuyla oynama şansı da...

Saat beşten az önce, Asakava eve döndü. Karısı Şizu akşam yemeğini hazırlamaya başlamıştı. Arkasından baktığı hâlde, sebzeleri doğrarkenki hareketlerinden moralinin bozuk olduğu belliydi. Sebebini biliyordu. Çünkü nadiren tatil yaptığı hâlde, sadece 'Ryuci ile buluşacağım' diye not bırakıp, sabah erken saatte çıkıp gitmişti. En azından sadece tatil günlerinde bile olsa karısına yardımcı olarak kızlarının bakımını üstlenmeyince, karısının çocuk bakmaktan kaynaklanan stresi iyice şiddetleniyordu. Üstelik hem de Ryuci ile buluşmak için... Sorun buluşacağı kişiydi. Gelişigüzel bir yalan da uydurabilirdi ama bir şey olduğunda ona ulaşamama olasılığını da düşünmüştü.

"Emlakçının birinden telefon geldi," dedi Şizu, bıçakla yaptığı işe ara vermeksizin.

"Ne istiyormuş?"

"Bu daireyi satmak isteyip istemediğimizi sordu."

Asakava, kızları Yoko'yu dizine oturtmuş, resimli bir kitapta yazılanları okuyordu. O yaşta bir bebeğin, sözcüklerin ne anlama geldiğini o anda anlaması olası değil ama zihninde yerleşen sözcük sayısı ne kadar çok olursa, iki yaşına geldiği sıralarda konuşmaya başladığında, kullanabildiği sözcük sayısı çığ gibi büyür.

"İyi bir fiyat verdi mi bari?"

Emlak fiyatlarındaki artış sonrasında, dairenin satılık olup olmadığını soran birçok emlakçı olmuştu.

"70 milyon..."

Bir zamanlar verilen fiyata göre düşüktü. Fakat dairenin kredi borcu kapatıldıktan sonra, eşi ve kızının eline kalacak miktar bir hayli büyüktü.

"Nasıl yanıtladın?"

Şizu ellerini havluyla kurulayarak, nihayet Asakava'ya döndü.

"Eşim evde yok, bilemiyorum, dedim."

Her zaman öyleydi. *Eşim evde yok... Eşime danışmalıyım...* O âna kadar Şizu, hiçbir şeye kendi başına karar vermemişti. Fakat ya sonra...?

"Ne dersin? Artık düşünsek mi? Banliyöde bahçeli, müstakil bir ev alabiliriz değil mi? Emlakçı da öyle diyordu."

Müstakil bir ev hayali... Şimdi yaşadıkları apartman dairesini satıp, banliyöde daha geniş bir eve sahip olmak... Ellerinde hiçbir şey olmasa, asla gerçeğe dönüşemeyecek bir hayal. Fakat şu an sahip oldukları şehir merkezindeki apartman dairesi, o hayali gerçekleştirmeye yetecek güçlü bir yatırım. O yüzden de banliyöde bir ev hayali hakkında konuşmak kadar heyecan verici bir şey yok. Sadece bir hayal değil, ellerini uzatsalar ulaşabilecekleri bir mesafede.

"Üstelik, artık ikinci çocuğu da..."

Şizu'nun aklında nasıl bir manzara çizdiğini, Asakava çok iyi biliyordu. Banliyöde geniş bir ev, iki ya da üç çocuk, her birine özel bir oda, misafir sayısı kaç olursa olsun sıkıntı yaşamayacakları genişlikte bir oturma odası. Yoko dizinin üstünde huzursuzlanmaya başladı. Babasının dikkatinin resimli kitaptan başka şeylere, yani kendisinden başka bir yöne kaymış olmasını anlamış, tepki veriyordu. Asakava, bakışlarını yeniden resimli kitaba çevirdi.

... Eskiden Sazlıkara semtine Sazlısahil denirmiş, denize kadar uzanan bir sazlık varmış.

Kitabı sesli olarak okurken, Asakava'nın gözleri buğulandı. Eşinin rüyasını gerçekleştirmek istiyordu. Bunu gerçekten istiyordu. Fakat geriye sadece dört günü kalmıştı. Nedeni belirsiz ölümüne, karısının sinirleri dayanabilecek miydi acaba? O rüyanın paldır küldür yıkılacağını, eşi henüz bilmiyordu.

Akşam saat dokuzda, eşi ve kızı her zamanki gibi yattılar. Ryuci'nin konuşmalarının sonunda yarım bıraktığı söz, Asakava'nın aklına takılmıştı.

... Acaba o bebek sahnesine neden takılıp kalmıştı? Üstelik yaşlı ninenin söyledikleri... Gelecek yıl doğum yapacaksın. Ninenin söylediği bebekle, görüntüye gelen bebek arasında nasıl bir ilişki var? Bir de ekrandaki o anlık kararmalar. O anlar, belirli aralıklarla otuz küsur kez tekrarlanıyormuş.

Asakava, kaseti tekrar izleyip emin olmak istedi. Oralı değilmiş gibi gözükse bile, Ryuci de canla başla bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Ryuci'nin en az teorik bilgisi kadar, sezgileri de güçlüydü. O noktada Asakava'nın ustalaştığı şey, titizlikle araştırarak gerçeği çekip çıkarma işlemiydi.

Asakava, video-televizyon kutusunun kapağını açıp kaseti eline aldı. Sonra, video cihazına yerleştireceği an duraksadı.

... Dur bakalım, tuhaf bir durum var.

Tuhaf olan şeyin ne olduğunu Asakava bilemiyordu. Fakat altıncı hissi çalışmaya başlamıştı. Kaseti eline aldığı andaki tuhaflık hissinin, sadece bir yanılgı olmadığı duygusu içinde büyüyüp gidiyordu. Yalnızca küçük bir değişiklik.

... Ama ne? Değişen ne var?

Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı.

... Kötü bir şey. Durumu iyileştirecek yönde bir şey değil. Düşün, bul. Evet, bunu en son izlediğimde teybi başa sarmıştım. Ancak şimdi, teybin başa sarılmış kısmı, geriye kalan kısmın yarısı kadar. Tam görüntülerin bittiği yerde kalmış ve başa sarılmamış. Kim izledi acaba? Ben yokken...

Asakava yatak odasına koşturdu. Şizu ve Yoko neredeyse birbirlerine dolaşmış bir hâlde uyuyorlardı. Şizu'yu sırtüstü hâle getirir getirmez omzundan sarstı.

"Haydi uyanl Şizu, kalk haydil"

Asakava, Yoko'yu da uyandırmamak için sesini alçaltmıştı. Şizu hatlarını kaybetmiş yüzünde sinirli bir ifadeyle, bir sağa, bir sola döndü.

"Kalk diyorum yal"

Asakava'nın sesi her zamankinden farklıydı.

"... Ne var?... Ne oluyor?"

"Konuşmamız gerek. İçeri gel."

Asakava, Şizu'yu çekerek kaldırıp, elini bırakmadan yemek odasına kadar götürdü. Kaseti önüne doğru uzattı.

"Bunu izledin mi yoksal?"

Kocasının takındığı kızgın ifadeden dolayı oldukça şaşıran Şizu, bir süre boyunca yalnızca bir kasete bir de kocasının yüzüne baktı.

"... İzlememem mi gerekiyordu?" Dudaklarının arasından ancak bu sözcükler çıkmıştı.

Bu adam neden bu kadar kızdı acaba? Pazar günü olduğu hâlde çekip gidiyorsun. Canımın sıkıldığı bir anda iyi de oldu.

Ryuci'yle gizlene saklana izlediğiniz kaseti çıkarttım ben de. Fakat hiçbir ilgi çekici yanı olmayan, amatör işi bir şey. Herhalde, M gazetesine bağlı film bölümlerinden birinde yapmışlardır.

Şizu sessizliğini koruyarak, içten içe tepki veriyordu. Bu kadar kızacak bir şey olmamalıydı...

Asakava, evlendiklerinden beri ilk kez karısına vurmamak için kendini tutuyordu.

"... Seni aptal!"

Fakat sadece elini yumruk hâline getirmekle yetinerek, kendine hâkim olmayı başardı. *Serinkanlı düşünmeye çalış. Kendin suçlusun. Böyle bir şeyi, karının görebileceği bir yere sen bıraktın. Kocasına gelen postaların zarfını asla açmayan karına güvenip, video-televizyon kutusuna sen bıraktın. Neden saklamadın bu kadar tehlikeli bir şeyi? Üstelik Ryuci ile birlikte izlerken, Şizu odaya girmişti. Kasetin ne olduğunu merak etmesi çok doğal. Saklamadığım için ben suçluyum.*

"Özür dilerim," dedi Şizu, haksızlığa uğradığını haykıran bir yüz ifadesiyle.

"Ne zaman izledin?" Asakava'nın sesi titriyordu.

"Bugün öğleden önce."

"Doğru mu bu?"

İzlediği saatin önemli bir anlamı olduğunu, Şizu'nun bilmesi olası değildi. Sessizce başını sallayarak onayladı.

"Saat kaçta?"

"Neden soruyorsun?"

"Soruma cevap ver!" Asakava'nın eli tekrar havalanır gibi oldu.

"On sıralarındaydı herhalde. Maskeli Sürücü bittikten hemen sonra herhalde..."

Maskeli Sürücü? Neden öyle bir şey izliyorsun ki? Bizim evde Maskeli Sürücü bir tek Yoko'nun ilgisini çeker. Asakava ayakta zor duruyordu.

"Bana bak. İyi dinle. Burası önemli. Sen bu kaseti izlediğinde, Yoko neredeydi?"

Şizu'nun yüzünde her an ağlamaya başlayacakmış gibi bir ifade oluşmuştu.

"Dizimin üstünde oturuyordu."

"Yoko da... Seninle birlikte... Bu... Bu kaseti izledi yani..."

"Sadece hızla değişen sahnelere bakıp durdu. Anlamını nasıl bilsin?..."

"Kapa çeneni! Bunun hiçbir önemi yok!"

Yıkılan hayal! Bununla kalsa iyi. Ailenin kendisi yıkılmak, yok olmakla karşı karşıya. Hem de hiçbir anlamı olmayan bir ölüm yüzünden.

Şizu, kocasının kızgınlığını, korkusunu, çaresizliğini anlamaya başlayınca, nihayet ortada ciddi bir durum olduğunu kavramıştı.

"Baksana... Sakın... Sadece bir oyun değil mi?..."

Şizu, yalnızca kötü bir şaka olduğunu sandığı kasette söylenen uyarıyı anımsadı. Öyle bir şey gerçek olamazdı. Fakat kocası neden böyle panik olmuştu? Neden?

"Gerçek olmadığını söyle... Öyle bir şeyin..."

Asakava, sadece başını sağa sola sallıyordu, tek sözcük edemeden. İçindeki duygular kabarmıştı. Artık tüm aile, kendisi ile aynı kaderi paylaşmak tehlikesiyle yüz yüzeydi.

5.

15 Ekim Pazartesi

Şu son birkaç gündür, Asakava her sabah uyandığında, o âna kadar olanların bir rüya olmasını diliyordu. Yakınlardaki oto kiralama şirketine telefon ederek, dün rezervasyon yaptırdığı saatte arabayı almaya gideceğini bildirdi. Evet, dün rezervasyon yaptırmıştı. Gerçeklik, kesintiye uğramaksızın sürüyordu.

Oraya gidip dalgaların nereden çıktığını araştırmak için, hareket etmede kolaylık sağlayacak bir araca ihtiyacı vardı. Özel kullanım için kullanılan telsizlerle televizyon dalgalarını engellemek güçtü. Bu konuda uzman birisi telsizi yeniden düzenleyerek güçlendirmiş olmalıydı. Görüntünün kesilmiyor olmasından yola çıkarak, verici de kuşkusuz çok yakınlarda bir yerden güçlü bir dalga yayıyor olmalıydı. Eğer daha fazla bilgi sahibi olsa, dalgaların yayıldığı alanın tam olarak neresi olduğunu belirler ve buna dayanarak vericinin yerini tespit edebilirdi. Fakat Asakava'nın elinde B-4 nolu bungalovdaki televizyonun dalgayı yakalamış olmasından başka bir bilgi yoktu. O nokta merkez olacak şekilde, yer şekillerini kontrol ederek çevreyi tek tek gözden geçirmekten başka bir yol aklına gelmemişti. Bunun ne kadar zaman alacağını da kestiremediğinden, çantasına üç günlük çamaşır ve giysi koydu. Üç günlük... Zaten daha fazlasına da ihtiyacı yoktu.

Bakışları karşılaşsa bile, Şizu kasetten söz açmıyordu. Dün akşam hemen aklına öyle güzel bir yalan gelmemiş, Asakava 'bir hafta

sonra ölüm' konusunu muallakta bırakarak Şizu'yu uyutmuştu. Şizu'nun kendisi de o konuyu tekrar sormaktan korkuyor olacak ki, muallakta kalmasını tercih etmişti. Her zaman yaptığı soru yağmuru yöntemine başvurmaksızın, sessizce kendi kendine durumu tartmışa benziyordu. Ne tür bir yoruma ulaştığını anlamak mümkün değildi ama huzursuzluğu üzerinden atamıyor olacak, sabahları yayınlanan diziyi izlerken, birçok kez yerinden sıçrarmış gibi bir hareketle doğrularak, dışarıdan gelen seslere kulak kesilmişti.

"Sakın bu konudan bahsetme. Ben kendim bile nasıl yanıtlayacağımı bilemiyorum. Neyse, her şeyi bana bırak."

Şizu'nun huzursuzluğunu hafifletmek için, Asakava'nın öyle söylemekten başka çaresi yoktu. Karısının önünde acizliğini asla belli etmemesi gerekiyordu.

Tam evden çıkmak üzereyken telefon çaldı. Arayan Ryuci idi.

"İlginç bir şey buldum. Fikrini öğrenmek isterim."

Ryuci'nin ses tonu biraz heyecan yüklüydü. "Telefonda olmaz mı? Aslında, araba kiraladım, tam almaya gidecektim."

"Kiralık araba?"

"Dalgaların kaynağını arayıp bulmamı söyleyen sen değil misin?"

"Haa, şu mesele. Neyse, o işi şimdi bir kenara bırak. Hemen bana gel. Belki anten aramamıza gerek bile kalmayabilir. Önkoşulumuz ortadan kalkabilir... belki de."

Güney Hakone Pasifikland'a gitme zorunluluğu çıkarsa, Ryuci'nin evinden doğrudan gidebilecek şekilde, Asakava'nın kiralık arabayı aldıktan sonra oraya gitmesi üzerinde anlaştılar.

Arabanın tekerlekleri kaldırımın üstünde kalacak şekilde park ettikten sonra, Asakava, Ryuci'nin kapısını çaldığında nefes nefeseydi.

"Girl Kilitli değil."

Asakava hoyrat hareketlerle kapıyı açıp, mahsus gürültülü adımlarla mutfağı geçti.

"Ne buldun?" diye sordu Asakava.

"Ne bu öfke yahu?" Ryuci bağdaş kurmuş oturduğu yerden şaşkın gözlerle baktı.

"Ne buldun? Çabuk söylel"

"Sakinleş biraz."

"Nasıl sakinleşeyim? Haydi çabuk söylel"

Ryuci bir an sessiz kaldı. Sonra sözcükleri tane tane söylerek sordu. "Ne bu hâlin? Bir şey mi oldu?"

Asakava on metrekarelik odada yere çöküp, dizlerini kollarıyla sarmaladı. "Karımla... Karımla kızım, şu kaseti izlemişler."

"İşte sorun iyice büyüdü şimdi."

Ryuci gözlerini ayırmadan Asakava'ya bakarak, heyecanlı hâlinin yatışmasını bekledi. Sonra hapşırıp, gürültüyle burnunu sildi.

"Peki, karınla kızını da kurtarmak istiyorsundur, değil mi?"

Asakava, bir çocuk gibi başını evet anlamında salladı.

"Öyleyse, çok daha soğukkanlı olman lazım. Ben asla sonucu önceden söylemem. Önce kanıtları sıralarım güzelce. Benim öğrenmek istediğim, senin o kanıtlardan ne çıkaracağın. O yüzden böyle paniklersen ilerleyemeyiz."

"Tamam, anladım," dedi Asakava kabullenmiş bir şekilde.

"İstersen, yüzünü yıka da gel."

Asakava, Ryuci'nin önünde ağlayabilmişti. Karısının önünde kendini bastırmıştı ama Ryuci'yi duygularını çarpabileceği bir duvar olarak görmüştü.

Havluyla yüzünü silerek döndüğünde, Ryuci önüne bir rapor kâğıdı çıkartmıştı. Üzerinde basit bir tablo yapılmıştı.

1) Giriş	83 saniye	[0]	Soyut
2) Kırmızı renk akışı	49 saniye	[0]	Soyut
3) Mihara Yanardağı	55 saniye	[11]	Somut
4) Mihara Yanardağı'nın patlaması	32 saniye	[6]	Somut

5) 'Dağ' yazısı	56 saniye	[0]	Soyut
6) Zarlar	103 saniye	[0]	Soyut
7) Yaşlı nine	111 saniye	[0]	Soyut
8) Bebek	125 saniye	[33]	Somut
9) Sayısız yüzler	117 saniye	[0]	Soyut
10) Eski televizyon	141 saniye	[35]	Somut
11) Adam yüzü	186 saniye	[44]	Somut
12) Final	132 saniye	[0]	Soyut

Sadece bakmak da bir şeyler çıkartmak için yeterliydi. Kasetteki görüntüler sahne sahne ayrımlanmıştı.

"Dün akşam aklıma geldi böyle bir şey çıkarttım... Ne olduğunu anlayabiliyorsun değil mi? Görüntüler on iki ayrı sahneden oluşuyor. Her birine numara verdim, başlık koydum. Başlıktan sonraki rakamlar, o sahnenin kaç saniye sürdüğünü gösteriyor. Devamındaki köşeli parantez içindeki rakamlar ise, işte burası önemli, ekranın tamamen karardığı anların sayısı."

Asakava kuşkulu gözlerle bakıyordu.

"Dün sen ayrıldıktan sonra, bebek sahnesi dışında kalanları da inceledim. Kararmaların olduğu yerler var mı, yok mu diye. Şu sonuç ortaya çıktı.... '3), 4), 8), 10) ve 11)'de kararmalar var."

"Daha sonrasına eklediğin soyut-somut ne anlama geliyor?"

"On iki sahneyi iki ayrı gruba ayırmak mümkün. Soyut olanlar, belki insanın zihninden geçenler olarak nitelendirilebilecek sahneler ve gerçekten kendi gözüyle şahit olabileceği somut sahneler. İşte o ayrımı belirliyor." Ryuci burada kısaca soluklandı. "Bunlara bakınca gözüne çarpan bir şey yok mu?"

"Hmm, senin söylediğin şu kararmalar somut sahnelerde ortaya çıkıyor."

"Aynen öyle. Öncelikle aklımıza sokmamız gereken şey o."

"Baksana Ryuci. Böyle uzun uzun laf üretmeyi bırak da, sadede gel bir an önce. Bunun ne gibi bir anlamı var yani?"

"Dur, dur. Sonucu baştan söyleyince, insanın sezgileri çarpıklaşabilir. Ben sezgilerim yoluyla zaten mevcut olan bir sonuca ulaştım. Ancak bir kez öyle yaptığı anda, karşısına çıkan gerçekleri çarpıtmak pahasına da olsa, her şeyi kendi ulaştığı sonuca bağlamaya kalkabiliyor insan. İşlenen bir suçun peşine düşüldüğünde de öyledir. Birinin kuşkulu olduğuna hükmetmeye başladığın anda, tüm kanıtlar onu suçlu kılıyormuş gibi gelmeye başlar. Bak, şu an ilerlediğimiz yolda hataya yer yok. Senin, benim ulaştığım sonucun sağlamasını yapman gerekiyor. Yani, şimdi sıralayacağım şeylere bakarak, benimle aynı sezgilere ulaşacak mısın, yoksa sonucun farklı mı olacak? Sorun o..."

"Anladım, devam et."

"Şimdi bak. Ekrandaki kararmaların sadece somut sahnelerde belirmesi gerçeğiyle birlikte, bir kez daha bu görüntüleri ilk izlediğinde neler hissettiğini anımsamaya çalış. Bebek sahnesi hakkında dün konuşmuştuk. Onun dışında? Söz gelişi, o sayısız surat sahnesinde?"

Ryuci, kumandayı kullanarak görüntüyü o sahneye getirdi.

"İyice bak, şu suratlara."

Duvara gömülmüş onlarca yüz, duvarın içine doğru gitgide çekiliyor ve çekildikçe de sayıları binlere, on binlere ulaşacak ölçüde çoğalıyordu. Yüzlerden sadece birine bakıldığında, insan yüzüne benzese bile, bir şeylerin farklı olduğu anlaşılıyordu.

"Neler hissediyorsun?" diye sordu Ryuci.

"Bir şekilde, sanki beni suçluyorlar... Yalancı, dolandırıcı, der gibiler."

"Öyle değil mi? Aslında ben de aynı, hayır, büyük ihtimalle seninle yakın hislere kapılmıştım."

Asakava tüm dikkatini yoğunlaştırmaya çalıştı. Bu gerçekler ona yol gösterecekti. Ryuci bekliyordu. Net bir yanıt vermesi için.

"Ne diyorsun?" diye sordu Ryuci, bir kez daha. Asakava başını salladı.

"Hayır, aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Daha uzun bir süre, yavaş yavaş düşünürsen, belki benimle aynı sonuca ulaşırsın. Bak şimdi. İkimiz de, bu görüntülerin videokamera, yani bir makine ve merceği tarafından çekildiğini düşünüyorduk değil mi?"

"Öyle değil mi?"

"Bir anlığına tüm ekranı kaplayan bu karanlık neden peki?"

Ryuci görüntüyü kare kare ilerleterek, kararmanın olduğu kısma getirdi. Birbirini takip edecek şekilde üç ya da dört kare kararma devam ediyordu. Bir kare 1/30 saniye olduğuna göre, kararma süresi 0.1 saniye kadar olmalıydı.

"Gerçek, yani somut sahnelerde çıkıp, soyut sahnelerde çıkmaması neden? İyi bak şu görüntüye. Ekran tamamen kapkara da değil."

Asakava yüzünü ekrana yaklaştırdı. Gerçekten de simsiyah değildi. Hafifçe, beyazımsı bir bulutlanma var gibiydi.

"Bulutlanmış görüntüler... Bu artçı görüntü işte. Peki ya kaseti izlerken, sanki orada olan kendinmişsin gibi bir hisse kapılmana ne demeli?"

Ryuci, Asakava'nın önünde abartılı bir şekilde bir kez gözlerini kırptı.

... Kararmalar... Kararmalar...

"Bir ihtimal, bu bir göz kırpma ânı olabilir mi?"

"Evet, kesinlikle öyle. Ancak öyle düşününce işler mantıklı bir hâl alıyor. İnsan doğrudan, kendi gözleriyle görebilmek dışında, kendi zihninde de görüntüler yaratabilir. O durumda göz retinası kullanılmadığı için, göz kırpmaya gerek yoktur. Fakat gerçekte kendi gözümüzle gördüğümüz görüntülerde, ışığın retinaya yansıma yoğunluğuna göre görüntüler oluşur. O durumda retinadaki kurumayı önlemek için, bizler bilinçsiz olarak göz kırparız. İşte o kararmalar da göz kırpma anları."

Tekrar içinde kusma isteği kabardı. İlk kez izlemeyi bitirdiğin-

de Asakava tuvalete koşmuştu ama bu kez vücudunu kaplayan ürperti dalgası çok daha feciydi. *Vücudumun içine birisi yerleştil* Bu düşünce aklından çıkmak bilmiyordu. Bunları kaydeden bir cihaz değildi. Bu görüntüleri bir insan; gözleri, kulakları, burnu, dili ve derisindeki duyularla, yani bir insanın sahip olduğu beş duyu ile kayıt etmişti. Bu ürperti, dayanılmaz titreme... Bunlar, bir başkasının duyu organlarının kendi içine yerleşmesine bağlı şeyler... Asakava içine yerleşen o şeyle beraber, aynı bakış açısından bu görüntüleri izlemişti. Ne kadar silse bile alnından ter boşalmaya devam ediyordu.

"Heyl Biliyor muydun? Bireysel farklılıklar olabilir ama erkekler dakikada yirmi kez göz kırpar, kadınlar ise on beş. O yüzden de bu görüntüleri kaydeden bir kadın olabilir."

Asakava artık söylenenleri duyabilecek durumda değildi.

"Hehhehhee. Ne oldu? Hayalet görmüşe döndün," dedi Ryuci, gülerek. "Baksana, daha olumlu düşün. Biz şimdi çözüme bir adım daha yakınız. Eğer bu görüntüler bir insanın duyu organlarına bağlı olarak kayıt edilmişse, laneti çözmenin anahtarı o kişinin niyetinde saklı olmalı. Yani, bu insan bizim onun için bir şey yapmamızı istiyor."

Asakava'nın düşünme yeteneği bir süredir işlevini kaybetmişti. Ryuci'nin sesi kulağının hemen dibinde yankılanıyordu ama seslerin anlamı beynine ulaşmıyordu.

"Neyse, böylelikle ne yapmamız gerektiğini net olarak anlamış olduk. Bu insanın kim olduğunu bulmak. Sonra da bu kişi yaşarken... Herhalde artık sağ değildir... Yaşarken ne gibi beklentileri olduğunu anlamak, bizim hayatta kalmak için, laneti çözme anahtarımız olacak."

Ryuci, olayı ne kadar ustaca çözümlediğini anlatmak için Asakava'ya göz kırptı.

Asakava'nın sürdüğü araba 3. Keihin otobanından ayrılmış, Yokohama-Yokosuka yolunda ilerliyordu. Ryuci koltuğunun

sırtlığını iyice yatırmış, hiç stres hissetmiyormuş gibi uyuyordu. Birazdan saat öğleden sonra iki olacağı hâlde, sanki Asakava'nın karnı acıkmamış gibiydi.

Asakava, Ryuci'yi uyandırmak için uzattığı elini geri çekti. Gidecekleri yere daha vakit vardı. Yalnız, hiçbir açıklama yapmadan Kamakura'ya sürmesini söylemiş, gidecekleri yeri tam olarak söylememişti. Gideceği yer tam olarak belli değilse ve oraya gidilme amacı da açıklanmamışsa, sürücünün sinirleri yıpranıyordu. Ayrıntıları arabada anlatacağını söyleyerek telaşla eşyalarını toplayan Ryuci, arabaya bindiği anda "Dün gece hiç uyuyamadım. Kamakura'ya ulaşana kadar beni uyandırma," diyerek, uyuklamaya başlamıştı.

Yokohama yolundan Asahina yoluna inip, Kanazava Caddesi'nde beş kilometre kadar ilerleyince Kamakura İstasyonu'na ulaştılar. Böylelikle Ryuci iki saat boyunca uyumuş oluyordu.

"Heyl Geldikl"

Asakava omzunu sarsınca, Ryuci kedi gibi gerinerek, ellerinin sırtıyla gözlerini ovuşturup, yüzünü sağa sola salladı.

"Tam da güzel bir rüya görüyordum. Hhhuaa..."

"Şimdi ne yapıyoruz?"

Ryuci doğrularak, nerede olduklarını anlamak için dışarıya göz attı.

"Bu yoldan dümdüz gidip, tapınak giriş kapısının bulunduğu yerden sola girince duruyoruz," diyen Ryuci, bir an duraksadı. "Hehhehhe, ben de o arada rüyanın devamına bakayım," diyerek, tekrar kaykılmaya çalıştı.

"İyi de oraya varmamız beş dakika bile sürmez. Uyuyacak kadar zamanın varsa, şu işi doğru dürüst anlatsana."

"Gidince anlarsın."

Ryuci dizlerini torpido gözünün üzerine yaslayıp, tekrar uyuklamaya başladı.

Sola dönünce arabayı durdurdu. Az ileride, tabelasında Tetsuzo Miura Hatıra Müzesi yazılı iki katlı küçük, eski bir ev vardı.

"Oranın otoparkına gir."

Ne zaman uyandıysa, Ryuci'nin gözleri aralanmıştı. Yüzünde tatmin olmuş bir ifade vardı. Sanki içine güzel bir koku çekiyormuş gibi, burun delikleri iyice açılmıştı.

"Hehhehhe, sayende rüyanın devamını da görebildim."

"Nasıl bir rüyaydı?" diye sordu Asakava, direksiyonu çevirirken.

"Belli değil mi? Havada uçtuğumu görüyordum. Rüyalarımda havada uçtuğumu görmeye bayılırım." Ryuci neşeyle burnunu çekip, dilini dışarı çıkararak sesli sesli dudaklarını yaladı.

Tetsuzo Miura Hatıra Müzesi adlı binada kimsecikler yok gibiydi. Birinci kattaki otuz metrekare kadar genişlikteki alanda fotoğraflar ve evrak türleri çerçeveletilmiş ya da camekân içerisine konulmuş hâlde sıralanmıştı. Ortadaki duvara Tetsuzo Miura adlı kişinin özgeçmişi yapıştırılmıştı. Asakava o yazıyı okuyunca, nihayet bu adamın kim olduğunu öğrenmiş oldu.

"Kusura bakmayın! Kimse yok mu?!" diye seslendi Ryuci, iç tarafa doğru. Yanıt yoktu.

Tetsuzo Miura, Y Üniversitesi'nden emekli olduktan sonra, iki yıl önce yetmiş iki yaşındayken ölmüştü. Uzmanlığı teorik fizik, özellikle madde teorisi ve dinamik istatistiği idi. Ancak küçük de olsa onun anısına bir hatıra müzesi oluşturulmasının nedeni uzmanlaştığı fizik alanındaki başarılarından ötürü değildi. Doğaötesi olgulara dair mevcut olan bilimsel açıklamalarıydı. Özgeçmişinde, onun teorisinin dünya genelinde ilgi topladığı yazıyordu ama dikkatlerini yoğunlaştıranlar sadece bir kesim insandan ibaretti. Bunun bir kanıtı olarak, Asakava o güne kadar, onun adını hiç duymamıştı. Pekâlâ, o zaman onun geliştirdiği teori neydi? Asakava bu sorunun yanıtı duvarlarda ve sıralanan ku-

tularda arıyordu... 'Düşünce enerji yüklüdür ve o enerji'... Oraya kadar okuduğu anda yukarıdan aşağı hızla inen ayak seslerini duydular. Sürme kapı açıldığında, içeri kırk yaşlarında bıyıklı bir adam girdi. Kartvizitini eline alıp adama yaklaşan Ryuci'yi gören Asakava da onu taklit ederek göğüs cebinden kartvizitini çıkarttı.

"Memnun oldum. Ben K Üniversitesi'nden Takayama."

Ses tonu Asakava ile konuştuğu anlardakinden tamamen farklıydı. Kurallara harfiyen uyarak hareket etmesi hiç de doğal değildi. Asakava da kartvizitini uzattı. Üniversite öğretim görevlisi ve dergi muhabiri... Adam, iki titri karşılaştırarak baktıktan sonra yüzünde isteksiz bir ifade oluştu. Asakava'nın kartvizitine baktıktan sonra yüzünü buruşturmuştu.

"Eğer mahzuru yoksa, sormak istediğimiz bazı şeyler vardı."

"Buyurun, nedir?" Adamın gözlerinde temkinli bakışlar hâkimdi.

"Aslında, Miura Hoca ile sağlığında bir kez karşılaşmışlığımız vardı."

Bu söz üzerine adamın yüzüne bir rahatlama ifadesi yayıldı. Üç katlanabilir sandalye getirerek karşılıklı duracak şekilde sıraladı.

"Demek öyle. Buyurun, oturun."

"Üç yıl kadar önce... Evet, hoca aramızdan ayrılmadan bir yıl önceydi. Üniversitem benden bilimsel yöntem dersini vermemi istemişti. Ben de o vesileyle hocayla görüşmüştüm..."

"Bu evde mi?"

"Evet, Profesör Takazuka'nın referansıyla gelmiştim..."

Profesör Takazuka adını duyunca, nihayet adamın yüzünde bir gülümseme belirdi. Ortak nokta bulunmuştu.

... Bu ikisi aynı taraftan olduklarının farkına vardılar. Herhalde birbirlerine saldırmazlar.

"Kusura bakmayın. Benim adım Tetsuaki Miura. Maalesef kartvizitim yeni bitti..."

"Öyleyse, hocanın..."

"Evet, tek hayırsız evladıyım."

"Demek öylel Yok, yani Miura Hoca'nın böyle nezih bir oğlu olduğunu bilmiyordum..."

Asakava gülmemek için kendini zor tuttu. Kendisinden neredeyse on yaş büyük birine karşı, 'nezih bir oğul' denmez herhalde.

Tetsuaki Miura genel hatlarıyla hatıra müzesini anlattı. Profesörün yetiştirdiği öğrenciler güçbirliği ederek, babasından kalan evi müze hâline getirmiş ve halk ziyaretine açmışlardı. Derledikleri dokümanları da tasnif etmişlerdi. Kendisi ise babasının arzuladığı gibi araştırmacılığı seçmemiş, müze arazisinde bir pansiyon açarak işletmeye başlamıştı. Utangaçlığı ses tonundan seziliyordu.

"Nihayetinde, babamın adını bıraktığı bu araziden faydalanmaktan başka bir şey yapamadım, pek hayırlı bir evlat olduğumu söyleyemeyeceğim," dedi Tetsuaki, utangaççа gülümseyerek. İşlettiği pansiyon sık sık liselilerin gezilerinde konaklama için kullandıkları bir yerdi. Konaklayanlar genelde, liselerin fizik ya da biyoloji gibi fen bilimleri ile ilgili çalışma kulüplerindeki öğrenciler oluyorlardı. Aralarında parapsikoloji kulübü kurmuş olanlar da vardı. Liselilerin böyle topluca bir yerlere konaklamaya gitmeleri için geçerli bir planları olması gerekiyordu. Yani, Tetsuzo Miura Hatıra Müzesi, liseli öğrenci gruplarını çekmek için yem olarak kullanılıyordu.

"Bu arada..." Ryuci oturuşunu düzelterek, esas konuya girmek için hamle yaptı.

"Evet, evet. Kusura bakmayın. Laf lafı açtı. Buraya gelme nedeniniz nedir?"

Bu şekilde bakılınca, Tetsuaki'nin bilimsel yeteneği yok gibi görünüyordu. Karşısındakinin hareketlerine göre, sık sık tavrını değiştiren bir insana tüccarlık daha çok yakışır dercesine,

Ryuci'nin yanağında hafif ama aşağılayıcı bir gülümseme oluşmuştu.

"Aslında biz birini arıyoruz."

"Kimi?"

"İşte o kişinin adını öğrenebilmek için buraya geldim."

"Nasıl yani? Pek anlayamadım..." Tetsuaki yüzünü buruşturarak, anlaşılır bir şekilde açıklamasını istedi.

"Aradığımız kişi şu an hâlâ hayatta mı, yoksa çoktan öldü mü bilemiyorum. Fakat açık bir şekilde, sıradan insanlarda olmayan güçleri var." Ryuci burada bir soluk alarak, bakışlarını Tetsuaki'ye dikti. Tetsuaki, sıradan insanlarda olmayan güç demekle neyi kastettiğini çok iyi anlamış gibiydi. "Miura Hoca, olasılıkla bu konuda Japonya'nın en iyi toplayıcısı idi. Daha önce hocadan, bağımsız bir iletişim ağı tarafından Japonya'da yaşayan doğaötesi güç sahibi insanların listesinin yapıldığını ve hocanın da ilgili dokümanları sakladığını duymuştum."

Tetsuaki'nin yüzünde endişeli bulutlar dolaşmaya başladı. Herhalde, o kayıtların içinde bir kişiyi bulmasını isteyeceklerini sanmıştı.

"Evet, elbette. Dosyaları hâlâ saklıyorum. Fakat arasında hileden başka bir şey olmayan çok sayıda kişi var. Öte yandan toplam sayı muazzam rakamlara ulaşıyor."

Tetsuaki dosyaları tekrar inceleme fikri aklından geçtiğinde ürpermişti. Babasının ondan fazla öğrencisi aylarca çalışarak, tasnif etmeyi yeni bitirmişlerdi. Üstelik her hâliyle şüpheli olan dosyaları bile babasının vasiyeti üzerine atmadıklarından, arşiv muazzam sayılara ulaşmıştı.

"Hayır, hayır. Size zahmet çıkaracak değiliz. İzniniz olursa, biz ikimiz bakarız."

"Dosyalar burada, ikinci katta. Önce şöyle bir bakmak ister misiniz?"

Tetsuaki ayağa kalktı. *Miktarın ne ölçüde olduğunu bilmedikleri için böyle bir laf edebiliyorlar. Eğer o şeylerin dizili olduğu*

rafları bir kez bile görseler, kesin bakmaktan vazgeçerler. Tetsuaki aklında bu düşüncelerle, iki adamı ikinci kata götürdü.

Odanın tavanı yüksek, çıktıkları merdivenin tam karşısında yedi sıralı raflar iki sıra dizilmişti. Tek bir dosyaya konulan örnek sayısı kırktı. Şöyle bir bakışla, o büyüklükteki dosyalardan binden fazla olmalıydı... Ryuci neyse de, Asakava'nın beti benzi atmıştı.

... Böyle bir şey için zaman harcamaya kalkarsak, bu karanlık arşivde ölümle yüzleşmek zorunda kalırım. Başka bir yolu yok mu bunun!?

"Bakabilir miyiz?" diye sordu Ryuci, hiç istifini bozmadan.

"Elbette, buyrun. Dilediğiniz gibi bakabilirsiniz..."

Tetsuaki yarı teslim olmuş bir vaziyette, aradıkları şeyin ne olduğuna karşı duyduğu merakla bir süre iki adamı izlediyse de, nihayet iyice bıkmış olacak, "Benim biraz işim var," diyerek odadan ayrıldı.

Yalnız kaldıklarında Asakava, Ryuci'ye sordu. "Heyl Neler olduğunu anlatsana?"

Dosyaların sıralandığı raflara bakarken yüzünü yukarı kaldırınca, Asakava'nın sesi biraz kalın çıkmıştı. Hatıra müzesine girdiklerinden beri, Asakava ilk kez konuşuyordu. Kronolojik olarak sıralanan dosyaların sırtlarındaki tarihler 1956'dan 1988'e kadar devam ediyordu. 1988... Profesör Miura'nın öldüğü yıldı. Ölümüyle, otuz iki yıl süren koleksiyonun perdesi kapanmıştı.

"Zamanımız yok. Bir yandan inceleyip, bir yandan konuşalım. Ben 1956 sonrasına bakarım. Sen de 1960'tan başla."

Asakava, nasıl bir şey olduğuna bakmak için dosyalardan birini alıp sayfalarını çevirdi. Her sayfada en az bir fotoğraf ve basit açıklamalar, adres ve isim yazılı kâğıtlar eklenmişti.

"Arayayım da, neyi?"

"Adres ve isimlere dikkatli bak. Aralarından İzu Oşima'dan bir kadın çıkarsa bir kenara ayır."

"Kadın mı?" Asakava hiçbir şey anlamamış gibi başını yana doğru eğmişti.

"Yaşlı ninenin, kime karşı 'Gelecek yıl doğum yapacaksın,' dediğini sanıyorsun?"

Gerçekten de, erkeklerin çocuk doğurması imkânsızdır.

İki adam derhal incelemeye koyuldular. Basit işlemleri tekrarlayarak, Ryuci; Asakava'nın sorusu üzerine bu dosyaların hâlâ neden var olduğunu açıkladı.

Doğaötesi olgulara karşı merak duymaya başlayan Profesör Miura, 1950'lere girildikten sonra, doğaötesi yeteneklerle ilgili deneylere girişmişti ama bir türlü dengeli sonuçlar elde edemediği için bilimsel bir teori üretememişti. Kapalı cisimlerin içini görme yeteneği konusunda bile, az öncesine kadar yapabildiği şeyi insanların önüne çıkınca yapamayanlar oluyordu. Böylesi yeteneklere işlerlik kazandırabilmek için, üst düzey konsantrasyon gerektiği rahatlıkla anlaşılabilir. Fakat Profesör Miura'nın aradığı, hangi durumda olursa olsun yeteneğini harekete geçirebilecek insanlardı. Ciddi tanıklar önünde başarısız olma durumunda, Profesör Miura'nın kendisi bile üçkâğıtçılıkla suçlanabilirdi. Bunun üzerine Profesör Miura; dünyada hâlâ keşfedilmemiş, doğaötesi yetenek sahibi insanların bulunduğuna dair olan inancıyla, o tür insanları aramaya karar vermişti. Ancak acaba bu arayışında nasıl bir yola başvurmalıydı? Elbette tek tek insanlarla görüşüp, kapalı cisimlerin içini görme yeteneği, önceden anlama yeteneği, düşünce ile cisimleri hareket ettirme yeteneğinin bu insanlarda olup olmadığını araştıramazdı. Bunun üzerine onun aklına gelen, doğaötesi yetenek sahibi olduğu düşünülen insanlara sıkıca kapatılmış bir film postalayarak, film üzerine belirttiği deseni düşünceleri ile yansıtmalarını ve açılmamış hâlde geri göndermelerini isteme yöntemi olmuştu. Böylelikle, karşı taraf çok uzak bir yerde olsa bile doğaötesi güç sahibi olup olmadığını anlayabilecekti. Üstelik düşüncelerle desen oluşturma yeteneği

çok temel doğaötesi yeteneklerden biriydi ve bu yeteneğe sahip olanların birçoğu, aynı zamanda kapalı cisimlerin içini görme ya da önceden anlama yeteneğine sahiptiler. 1956 yılında Profesör Miura, yayınevleri ya da gazetelerde çalışan kendi yetiştirdiği öğrencilerin yardımına başvurarak, ülke genelinde doğaötesi güç sahibi insanları araştırmaya başlamıştı. Öğrencileri oluşturdukları geniş iletişim ağı sayesinde, öylesi yetenek sahibi olduğuna dair söylentiler dolaşan insanlardan haberdar olunca hemen Profesör Miura'ya bildiriyorlardı. Fakat geri gönderilen zarflar incelendiğinde, gerçekten doğaötesi yetenek sahibi olması muhtemel kişiler toplamın yalnızca onda biriydi. Filmlerin birçoğu da, zarfları ustalıkla açılarak değiştirilmiş oluyordu. Net olarak hile olduğunu anladıklarını hemen yırtıp atıyor, kararsız kaldıklarını ise mümkün olduğunca saklıyordu. Bunun sonucunda bugünkü o tek başına derlenilmesi imkânsız muazzam koleksiyon çıkmıştı ortaya. Daha sonra medya olanaklarının gelişmesi ve öğrencilerinin sayısının artmasıyla birlikte oluşturulan ağ daha da mükemmel hâle getirilmiş, veri miktarı da yıldan yıla artarak, profesörün öldüğü yıla kadar toplanılmasına devam edilmişti.

"Şimdi anlaşıldı," diye mırıldandı Asakava. "Bu koleksiyonun amacını anladım. İyi de bizim aradığımız insanın adının burada olacağını nereden biliyorsun?"

"Kesinlikle burada olduğunu söyleyemem. Yalnızca öyle olma olasılığı bir hayli yüksek. Bak şimdi. Öyle bir şeyi yapabilen, sen de tahmin edebiliyorsundur, düşünce gücüyle resmetme yeteneği olan birkaç kişi vardır. Ancak hiçbir ekipman kullanmadan televizyona görüntü gönderebilecek doğaüstü yetenek sahibi yok denecek kadar azdır. Mükemmel bir güç. O ölçüde yetenek sahibi biri, sıradan bir yaşam sürse bile göze çarpar. Öyle birini de Miura Hoca'nın iletişim ağının gözden kaçıracağını hiç sanmıyorum."

Evet, olasılık var. Gerçekten de Asakava'nın kabullenmek-

ten başka çaresi yoktu. Dosyaları karıştıran parmaklarına yeniden güç gelmişti.

"Bu arada, ben neden 1960'tan itibaren bakıyorum?" diye sordu Asakava, bir an aklına gelince, başını kaldırarak.

"Videoda bir televizyon görüntüye giriyor ya, işte o çok eski bir model. 50'li yıllardan 60'lı yılların başlarına kadar olan, televizyonun ilk ortaya çıktığı döneme ait."

"Orası öyle de..."

"Kapa çeneni yahu! Olasılık meselesi diyorum ya iştel"

Az öncesinden beri içinde oluşan ümitsizlik yüzünden Asakava kendini sorguladı. Zamanın kısıtlı olmasına rağmen, dağ gibi yığılı dosyalar. Sakin olabilmek daha tuhaf olurdu.

Tam o sırada dosyadaki İzu Oşima yazısı Asakava'nın gözüne ilişti.

"Heyl Bulduml"

Sanki, şeytanı boğazından yakalamış gibi haykırmıştı. Ryuci şaşırarak dönüp, başını uzattı.

... İzu Oşima, Motomaçi. Şoko Tsuçida. Yaşı 37. Damgası 14 Şubat 1960 idi. Siyah zemin üzerine beyaz, şimşek gibi bir desenin oluştuğu siyah-beyaz bir film. Açıklama olarak "Artı işaretini düşünceleri ile çizmesini isteyerek gönderdiğimiz zarf geri geldiğinde, film bu hâldeydi. Zarfın açıldığına dair bir işaret yoktu" yazıyordu.

"Ne dersinl?"

Asakava heyecandan titremeye başlayarak Ryuci'nin tepkisini bekledi.

"... Mümkün. Hele bir adresini ve adını not al."

Bu şekilde kestirip attıktan sonra, Ryuci kendi dosyasına döndü. Asakava, aradıkları tanıma uygun bir şeyi bu kadar çabuk bulmaktan keyiflenmişti ama aynı zamanda Ryuci'nin sevimsiz tepkisinden dolayı tatmin olmamıştı.

Aradan iki saat geçti. Daha sonra hiçbir İzu Oşimalı kadın

çıkmadı. Gönderenlerin adresleri çoğunlukla Tokyo ya da çevresi yerlerdi. Tetsuaki çay getirip, alay olarak algılanabilecek iki, üç laf ettikten sonra çekildi. İkisinin de, dosyaları çeviren parmaklarının hızı iyice düşmüştü. İki saat geçtiği hâlde, henüz bir yıllık kaydı bitirememişlerdi.

Asakava, aklından bir şekilde 60 yılı kayıtlarını bitirip 61'e geçerken, bir anda öylesine dönüp Ryuci'ye göz attı. Ryuci bağdaş kurmuş, önünde açık duran dosyanın arasında başını gömmüş, kıpırdamadan duruyordu. *Uyudu mu yoksa, bu tipl?...* Asakava elini uzattığı anda, Ryuci mızmızlanırcasına bir ses çıkarttı. "Karnımın açlığından öleceğim sanki. Git, yiyecek bir şeyler, soğuk çay alıp da gel. Bir de 'Puçipenşon-Soreiyu' adlı pansiyonda bu akşam için rezervasyon yaptır."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Deminki adamın işlettiği pansiyon işte."

"Onu biliyorum da, neden öyle bir yerde seninle birlikte..."

"Hoşuna gitmez mi?"

"Her şeyden önce, hiçbir şey yokmuş gibi gidip pansiyonda kalarak harcayacak zamanımız yok, öyle değil mi?"

"Şu saatten sonra kadını bulsak bile, Oşima'ya gidecek araç yok. Bugün buradan ayrılamayız. Uykumuzu iyice almamız lazım, gücümüzün yerinde olması için."

Ryuci ile aynı pansiyon odasında kalma fikri midesini bulandırmıştı ama çaresiz teslim oldu. Asakava koşar adımlarla yiyecek-içecek bir şeyler almaya gidip, Tetsuaki Miura'ya akşam orada kalacaklarını bildirdi. Sonrasında Ryuci ile birlikte yemek yiyip, soğuk çay içtiler. Akşam yedi... Kısa bir araydı.

Kolları halsizleşmiş, midesine yumruk yemiş gibiydi. Gözleri acımaya başlayınca, Asakava gözlüklerini çıkarttı. Onun yerine dosyayı yüzüne iyice yaklaştırarak, yalar gibi bir hareketle incelemeye devam etti. Dikkatini yoğunlaştıramaması durumunda, bir şeyleri gözden kaçırabilirdi. Bunu düşündükçe yorgunluğu katlanıyor gibiydi.

Akşam dokuz... Sessizliğe gömülen arşiv odasında yankılanan Ryuci'nin anormal haykırışı oldu.

"Sonunda buldum iştel Buradaymışl"

Asakava o dosyanın çekimine kapılmış gibi Ryuci'nin yanına oturup, gözlüklerini yeniden taktı. Dosyada şöyle yazıyordu.

İzu Oşima, Saşikici. Sadako Yamamura. Yaşı 10. Damgası 29 Ağustos 1958 idi. "Kendi adını düşünce gücüyle yazmasını isteyerek kapalı zarflardan gönderdik, geri gelen bu oldu. Gerçek olduğu şüphe kaldırmaz." Sonra siyah zemin üzerine beyaz renkli 'dağ' sözcüğü yazılı bir fotoğraf. O yazıyı Asakava bir yerden tanıyordu.

"Kesin bul" Sesi titriyordu. Kasette Mihara Yanardağı'nın patlama sahnesinden sonra beliren oradakiyle aynı 'dağ' yazısının göründüğü sahne idi. Üstelik onuncu sahnede görüntüye gelen eski model televizyonun ekranında 'Sada' yazılıydı. Bu kadının adı da Yamamura Sadako.

"Ne dersin?" diye sordu Ryuci.

"Kesinlikle bu tipl"

Nihayet Asakava'nın yüreğinde bir ümit ışığı yanmıştı. Artık belki de süresi sona ermeden önce laneti bozabileceğine inanmaya başlamıştı.

Japoncada Yamamura "Dağ köyü" anlamına gelir. —*çn*

6.

16 Ekim Salı

Öğleden önce 10.15'te Asakava ile Ryuci Atami Limanı'ndan henüz ayrılan sürat teknesindeydiler. Oşima ile ana adayı bağlayan feribot seferleri yoktu ve arabalarını Atami Lunaparkı'nın yan tarafındaki otoparka teslim etmekten başka çıkar yolları olmamıştı. Asakava, arabanın anahtarını hâlâ sol elinde sımsıkı tutuyordu.

Oşima'ya bir saat kadar sonra varacaklardı. Gökyüzüne bakılırsa yağmur yağacak gibiydi. Rüzgâr da bir hayli güçlüydü. Yolcuların çoğu güverteye çıkmamış, numaralı koltuklarında oturuyorlardı. Biletleri telaşla aldıklarından kontrol etmeye vakit bulamamışlardı ama galiba bir tayfun yaklaşmaktaydı. Dalgalar hırçındı, tekne de bir hayli sallanıyordu.

Asakava sıcak teneke kahvesini içerken o âna kadar geçen süreci bir kez daha aklından geçiriyordu. Buraya kadar gelebildiği için övünmeli miydi yoksa, 'Sadako Yamamura' adına çok daha erken ulaşıp çoktan Oşima'da olmama tembelliğini yermeli mi, bilemiyordu. Tüm noktalar, bir an görüntüyü kaplayan perdenin 'göz kırpma' olduğunun farkına varıp varmama ile bağlantılıydı. Görüntüleri kaydeden videokamera değil de, bir insanın duyu organları idi ve üstelik o insan, B-4 nolu bungalovum kayıt hâlindeki video cihazına muazzam bir 'düşünce ile resmetme' dalgası gönderebilmişse, gerçekten de o insanın doğaötesi yeteneği ölçülemez düzeyde olmalıydı. Ryuci, işte o sıradan in-

sanlarla farklı "göze çarpan" özelliğine dikkatini yoğunlaştırarak, nihayet kim olduğunu bulmayı başarmıştı. Hayır, elbette henüz suçlunun 'Sadako Yamamura' olduğu söylenemezdi. Basit bir şüpheliden öteye geçmiyordu. Şu an da, o şüpheyi aydınlatabilmek için Oşima'ya gidiyorlardı.

Dalgaların şiddeti arttıkça, tekne daha şiddetli sarsılmaya başladı. Asakava kötü bir şeyler olacakmış hissine kapıldı. Acaba ikisi birlikte Oşima'ya gitmekle iyi mi yapıyorlardı? İkisi de tayfun yüzünden Oşima'da mahsur kalırlarsa, karısı ve kızını kim kurtaracaktı? Mühlet dolmak üzereydi. Ertesi gün akşam 10.04.

Teneke kahve ile ellerini ısıtmaya çalışan Asakava, oturduğu yerde iyice büzülmüş, küçülmüştü.

"Hâlâ inanamıyorum. Bir insan için böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?"

"Mesele inanıp inanmaman değil," diye yanıtladı Ryuci, dikkatle incelediği Oşima haritasından başını kaldırmadan. "Her ne şekilde olursa olsun, bu gerçekle yüz yüzesin. Bizim görebildiğimiz, sürekli olarak değişim gösteren bir olgunun sadece küçük bir parçası." Ryuci haritayı dizlerinin üstüne koydu. "Büyük Patlama'yı bilirsin. Evrenin yirmi milyar yıl önce müthiş bir patlama sonucu doğduğu söyleniyor. Evrenin doğumundan bugüne kadarki hâlini formüllerle ifade edebilirim. Diferansiyel denklemler yoluyla... Şimdi bak. Bu evrendeki hemen hemen tüm olguları diferansiyel denklemlerle ifade etmek mümkündür. Bu yolla, yüz milyon yıl önce, on milyar yıl önce, hatta patlamadan bir saniye sonraki evrenin hâlini açıklamak mümkün. Fakat en geriye, tam o patlamanın olduğu anın nasıl ifade edilebileceği hakkında bir fikrim yok. Bir şey daha, en sonunda evrenimiz ne hâle gelecek? Evren açık mı, yoksa kapalı bir yer mi? İşte, başlangıcın ve sonun nasıl bir şey olduğunu anlayamadan, sadece arada bir dilimi biliyoruz. Bu aslında, biraz insan yaşamına benzemiyor mu?" Ryuci, sözlerinin burasında Asakava'nın kolunu dürtükledi.

"Öyle ya, albümlere bakacak olursak, üç yaşındayken, henüz doğduğumuz anda ne hâlde olduğumuzu bir parça anlarız."

"Öyle değil mi? Doğmadan öncesini ve ölümden sonrasını insan bilemez."

"Ölüm sonrası... Öldüğün anda her şey biter, yok olur. Olay bundan ibaret."

"Sen hiç öldün mü?"

"Hayır." Asakava, tuhaf, ciddi bir yüz ifadesiyle başını iki yana salladı.

"Öyleyse bilemezsin. Ölüm sonrasında dünyanın ne hâlde olacağını."

"Ruhların var olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Dedim ya, söyleyebileceğim tek şey işin orasını bilmediğim. Yaşamın doğuşunu düşündüğünde, ruhun varlığını önkoşul olarak kabul etmenin birçok şeyi rahatlattığı kanısındayım. Günümüzdeki mikrobiyologların söylediklerinde bir türlü gerçeklik tadını bulamıyorum. Ne dediklerini biliyor musun? Bir topun içerisine onlarca aminoasit türünden yüzlerce partikül koyup onlara elektrik enerjisi vererek iyice karıştırınca, yaşamın kaynağı olan protein ortaya çıkıyormuş. Böylesine aptalca bir şeye inanabilir misin? Bizleri tanrı yarattı dendiğinde insan daha rahat anlayabiliyor. İşte ben de, doğum anında farklı bir enerji türünün, hatta bir tür iradenin etkili olduğuna inanıyorum." Ryuci yüzünü Asakava'ya yaklaştırarak tamamen farklı bir konuya girdi. "Baksana, Miura Hatıra Müzesi'nde hocanın yazdığı kitaba pür dikkat bakmıştın değil mi? İlginç bir şeyler var mıydı?"

Asakava, bu sözler üzerine kitabın bir kısmını yarıya kadar okuduğunu anımsadı... Profesörün teorisi... *Düşüncenin enerjisi vardır ve bu enerji...*

"Düşüncenin enerji olduğundan bahsediyordu sanırım."

"Sonra?"

"Yok, okuyacak zamanım olmadı."

"Hehheh. Yazık olmuş. Esas sonrası ilginç çünkü. O hoca, sıradan insanların hayrete düşeceği olguları, çok sıradan şeylermiş gibi sıralayıveriyordu. Kısacası, o amcanın söylemeye çalıştığı, düşüncenin enerji sahibi bir yaşam türü olduğuydu."

"Nasıl yani? Yani, aklımızdaki düşüncelerin yaşam türü hâline gelebileceği anlamında mı?"

"Eh, o anlama geliyor."

"Çok uçta bir düşünce."

"Uçta olduğu kesin ama benzeri düşünceler milattan öncesinden beri var. Yaşamın doğuşu felsefesinin değişimi olarak da düşünebiliriz belki." Ryuci, daha sonra, sanki konuşma ilginçliğini kaybetmiş gibi bir yüz ifadesiyle bakışlarını yeniden Oşima haritasına çevirdi.

Asakava, Ryuci'nin ne söylemeye çalıştığını anlamamış değildi. Fakat bir taraftan da kabullenmek istemiyordu. *Bizim şu an yüz yüze olduğumuz gerçekliği bilimle açıklamak mümkün değil. Fakat, bu bir gerçek olduğu sürece, neden-sonuç ilişkisini açıklayamadığımız sürece olgunun sadece görünür kısmını ele alarak, bununla baş etmeye çalışmaktan başka çaremiz yok. Şu an yapmamız gereken lanetin nasıl bozulacağını bulup, hayati tehlikeyi alt etmek. Doğaötesi yeteneklerin sırrını açıklayabilmemiz mümkün değil.* Şöyle bir bakınca, orası öyleydi. Ancak Asakava'nın Ryuci'den beklentisi daha berrak bir açıklamaydı.

Denizde açığa ilerledikçe, sallantı şiddetlendi. Asakava deniz tutmasından endişelenmeye başladı. Aklına getirdikçe içi kalkmaya başlamıştı. Uyuklamaya başlayan Ryuci, başını kaldırarak pencereden dışarı baktı. Denizde koyu gri dalgalar oluşmuş, ileride adanın silüeti görünmeye başlamıştı.

"Asakava. Aklıma takılan bir şey var."

"Nedir?"

"Bungalovda kalan o dört velet, neden lanetin bozulması için gerekeni yapmadılar acaba?"

... Aklına takılan bu mu yani?

"Belli değil mi? Kasetin içeriğine inanmadıklarından."

"Elbette. Ben de öyle düşünüyorum. O yüzden de lanetin bozulmasıyla ilgili kısmı silerek kötü bir şaka yapmaya çalışmışlar. Fakat bir an aklıma geldi, lisedeyken atletizm takımıyla kamptayken, gecenin bir yarısı Saito odaya dalıverdi. Saito'yu anımsıyorsun değil mi?... Hani şu beyinsiz. Takımdaki on iki kişi hep birlikte aynı odada kalıyordu. O herif, odaya daldığı gibi çenesini titrete titrete 'hayalet gördüm' diye bağırmaya başladı. Tuvaletin kapısını açmaya çalışırken, lavabonun yanındaki çöp kutusunun gölgesinde küçük bir kız çocuğu ağlıyormuş. Benim dışımda, orada bulunan on kişinin ne yaptığını biliyor musun?"

"Yarısı inanmış, yarısı inanmamıştır herhalde."

Ryuci başını salladı.

"Korku filmlerinde ya da televizyon dünyasında öyle olabilir. Başlangıçta inanmazlar ama teker teker hayaletin gazabına uğramaya başlarlar... Kalıplaşmıştır. Fakat gerçekte farklı oldu. Onların hepsi Saito'nun anlattıklarına inandılar. Onu birden. Bu on kişi özellikle korkak insanlar olduğundan dolayı değil. Nasıl bir grup üzerinde deney yaparsan yap, sonuç hep aynı olacaktır. Köklü bir korku, insanın bilinçaltında daima bulunur."

"Şu dördünün kasete inanmamış olması tuhaf. Demek istediğin bu mu?"

Ryuci'nin anlattıklarını dinlerken, Asakava bir an cin maskesini görünce ağlamaya başlayan kızının yüzünü anımsadı. Bir de o an aklına takılan soruyu. Kızı cinlerin korkunç bir şey olduğunu nereden biliyordu?

"Hmm, hayır, o görüntülerin bir öyküsü yok ve sadece izlemekle korkulacak bir şey değil. O yüzden inanılmaması da söz konusu olabilir. Fakat o dördü neden hiç etkilenmediler? Ne dersin? Eğer sen laneti bozma yöntemini uygularsan ölümden kurtulabilirsin. Öyleyse, inanmasan bile o yöntemi uygulama-

yı düşünmez misin? Her şeyden önce içlerinden birinin olsun bunu düşünmüş olması gerekirdi. Orada diğer üçünün verecekleri tepkiden korksa bile, Tokyo'ya dönünce gizli gizli yöntemi uygulayabilirdi."

İçindeki kötü bir şeyler olacak hissi güçlenmişti. Aslında, Asakava'nın kendisi de bu olasılığı bir an aklına getirmişti.

... Ya laneti bozmak için yapılması gereken, imkânsız bir şeyse...

"Herhalde uygulanması imkânsız bir şey olduğu için, kendi kendilerini ikna etmeye çalışmışlardır..."

Asakava'nın o an aklına bir senaryo geldi. Birileri tarafından öldürülen bir kadın, bizim dünyamıza mesaj bırakmış, insanları kullanarak intikam almaya çalışıyor...

"Senin ne düşündüğünü çok rahat anlayabiliyorum. Ne yapacaksın? Eğer öyleyse..."

Eğer bir insanı öldürmek gerektiği türünden bir mesaj söz konusu ise, kendi canımı kurtarmak için bilmediğim, tanımadığım birini öldürebilir miyim?... Asakava kendi kendini sorgulamaya başlamıştı. Eğer bu doğruysa, esas sorun laneti bozma yöntemini kimin uygulayacağıydı. Asakava, başını sertçe salladı. Aklından geçen bu saçma düşünceleri silkelemeye çalışmıştı. Şu an sadece 'Sadako Yamamura' adlı kişinin yapılmasını istediği şeyin, herkesin kolayca gerçekleştirebileceği bir şey olması için dua etmekten başka yol yoktu.

Adanın silüeti iyice belirginleşmiş, Motomaçi Limanı'nın iskelesi gitgide yaklaşmaya başlamıştı.

"Ryuci. Bir isteğim var," dedi Asakava, kendinden emin bir ses tonuyla.

"Nedir?"

"Eğer ben zamanında yetiştiremezsem, yani..." Asakava ölüm sözcüğünü kullanmak istemiyordu. "Ertesi gün sen lanetin nasıl bozulacağını bulursan, karımla kızımı da..."

"Elbette. Bana güven. Tüm sorumluluğu üzerime alarak karını ve kızını da kurtarırım."

Asakava kartvizitlerinden birini çıkartarak, arkasına telefon numarasını yazdı.

"Bu olay çözülene kadar, karımla çocuğu Aşikaga'daki annebabasının yanına göndermek niyetindeyim. Telefon numarası burada yazılı. Unutmadan vermiş olayım."

Ryuci, kartvizite hiç bakmadan cebine tıkıştırdı.

Teknenin içerisinde, Oşima'ya ulaşıldığı anons edildi. Asakava, iskeleden telefon ederek, karısına bir süreliğine Aşikaga'ya gitmesini söylemek niyetindeydi. Tokyo'ya ne zaman döneceği belli değildi. Belki de mühlet böylece Oşima'da sona erecekti. Dar apartman dairesinde, karısı ve kızının içlerindeki korku gitgide güçlenir bir hâlde kalacaklarını düşünmek bile istemiyordu.

Borda iskelesinden inerken "Asakava, baksana. Eş ve çocuk, o kadar bağlanılabilen bir şey mi?" diye sordu Ryuci.

Ryuci'den hiç beklenmeyecek bir soruydu. Asakava gülerek yanıtladı.

"Sen de anlarsın, zamanla."

Fakat Ryuci'nin düzenli bir aile yaşamı kurabileceğini aklının ucundan bile geçirmiyordu.

7.

Oşima İskelesi'nde rüzgâr, Atami mendireğinde olduğundan çok daha güçlüydü. Gökyüzünde bulutlar hızla batıdan doğuya sürükleniyor, iskelenin betonuna çarpıp dağılan dalgalar ayaklarını ıslatıyordu. Yağmur şiddetli değildi ama rüzgârla uçuşan yağmur damlaları Asakava'nın yüzüne tam karşıdan çarpıyordu. İkisinin de şemsiyesi yoktu. Ellerini ceplerine sokup, deniz üzerindeki iskelede hızlı adımlarla ilerlediler.

'Kiralık araç' yazılı pankartlar veya pansiyon ve otellerin bayraklarını tutan adalılar turistleri karşılıyordu. Asakava başını kaldırarak kendilerini karşılamaya gelecek kişiyi aradı. Atami Limanı'ndan sürat teknesine binmeden önce, Asakava merkezi arayarak Oşima irtibat bürosunun telefon numarasını öğrenmiş ve Hayatsu adlı irtibat bürosu temsilcisinden araştırmalarına yardımcı olmasını istemişti. Her gazetenin Oşima'da irtibat bürosu yoktu. Onun yerine, adanın yerlilerini irtibat temsilcisi olarak çalıştırıyorlardı. İrtibat temsilcileri adadaki olayları titizlikle takip ederek, farklı bir olay ya da öykü çıktığında merkeze bildirmekle yükümlüydüler. Gazete çalışanları inceleme için adaya geldiğinde de doğal olarak yardım etmeleri gerekiyordu. M gazetesinden emekli olduktan sonra Oşima'ya yerleşen Hayatsu ise, Oşima'nın güneyinde kalan yedi İzu adasının tamamı haber toplama alanı olacak şekilde, bir olay olduğunda merkezden muhabir gelmesini beklemeksizin, yazıyı kendisi hazırlayıp gönderebiliyordu. Hayatsu, adada kendine özgü bir iletişim

ağına sahipti ve dolayısıyla ondan yardım alması durumunda Asakava'nın araştırması daha hızlı tamamlanacaktı.

Hayatsu, Asakava'nın talebini memnuniyetle kabul etmiş, telefonda iskeleye kadar karşılamaya gelme sözü vermişti. Bir kez bile karşılaşmışlıkları olmadığından, Asakava iki kişi gelecekleri ve kendi fiziksel özelliklerini Hayatsu'ya basitçe anlatmıştı.

"Kusura bakmayın, Bay Asakava siz misiniz?" dedi, arkalarından gelen ses.

"Evet, niçin..."

"Oşima irtibat bürosu yetkilisi Hayatsu benim." Hayatsu şemsiyesini uzatarak, iki adamı güleryüzle karşıladı.

"Biraz ani oldu, kusura bakmayın. Çok yardımınız dokunacak."

Birlikte yürümeye başladıklarında, Asakava, Ryuci'yi tanıştırdı ve hepsi aceleyle Hayatsu'nun arabasına bindiler. Rüzgârın uğultusundan ancak arabaya bindiklerinde rahatça konuşabilmeye başladılar. Araba ekonomik tiplerden olmasına karşın içi genişti. Asakava yan koltuğa, Ryuci de arka koltuğa oturdu.

"Hemen Yamamuraların evine gitmek ister misiniz?" diye sordu Hayatsu, ellerini direksiyona koyarak. Altmışını geçtiği hâlde saçları gürdü ama ağarmaya başlamıştı.

"Sadako Yamamura'nın ailesini buldunuz mu?" Telefonda Sadako Yamamura adlı kişi hakkında araştırma yapmak istediğini söylemişti.

"Burası küçük bir yer. Saşikici'de Yamamura soyadlı sadece bir aile var. Hemen buldum. Yamamuralar normalde balıkçıdırlar ama yazları pansiyonculuk da yaparlar. Ne dersiniz? Bu akşam orada kalın isterseniz. Bende de kalabilirsiniz ama hem dar, hem de çok dağınık... Yardım etmeye çalışayım derken eziyet etmiş olmayayım..." dedi Hayatsu, gülerek. Karısıyla birlikte evde iki kişiydiler ama yalan söylemiyordu. Aslında evinde iki kişi konuk edecek kadar yer yoktu. Asakava arkaya dönüp Ryuci'ye baktı.

"Benim için hiç fark etmez."

Hayatsu'nun kullandığı küçük araba, adanın güney ucundaki Saşikici'ye doğru ilerliyordu. Gaz pedalına ne kadar yüklense bile, adanın çevresini dolaşan Oşima çevreyolunun eni dar ve çok virajlı olduğundan, pek fazla hızlı gidebilmek mümkün değildi. Karşı yönden gelen arabaların büyük çoğunluğu ufak arabalardı. Sağ taraftaki görüş açılıp da deniz göründüğünde, rüzgârın sesi değişti. Aşağıdaki deniz gökyüzünün karanlık yüzünü yansıtıyor, dalga sırtları ise beyaz beyaz ışıldıyordu. Eğer öyle olmasa, herhalde denizle gökyüzünün sınırı, hatta denizle karayı ayıran sınır bile belirsizleşirdi. Uzun süre bakan bir insanın içini bile karartacak bir manzaraydı. Radyoda tayfunun durumu hakkında verilen haber sonrasında, çevre bir kat daha kararda. Araba, çatallaşan yolda sağ kola girince, karşılarına çıkan kamelyaların dallarının altında oluşan tünele daldı. Uzun yıllar rüzgâr ve yağmura maruz kalan kamelyaların köklerinin çevresindeki toprak aşınmış olacak, ağaçların gövdesinin alt kısmındaki çıplak kökler açığa çıkmış, birbirine dolanmıştı. Üstelik köklerin yüzeyi yağmurla ışıldıyordu. O manzarayı gören Asakava devasa bir hayaletin midesinde yol alıyorlarmış hissine kapıldı.

"Saşikici az ileride," dedi Hayatsu. "Fakat Sadako Yamamura adlı kadının artık orada olduğunu sanmıyorum. Eh, konunun ayrıntılarını Takaşi Yamamura'dan öğrenirsiniz. Aldığım bilgiler yanlış değilse Takaşi beyle Sadako'nun annesi kuzen oluyorlar."

"Sadako Yamamura adlı kadın şimdi kaç yaşında?" diye sordu Asakava. Ryuci az öncesinden beri arka koltukta kıvrılmış, hiç konuşmuyordu.

"Bilmem. Benim doğrudan karşılaşmışlığım yok ama... Eğer yaşıyorsa, şimdi 42, 43 yaşlarında olmalı."

Eğer yaşıyorsa... Adamın neden öyle bir ifade kullandığı, Asakava'nın aklını kurcalamaya başladı. Belki de şu an gaipti ve

Oşima'ya kadar gelmelerine rağmen, kadına ulaşamadan mühleti geçirecekti. Bu tehlikenin varlığı bir an aklından geçiverdi.

Derken, araba tabelasında "Yamamura Pansiyonu" yazılı, iki katlı bir evin önünde durdu. Önündeki denizin görülebildiği yokuşa bakılırsa, şüphesiz havanın açık olduğu günlerde muhteşem bir manzarası vardı. Açıklarda, üçgen şekilli bir adanın silüeti hayal meyal seçilebiliyordu. Toşima adasıydı.

"Havanın iyi olduğu günlerde, daha ilerideki Nicima, Şikinecima, hatta Kozuşima bile görülebiliyor," dedi Hayatsu, parmağıyla güney yönünü göstererek. Ses tonu gurur yüklüydü.

8.

"Araştır diyorsun da, o kadının neyini araştıracağım?"

1965'te tiyatro topluluğuna katılmışmış. Saçmalama bel 25 yıl öncesi...

Yoşino patlamak üzereydi.

Bir sene önceki bir suçlunun izini sürmek bile neredeyse imkânsızken, 25 yıl öncesi.

"Ne olursa olsun, bulabildiğiniz her şeyi. O kadının nasıl bir yaşam sürdüğünü, şu an nerede ne yaptığını, beklentilerinin ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyor."

Yoşino derin derin iç geçirmekten başka bir şey yapamadı. Ahizeyi omzu ile kulağı arasında sıkıştırarak, masasının kıyısındaki bloknotu önüne yaklaştırdı.

Peki, o sıralarda kadın kaç yaşındaymış?"

"On sekiz. Oşima'daki liseden mezun olur olmaz Tokyo'ya gitmiş, hemen de Uçuşanlar Tiyatro Topluluğu'na katılmış."

"Oşima?" diye sordu Yoşino, not almayı bırakarak. Yüzünde sıkıntılı bir ifade oluşmuştu. "Şimdi nereden arıyorsun?"

"İzu Oşima, Saşikici'den."

"Ne zaman döneceksin?"

"Mümkün olduğunca çabuk."

"Tayfun yaklaşıyormuş, biliyor muydun?"

Elbette, orada olup da Asakava'nın bilmemesine imkân yoktu ama Yoşino için bu son âna yetişme telaşı eğlenceli bir hâl almıştı. "Mühlet" bir sonraki günün gecesi sona eriyordu ama Asakava'nın o âna kadar Oşima'da mahsur kalması olasılığı vardı.

"Deniz ve hava seferleri ne durumda?"

Asakava'nın ayrıntılı bir bilgisi yoktu.

"Pek bilemiyorum ama bu görüntüye bakılırsa, kesin..."

"İptal edilir..."

Herhalde."

Sadako Yamamura ile uğraşmaktan, Asakava henüz tayfunla ilgili kesin bir bilgi edinmemişti. Oşima İskelesi'ne ulaştıkları andan itibaren, içinde hep kötü bir şeyler olacakmış gibi bir his vardı. "İptal" sözcüğünü doğrudan kullanınca, içindeki panik iyice büyümüştü. Asakava, ahize elinde olduğu hâlde susuverdi.

"Hey, heyl Endişelenme. Henüz kesin bir şey yok." Yoşino bilhassa neşeli bir ifade takınarak, konuyu değiştirdi. "Peki, o kadının... Sadako Yamamura'nın on sekiz yaşına kadar olan geçmişini araştırabildin mi?"

"Genel hatlarıyla..." diye yanıtlayan Asakava, telefon kulubesi içerisinde rüzgâr ve dalgaların sesine kulak vermeden edemiyordu.

"Bu arada, başka bir ipucu yok mu? Sadece şu Uçuşanlar Tiyatro Topluluğu'ndan başka bir şey bulamadım deme sakın."

"Orası aynen öyle. Sadako Yamamura 1947 yılında İzu Oşima'daki Saşikici'de doğmuş. Annesi Şizuko da... Ha, bu adı da not alın lütfen. Şizuko Yamamura, 1947'de yirmi iki yaşındaymış. Şizuko henüz doğan Sadako'yu anneannesine emanet edip Tokyo'ya kaçmış..."

"Neden? Hem de yeni doğan çocuğu adada bırakarak?"

"Erkek meselesi. Bu adı da not alıverin. Heihaçiro İkuma. O sırada T Üniversitesi'nde psikoloji bölümünde doçentmiş. Şizuko Yamamura'nın sevgilisi..."

"Öyleyse, Sadako Yamamura, Şizuko ile Heihaçiro İkuma'nın çocuğu mu?"

"Net bir kanıt yok ama şimdilik öyle olsa gerek."

"Yani, ikisi evlenmemişler."

"Evet. Heihaçiro İkuma, zaten evli çocuklu bir adammış."

Anlaşıldı, yasak aşk demek ki... Yoşino kurşun kaleminin ucunu yalamaya başlamıştı.

"Tamam, devamını anlat."

"1950'de, Şizuko üç yıl aradan sonra memleketine gelmiş, kızı Sadako ile yeniden buluşmuş, bir süre burada yaşamış. Fakat, o yılın sonlarında tekrar ortadan kayboluvermiş. Bu sefer Sadako'yu da yanında götürmüş. Daha sonraki beş yıl boyunca Şizuko ve kızı Sadako'nun nerede ne yaptıkları belirsiz. Fakat 1950'li yılların ortalarında, Şizuko'nun bu adada yaşayan kuzeni kadının ünlü olduğunu, çeşitli faaliyetlerde bulunduğunu kuşlardan haber almış."

"Bir olay mı çıkartmış yoksa?"

"Bilemiyorum. Yalnızca, o kuzeni, Şizuko hakkında kuşlardan haber aldığından başka bir şey söylemedi... Ancak gazetenin kartvizitini verince 'Bu piyasada olduğunuza göre, benden daha iyi bilirsiniz,' dedi. O konuşma şekline bakılırsa, sanırım Şizuko ve kızı Sadako, 1950'den 1955'e kadar medyaya konu olacak bir şeyler yapmışlar. Fakat burası ücra bir ada, merkez adadan pek fazla haber gelmiyor..."

"Yani, o arada yaptıkları şeyin ne olduğunu benim bulmamı istiyorsun."

"Tahmin yeteneğiniz süper."

"Şapşal, onu anlamaktan kolay ne var?"

"Gerisi var. 1956'da Şizuko, Sadako ile birlikte memleketine dönmüş. Sanki başka biriymiş gibi yüzü solgunmuş, kuzeni ne sorarsa sorsun yanıtlamıyormuş. İçine kapanmış, kendi kendine anlamsız bir şeyler mırıldanıp duruyormuş. Sonunda, Mihara Yanardağı kraterine kendini atarak intihar etmiş. Otuz bir yaşındaymış."

"İntihar nedeninin ne olabileceğini de benim araştırmam gerekiyor."

"Lütfen."

Asakava telefonda olduğu hâlde 'lütfen' sözcüğüyle birlikte başını saygıyla eğmişti. Eğer bu hâlde adada mahsur kalacak olursa, Yoşino'dan başka güvenebileceği kimse yoktu. Asakava, öyle bir yere ikisinin birlikte sonrasını düşünmeden gelmiş olmalarından pişmandı. Saşikici gibi küçük bir yerleşkede Ryuci tek başına da araştırma yapabilirdi. Kendisinin Tokyo'da kalıp, Ryuci'den haber bekleyerek Yoşino ile birlikte bilgi toplamaya çalışması çok daha fazla işe yarardı.

"Elimden geleni yaparım. Fakat tek başıma ne kadarını yapabilirim, bilemiyorum."

"Yayın yönetmeni Oguri'ye telefon edip, yanınıza birkaç kişi vermesini isteyeyim."

"İyi olur."

Laf ağzından çıkıvermişti ama Asakava bundan pek emin değildi. Her zaman yayın yönetimine bağlı muhabirlerin sayısının yetersizliğinden şikâyet eden Oguri'nin böyle bir iş için o çok değerli elemanlarını görevlendireceğini hiç sanmıyordu.

"Neyse, annesi intihar eden Sadako'yu annesinin kuzeni alarak büyütmeye başlamış. O kuzenin evi şimdi pansiyon olarak kullanılıyor..."

Asakava, Ryuci ile kendisinin de işte o pansiyonda konakladıklarını söyleyecek gibi olduysa da gereksiz bilgilendirme olacağı kanısıyla vazgeçti.

"O sırada ilkokul dördüncü sınıfta olan Sadako, hemen ertesi yıl Mihara Yanardağı'nın patlayacağını söyleyince, okulda onu tanımayan kalmamış. Burası önemli, Sadako'nun söylediği gibi de, Mihara Yanardağı 1957 yılında patlamış."

"Müthiş. Böyle bir kadın olduktan sonra, depremi önceden bilme ekipmanlarına hiç gerek kalmaz."

O kehanetin tuttuğu söylentisi tüm adada yayılınca, bu bilginin Profesör Miura'nın iletişim ağına takıldığını da şimdi söy-

lemeye gerek yok, dedi Asakava içinden. Yalnız burada önemli olan...

"O olaydan sonra, adalılar sık sık Sadako'dan kehanette bulunmasını istemişler. Fakat Sadako asla kabul etmemiş. Hep kendisinde öylesi bir doğaötesi yetenek olmadığını söyleyip durmuş..."

"Alçakgönüllülük olsun diye mi?"

"Orasını bilemiyorum. Sonra da liseden mezun olunca, sanki hep o ânı beklemiş gibi Tokyo'ya gitmiş. O kadar yıl kendisine bakan akrabalarına da sadece bir kartpostal göndermiş. Kartpostalda Uçuşanlar Tiyatro Topluluğu'nun giriş sınavını kazandığı yazıyordu. O günden sonra Sadako'dan hiçbir haber alınamamış. Adada hiç kimse nerede, ne yaptığını bimiyor."

"Yani, ondan sonra ne yaptığını bulmak için tek ipucu Uçuşanlar Tiyatro Topluluğu."

"Maalesef..."

"Bak şimdi, emin olmam için tekrarlayalım. Benim şimdi araştırmam gerekenler, Şizuko Yamamura'nın medyanın ilgisini çekecek kadar ne yaptığı; kendini neden kratere attığı ve bir de kızı Sadako'nun on sekiz yaşında tiyatro topluluğuna katıldıktan sonra ne yaptığı. Yani, annesi ve kızıyla ilgili bilgi almak. Sadece bu iki nokta, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Hangisine öncelik vereyim?"

"Nasıl yani?"

"Annesinden mi başlayayım, kızından mı? Onu soruyorum. Senin pek fazla zamanın yoktu değil mi?"

Doğrudan sorun olan, elbette Sadako Yamamura kısmıydı.

"Kızından başlayın lütfen."

"Anlaşıldı. Yarın hemen Uçuşanlar Tiyatro Topluluğu'na bir gözükürüm öyleyse."

Asakava kol saatine baktı. Henüz akşamın altısını biraz geçmişti. Tiyatro topluluğunun prova salonu hâlâ açık olmalıydı.

"Yoşino Bey, şuna yarın demeseniz de, bu akşam gitseniz?"

Yoşino derin bir nefes alarak, hafifçe başını salladı.

"Bak Asakava. Biraz düşün ne olur. Benim de işim var. Bu akşam içinde yetiştirmem gereken yazılar dağ gibi yığılı duruyor. Aslında yarın bile..."

Yoşino orada konuşmasını kesti. Daha fazla konuşursa, Asakava'nın kendisini borçlu hissetmesini sağlamaya çalışıyormuş gibi bir hava yaratabilirdi. Yoşino her zaman erkeksi görünmek için titizlenen bir adamdı.

"Yoşino Bey, lütfenl Biliyorsunuz, benim mühletim ertesi gün akşam sona eriyor."

Bu piyasanın perde arkasını çok iyi bilen Asakava, daha fazla ısrar edemedi. Sessizce Yoşino'nun yanıtını beklemekten başka çaresi yoktu.

"... İyi, tamam. Gider bakarım. Mümkün olduğunca bu akşam içinde halletmeye çalışırım ama söz vermiş de olmayayım."

"Kusura bakmayın. Bu iyiliğinizi asla unutmam."

Asakava başını eğerek ahizeyi yerine koymak için hareketlendi.

"Dur, dur biraz. Henüz, esas önemli konuyu sormadım."

"Nedir?"

"Senin gördüğün o video görüntüleri ile bu Sadako Yamamura'nın ne alakası var?"

Asakava bir an duraksadı. "Söylesem de inanmazsınız."

"Bırak şimdi. Haydi söyle."

"Kasetteki görüntüler kayıt değil." Asakava biraz durarak, Yoşino'nun sözcüklerin anlamını algılamasını bekledi. "O şeyler, Sadako Yamamura'nın doğrudan gördüğü şeylerin ve aklından geçirdiği şeylerin, birbiriyle alakasız olarak, parça parça sıralanmış hâli."

"Ne?" Yoşino bir an ne diyeceğini bilemedi.

"İnanılmaz geliyor, değil mi?"

"Düşünce gücüyle resim gibi bir şey mi?"

"Düşünce gücüyle resim tanımı pek uygun değil. Düşünce gücü yoluyla televizyon üzerinden görüntü yarattığına göre, 'düşünce görüntüsü' demek daha uygun olur."

'Düşünce görüntüsü' lafı, Yoşino'da 'düşünce görürsün' çağrışımı yapmıştı, kendini tutamayarak güldü. Asakava hiç de öyle öfkelenmedi. Gülmeden edemeyen Yoşino'yu anlamaya çalışırken, art niyetli olmadığı belli olan o gülme sesini suskunca dinlemekten başka çaresi yoktu.

Akşam 9.40. Marunouçi metro hattının Yotsuya-sançome İstasyonu'nda inerek perondan yeryüzüne çıkılan merdivenlerde, şiddetli rüzgâr Yoşino'nun şapkasını uçuracak gibi olunca, iki eliyle şapkasını tutarak çevresine bakındı. Gideceği yer olan itfaiye müdürlüğünü aramasına gerek yoktu. Köşedeki itfaiye rahatlıkla görülebiliyordu. Kaldırımda henüz bir dakika bile yürümeden kapısına ulaştı.

"Uçuşanlar Tiyatro Topluluğu" tabelasının yanında yeraltına inen bir merdiven vardı. Aşağıdan genç erkek ve kadınların repliklerini yüksek sesle okuyuşları ve şarkı sesleri duyuluyordu. Belki de gösteri günü yaklaştığı için, son tren saatine kadar provayı sürdürmek niyetinde olmalıydılar. Kültür masası muhabiri olmasa bile, o kadarını anlayabiliyordu. Her zaman suç olaylarının peşinde koşuşturup duran Yoşino için, orta ölçekli bir tiyatro grubunun prova sahnesini ziyaret etmek alışılmadık bir durumdu.

Yeraltına inen merdivenler demirden yapılmıştı. Ayakları temas ettikçe metalik, tok sesler çıkıyordu. Eğer topluluk üyelerinin hiçbiri Sadako Yamamura'yı anımsamayacak olursa, orada ip kopacak ve eşi bulunmaz doğaötesi yetenek sahibi bir insanın yarım ömrü karanlığa gömülecekti. Uçuşanlar Tiyatro Topluluğu 1957 yılında kurulmuştu. Sadako Yamamura ise 1965 yılında

topluluğa katılmıştı. Kurucu üyelerden hâlâ toplulukta olanlar oyun yazarlığı da yapan Uçimura dahil olmak üzere dört kişiyi geçmiyordu.

Yoşino prova sahnesinin girişinde yirmi yaşlarında gibi görünen bir stajyere kartvizitini verip, Uçimura ile görüşmek istediğini söyledi.

"Hocam! M gazetesi muhabiri sizinle görüşmek istiyor."

Stajyer, tam bir tiyatro oyuncusu gibi yankılanan sesiyle, duvarın kenarında oturmuş oyuncuların provalarını izleyen Uçimura'yı çağırdı. Uçimura şaşırmış gibi o tarafa bakıp, gelenin basından biri olduğunu duyunca, yüzündeki ifadeyi yumuşatarak Yoşino'ya yaklaştı. Hangi tiyatro topluluğu olursa olsun basın çalışanlarına karşı nazik davranırlar. Çünkü gazetelerin sanat sütunlarında çıkacak küçük bir haber bile bilet satışlarının artmasını sağlar. *Gösterimin başlamasına bir hafta kaldığına göre, prova anından görüntü almaya gelmiş olmalı...* M gazetesi şimdiye kadar pek ilgi göstermediğinden, Uçimura bu fırsatı kaçırmamak için elinden geldiğince şirin gözükmeye çalışıyordu. Fakat Yoşino aslında neden geldiğini açıkladığı anda, Uçimura o an çok meşgul olduğunu hissettirecek tavırlar içerisine giriverdi. Sonra, bakışlarını hızla prova sahnesinde gezdirerek, sandalyeye oturmuş ellili yaşlarında gibi duran erkek oyuncuyu görünce "Şin'ciğim!" diye seslendi, tiz bir sesle. Ellisini geçmiş bir insanı o şekilde çağırması şaşırtıcıydı... Hayır, ondan ziyade Uçimura'nın kadınsı sesi ve dengesiz duran uzun el ve ayakları, yapılı bir vücuda sahip Yoşino'nun içini kaldırmıştı. Kendisiyle tamamen farklı bir varlık karşısında duruyordu.

"Şin'ciğim, ikinci perdeye kadar rolün yoktu değil mi? Öyleyse bu arkadaşa Sadako Yamamura'yı anlatır mısın? Hatırlarsın, şu ucube hatun."

'Şin'ciğim' diye çağırdığı aktörün sesini, Yoşino televizyonda yayınlanan dublajlı bir Amerikan filminden tanıyordu. Şin Arima

sahnedeki aktörlüğünden ziyade, seslendirme sanatçısı olarak tanınıyordu. O da topluluğun hayatta olan kurucu üyelerinden biriydi.

"Sadako Yamamura?"

Elini yarı yarıya kelleşmiş alnına götüren Arima, yirmi beş yıl önceki anılarını el yordamıyla bulmaya çalışır gibiydi.

"Haa, şu Sadako Yamamura," dedi Arima, neredeyse histerik bir sesle. 'Şu' sözcüğünü yerleştirdiği yere ve yaptığı vurguya bakılırsa, zihinde yer eden bir kadın olduğuna şüphe yoktu.

"Anımsadın mı? Öyleyse ben provaya dönüyorum. Arkadaşı benim ikinci kattaki odama götürürsün."

Uçimura başını hafifçe eğerek selamladıktan sonra oyuncuların olduğu kısma doğru ilerledi. Az öncesine kadar oturduğu sandalyeye oturduğunda oranın mutlak efendisi olduğunu hissettiren yüz ifadesini yeniden takınmıştı.

Kapısında 'Müdür' yazılı odaya girdiklerinde, Arima oturması için Yoşino'ya eliyle deri kaplı koltukları işaret etti. Müdür odası bulunduğuna göre, bir müdür de var demekti ve bu topluluğun şirketleşmiş olduğunu gösteriyordu. Olasılıkla, az önceki aktör, aynı zamanda topluluğun müdürüydü.

"Bu fırtınada yorulmuş olmalısınız." Arima'nın prova yüzünden pembeleşip terleyen yüzü parlıyordu. İçi gülümseyen gözlerine bakmak, iyi bir insan olduğunu anlamak için yeterliydi. Az önceki aktör, karşısındakinin aklında neler olduğunu düşünerek konuşmayı sürdüren tiplerden olduğu izlenimini bırakmıştı ama Arima, herhalde sorulan soruları dürüstçe yanıtlayarak konuşmayı ilerletme taraftarıydı. Gazetecilik amaçlı görüşmelerin kolay mı, yoksa sıkıntılı mı olacağı, konuşulan kişinin karakterine bağlıdır.

"Kusura bakmayın, işinizin gücünüzün arasında..." Yoşino otururken bloknotunu çıkartıp, sağ eline dolma kalemini alarak her zamanki pozunu takındı.

"Bu kadar zaman sonra Sadako Yamamura'nın adını duyacağım hiç aklıma gelmezdi. Çok uzun zaman oldu çünkü."

Arima gençlik zamanlarını anımsamıştı. O âna kadar çalıştığı ticari tiyatrodan sıyrılıp, arkadaşlarıyla birlikte yeni bir tiyatro topluluğu kurduğu günlerdeki gençlik enerjisini özlemle anıyordu.

"Arima Bey, az önce kadının adını duyduğunuzda 'şu Sadako Yamamura' dediniz ama, o şekilde bir ifade kullanmanızın nedeni neydi acaba?"

"O kız bizim topluluğa... hmm... ne zaman girmişti acaba? Topluluk kurulduktan birkaç yıl sonrasıydı galiba. Topluluğun her geçen gün geliştiği günlerdi. Her yıl aramıza katılmak isteyenlerin sayısı artıyordu... Her neyse, tuhaf bir kızdı, Sadako Yamamura."

"Tuhaf derken, nesi tuhaftı?"

"Nasıl anlatsam?..." Arima elini çenesine götürerek düşünmeye başladı. *Öyle ya, o kız neden bende 'tuhaf' izlenimi bırakmış acaba?*

"Özel olarak göze çarpan bir özelliği mi vardı?"

"Yok, dış görünüm olarak çok sıradan bir kızdı. Boyu biraz uzundu ama sakindi... Her zaman da yalnızlığı tercih ederdi."

"Yalnızlık?"

"İşte, hani, stajyerlerin arası iyi olur. Ancak o kız asla kendiliğinden gidip de diğerlerine katılmazdı."

Hangi oyuncu topluluğunda olursa olsun, o tür insanlar mutlaka bulunur. Bunun, Sadako Yamamura'nın tuhaf olarak algılanmasında bir etken olduğunu düşünmek güçtü.

"Onun hakkındaki izleniminizi tek sözcükle söyleyecek olsanız, hangi sözcüğü seçersiniz?"

"Tek sözcükle mi? Evet, ürkütücüydü diyebilirim."

Arima tereddüt etmeden "ürkütücü" sözcüğünü kullanmıştı. Uçimura da "şu ucube hatun" demişti. On sekiz yaşında bir genç

kızın "ürkütücü" olarak nitelendirilmesi, biraz Yoşino'nun içinde acıma duygusunun hareketlenmesine neden olmuştu. Onun aklında canlanan grotesk bir kadındı çünkü.

"Peki, bu ürkütücü hâli nereden kaynaklanıyordu sizce?"

Şöyle bir düşününce korkutucuydu. 25 yıl önce yalnızca bir yıl stajyerlik yapan bir kadın, neden böylesine aklında yer etmişti acaba? Arima'nın aklını kurcalayan bir şeyler vardı. Bir şey olmuştu mutlaka. Sadako Yamamura'nın aklında kalmasına neden olacak bir şeyler.

"Tamam, şimdi anımsadım. Bu odaydı."

Arima müdür odasında göz gezdirdi. O olayı anımsadığı anda, oda henüz ofis olarak kullanılırken, mobilyaların ne şekilde yerleştirildiği bile net olarak gözlerinin önüne gelivermişti.

"Şey, kurulduğumuz günden itibaren topluluğun prova sahnesi burasıydı. Başlangıçta çok dardı, o yüzden şu an bulunduğumuz odayı ofis olarak kullanıyorduk. Orada dolaplarımız vardı, arası buzlu camla kapatılmıştı... Sonra... evet, şu an televizyonun durduğu yerde yine televizyon vardı," dedi Arima, eliyle yerini göstererek.

"Televizyon?" Yoşino gözlerini kısarak, dolma kalemi tutuş şeklini düzeltti.

"Eski tip, siyah beyaz."

"Evet, devamı?" dedi Yoşino, konuşmanın geri kalanını dinleyebilmek için.

"Prova bittikten, oyuncuların çoğu ayrıldıktan sonra, kendi repliğimi pek iyi yapamadığımı düşünerek, tekrar çalışmak için bu odaya geldim. İşte orada..." Arima parmağıyla giriş kapısını gösterdi. "İşte orada odanın içerisine göz attığımda, buzlu camın arkasından televizyonun titreyen ekranı görülebiliyordu. Herhalde dedim, birileri televizyon izliyor. Bakın, kesinlikle göz yanılsaması değil, televizyondaki görüntüyü doğrudan görmüş değilim ama gerçekten de siyah beyaz gölgeler silik de olsa gö-

rülebiliyordu. Sesi kapalıydı... Oda loştu, buzlu camın arkasına geçmek üzereyken, televizyonun önünde kimin olduğunu merak edip yüzüne baktım. Sadako Yamamura idi. Fakat buzlu camın arkasına geçip onun yanında durduğumda, artık televizyondaki görüntüler yok olmuştu. Elbette, onun çabucak televizyonu kapattığını sanmıştım. O âna kadar bir şeyden kuşkulanmamıştım. Ancak..." Arima geri kalanını söylemeye tereddüt ediyor gibiydi.

"Devam edin lütfen."

"Sadako Yamamura'ya çabucak dönmezse, son treni kaçıracağını söyleyerek masanın üzerindeki lambayı yakmaya çalıştım. Şöyle bir bakınca fişinin takılı olmadığını gördüm. Eğilip fişi takmaya çalıştığımda, ilk o zaman televizyonun fişinin de takılı olmadığını anladım."

Arima, televizyondan çıkan kablonun ucundaki fişin prize takılı olmadığını görünce hissettiği ürpertiyi, hâlâ çok net olarak hatırlıyordu.

"Fişe takılı olmadığı hâlde, televizyon çalışmıştı yani?" Yoşino emin olmak için sormuştu.

"Evet öyle, tüylerim diken diken olmuştu. Gayriihtiyari başımı kaldırıp, Sadako Yamamura'ya baktım. Bu kız, elektriğe bağlı olmayan televizyonun önünde tek başına oturmuş ne yapıyordu acaba, dedim kendi kendime. Bakışlarını bana çevirmeksizin, hiç kımıldamadan televizyon ekranına bakıyordu. Dudakları sanki hafifçe gülümsüyor gibiydi."

Aklında öylesine yer etmiş olmalı ki, Arima en ince ayrıntılara varana kadar anımsıyordu.

"Peki, bu konuyu hiç kimseye anlattınız mı?"

"Evet, elbette. Uçi'ye... Şey, az önce karşılaştığınız sahne yönetmeni Uçimura'ya, Şigemori Bey'e falan anlattım..."

"Şigemori Bey?"

"Bu tiyatro topluluğunun gerçek kurucusudur. Uçimura ikinci topluluk temsilcisi olur."

"Oo, peki, Şigemori Bey sizin anlattıklarınızı dinleyince nasıl bir tepki verdi?"

"Mahjong* oynarken anlattım gerçi ama, Şigemori Bey bir hayli ilgilenmiş gibiydi. Aslında pek kadınlarla ilgilenmezdi... Ama her nasılsa önceden beri o kızı, Sadako Yamamura'yı elde etmeyi aklına koymuştu. İşte o gece, biraz da içkinin verdiği cesaretle olsa gerek, Şigemori Bey 'Şimdi gidip Sadako'nun dairesini basacağız,' diye abuk sabuk konuşmaya başladı... Ne yapacağımızı şaşırmıştık... Bir sarhoşun peşine takılacak hâlimiz de yoktu. Sonuçta, onu o hâlde bırakıp hepimiz evlerimize döndük. O gece, Şigemori Bey'in gerçekten Sadako'nun kaldığı yere gidip gitmediği nihayetinde bir sır olarak kaldı. Neden diyeceksin, ertesi gün Şigemori Bey prova salonuna gelmesine geldi ama tamamen farklı biri gibiydi. Ağzını bıçak açmıyordu, yüzü de solgundu. Dalgın bir şekilde bir sandalyeye oturup asla yerinden kıpırdamadı. Orada uyuyakaldığını sandık ama ölmüştü."

Yoşino hafifçe sarsılarak yüzünü kaldırdı. "Peki, ölüm nedeni?"

"Kalp enfarktüsü. Bugün bildiğimiz adıyla ani kalp yetmezliği. Oyunu sahneye koyacağımız tarih yaklaştığından ötürü oldukça fazla çalışıyor, yorgunluğu her geçen gün artıyordu. Sanırım o yüzden."

"Öyleyse, Şigemori ile Sadako Yamamura arasında bir şey olup olmadığını kimse bilmiyor."

Yoşino emin olmak için tekrar sorunca, Arima başını güçlüce evet anlamında salladı. *Şimdi anlaşıldı. Böyle bir neden söz konusuysa, Sadako Yamamura'nın zihinlerde sarsılmaz bir yer edinmesi çok normal.*

"Daha sonra ne oldu, Sadako'ya?"

"Bıraktı. Bizde bir, bilemedin iki yıl kalmıştı."

"Burayı bıraktıktan sonra?"

"O kadarını bilemiyorum."

---

* Dört kişi ile oynanan, okey benzeri bir oyun. *–çn*

"Normalde insanlar ne yaparlar? Topluluğu bıraktıktan sonra?"

"Devam etme niyetinde olanlar başka bir topluluğa girerek sıfırdan başlarlar."

"Sadako Yamamura bu durumda ne yapmış olabilir acaba?"

"Oldukça akıllı bir kızdı, rol yeteneği de pek fena değildi. Fakat karakterinde sorun vardı. Hani, bu piyasa, sonuçta insanla insanın ilişkisine dayanır. Onunki gibi bir karakter pek uymaz."

"Yani, tiyatro dünyasından el etek çekmiş de olabilir mi?"

"Bir şey söyleyemem."

"Peki, Sadako'nun daha sonra ne yaptığını bilen biri yok mu?"

"Eh, aynı dönemden stajyerler belki."

"O aynı dönemden stajyerlerin adlarını ve adreslerini biliyor musunuz?"

"Biraz bekleyin lütfen."

Arima ayağa kalkarak, özel sipariş üzerine yapıldığı belli olan rafa yöneldi. Yan yana dizilmiş dosyalar arasından birini çekip çıkarttı. Dosyada topluluğa girilirken verilen özgeçmişler vardı.

"Sekiz kişilermiş, onunla birlikte, 1965 yılında topluluğa katılan toplam stajyer sayısı sekiz."

Arima tek eliyle sekiz özgeçmişi birer birer çevirdi.

"Bakabilir miyim?"

"Buyrun, buyrun."

Özgeçmişlere ikişer fotoğraf yapıştırılmıştı. Göğüs kısmından yukarısını gösteren vesikalık ve bir de boy fotoğrafı. Yoşino içindeki sabırsızlığı bastırmaya çalışarak, aradan Sadako Yamamura'nın özgeçmişini çekti. Gördüğü anda, gözleri faltaşı gibi açılıverdi.

"Siz az önce ürkütücü bir kızdı demediniz mi?" Yoşino'nun aklı karışmıştı. Arima'nın anlattıklarını dinlerken zihninde canlandırdığı Sadako Yamamura yüzü ile fotoğrafta gördüğü gerçek yüz arasında dağlar kadar fark vardı. "Ürkütücü? Dalga

geçmeyi bırakın. Ben bu kadar güzel bir yüzü hayatımda hiç görmedim."

Yoşino bir an, neden güzel bir kadın değil de, güzel bir "yüz" ifadesini kullandığı için kendi kendini sorguladı. Gerçekten de hatları mükemmel bir yüzdü ama bir kadında olması gereken yumuşak kıvrımlardan yoksundu. Fakat boy fotoğrafında gördüğü kadarıyla, belinden ayak bileklerine kadar olan hatlar yeterince kadınsıydı. Bu kadar güzel olmasına rağmen, aradan geçen yirmi beş yıl sonrasında geriye kalan izlenimler "ürkütücü" ya da "ucube kadın" şeklindeydi. Normalde söylenmesi gereken "mükemmel, güzel bir kadın" olmalıydı. Yüzündeki diğer belirgin özellikleri geride bırakmayı başaran "ürkütücülüğü", Yoşino'nun ilgisini fazlasıyla çekmekteydi.

9.

17 Ekim Çarşamba

Yoşino, Omote-sando ve Aoyama caddelerinin kesiştiği kavşakta durup, bir kez daha not defterini çıkarttı.

Minami-aoyama 6-1, Sugiyama Apartmanı. Bu Sadako Yamamura'nın yirmi beş sene önceki adresiydi. Numara ve apartman adı arasındaki dengesizlik Yoşino'nun ümitsizliğe kapılmasına neden olmuştu. Caddeden dönünce, Nezu Sanat Galerisi'nin yan tarafı 6-1 numara olarak geçiyordu ama Yoşino'nun endişeleri haklı çıkmıştı. Sugiyama adlı köhne apartmanın olması gereken yerde, kızıl kiremit kaplı şık bir apartman yükseliyordu.

... Zaten baştan ümitsiz vaka. Bir kadının yirmi beş yıl öncesine ait izleri nasıl bulunsun?

Geriye kalan tek ipucu, Sadako Yamamura ile aynı sene topluluğa katılan dört stajyerdi. Sadako ile birlikte topluluğa giren yedi kişiden dördünün irtibat adresini bir şekilde bulabilmişti. Eğer onlar da Sadako'ya ne olduğu hakkında bir şey bilmiyorlarsa, ip artık kesinlikle kopmuş olacaktı. Yoşino'nun içinde öyle olacakmış gibi bir his vardı. Saatine göz attığında öğleden önce 11.00'i geçmişti. Yoşino yakınlardaki bir kırtasiyeye girerek, o âna kadar bulabildiklerini Asakava'ya bildirmek için İzu Oşima'daki irtibat bürosuna faks göndermeye karar verdi.

O sırada, Asakava ve Ryuci, Hayatsu'nun aynı zamanda irtibat bürosu olarak da kullandığı evindeydiler.

"Heyl Asakaval Sakin ol birazl" diye bağırdı Ryuci, bir türlü yerinde duramayarak volta atan Asakava'nın arkasından. "Paniklemenin bir faydası yok."

Şiddetli rüzgâr, merkezdeki basınç... milibar, kuzey ve kuzeydoğudan esen rüzgâr... fırtına alanı içinde... şiddetli uğultular. Asakava'nın ruh hâlini iyice körüklercesine, radyo haberleri veriyordu.

Omaezaki Burnu'nun yüz elli kilometre kadar güneyinde okyanus üzerinde seyreden 21 nolu tafyun saniyede 40 metrelik rüzgâr hızını koruyarak kuzey-kuzeydoğu yönüne doğru saatte yirmi kilometre hızla ilerliyordu. Bu şekilde devam ederse o gün akşam Oşima Adası'nın güney açıklarına ulaşacaktı. Hava ve deniz ulaşımı ancak ertesi perşembe günü normale dönecekti. Hayatsu'nun tahmini bu şekildeydi.

"Perşembe mi dedinl?"

Asakava başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi olmuştu.

Mühletim yarın gece onda sona eriyor. Tayfun serserisi. Ya bir an önce geç git ya da sıcak havayla çarpışıp toz oll

"Peki bu adadaki tekne ve uçaklar ne zaman çalışmaya başlar?"

Asakava, içindeki öfkeyi nereye çarpacağını bilemiyordu.

... Böyle bir yere asla gelmemeliydim. Son pişmanlık fayda etmez. Fakat, pişman olmaya nereden başlamalıyım? En başta, o kaseti izlediğimden mi? Tomoko Oişi ile Şuiçi İvata'nın ölümleri arasında bir bağ kurmaya çalıştığımdan mı? Orada o taksiye asla binmemeliydim. Lanet olsun.

"Sakin ol diyorum sanal Anlamıyor musun? Hayatsu Bey'i azarlamanın hiçbir faydası yok." Ryuci tuhaf bir şekilde, Asakava'nın kolunu şefkatle tutmuştu. "Bakarsın, laneti bozmak için yapılması gereken şeyi bu adada yapmamız gerekiyordur. Bu da olasılık dahilinde. Şu dört velet neden yapmadılar?... Çünkü Oşima'ya gelecek paraları yoktu?... Olabilir değil mi? Bu rüzgârın bir lütuf olduğunu düşün. Böylelikle rahatlarsın."

"Ancak laneti bozmanın yolunu bulduktan sonra!" Asakava, Ryuci'nin kolunu silkeledi. İki koskoca adamın "lanet, laneti bozmak" diye konuşmalarını duyan Hayatsu ve eşi Fumiko birbirlerine baktılar ama Asakava'ya sanki gülüyorlarmış gibi gelmişti.

"Komik olan ne hal?"

İkisinin üzerine yürümek için hareketlenen Asakava'nın kolunu, Ryuci az öncekinden daha kuvvetle yakaladı.

"Bırak saçmalamayı. Bu hâlde bir adım bile atamayız."

Asakava'nın öfkesiyle karşılaşan Hayatsu, tayfun yüzünden seferlerin iptal edilmesinin sorumluluğunu kendisinde aramaya başlamıştı. Daha ziyade, belki de fırtına yüzünden böylesine bunalmış birini görünce acımaya başlamıştı demek daha doğru olur. Asakava'nın peşinde olduğu işin yolunda gitmesi için dua ediyordu. Birazdan Tokyo'dan faks gelmesi gerekiyordu ama beklemek eyleminin de insanın öfkesini artırdığına hükmederek, o havayı bir şekilde değiştirmeye çalıştı.

"Araştırmanızda ilerleme kaydettiniz mi?" Hayatsu, Asakava'yı sakinleştirmeye çalışarak, yumuşak bir ses tonuyla sormuştu.

"Eh işte."

"Hemen yakında bir yerde, Şizuko Yamamura'nın çocukluk arkadaşı oturuyor. Eğer isterseniz konuşmak için çağırabilirim. İhtiyar Gen bu rüzgâr yüzünden balığa çıkamadı diye sıkıntıdan patlamıştır şimdi. Kesin çok sevinir." Bilgi alabileceği bir hedef gösterirse, Asakava'nın biraz sinirlerinin yumuşayacağını düşünmüştü Hayatsu.

"Artık yetmişini aşmış bir ihtiyarın anlatacaklarından sizi tatmin edecek bir şeyler çıkmayabilir ama böyle boş boş beklemekten iyidir."

"Tamam..."

Hayatsu, Asakava'nın yanıtını beklemeden arkasına döndü. "Heyl Gen'e telefon edip buraya gelmesini söyle," diye mutfaktaki karısına seslendi.

Hayatsu'nun söylediği gibi, Genci onlarla konuşmaktan mutlu olmuştu. Şizuko Yamamura hakkında konuşmak adama zevk veriyor gibiydi. Genci, Şizuko'dan üç yaş büyüktü ve şu an 68 yaşındaydı. Şizuko hem çocukluktan arkadaşı, hem de ilk aşkıydı. İnsanlarla konuşmak belleğinin tazelenmesini mi sağlıyordu, yoksa onu dinleyen birilerinin varlığı havaya girmesini mi sağlamıştı bilinmez, anıları kolaylıkla sözcüklere dökebiliyordu. Genci için Şizuko hakkında konuşmak, kendi gençlik yıllarını anlatmak anlamına da geliyordu.

Genci'nin akıcı bir şekilde, arada sırada gözleri buğulanarak Şizuko hakkında anlattıklarından, Asakava ve Ryuci kadının bir yönünü öğrenebilmişlerdi. Ancak pek fazla güvenmemek gerektiğini de biliyorlardı. Çoğunlukla anıların güzel yanları kalır. Zaten adam kırk yıl öncesine ait anılarını anlatıyordu. Başka kadınlarla karıştırdığı kısımlar da olabilir. Yok, bu olasılık düşük olabilir. Çünkü ilk aşk bir erkek için özeldir, başka kadınlarla karıştırılmaz.

Genci'nin anlatım tarzının pek ustaca olduğu söylenemezdi. Sık sık dolambaçlı ifadelere başvuruyordu. Asakava bıkmaya başlamıştı. Fakat "Şizuko'nun değişmesi, şu şey yüzünden oldu. Denizin dibinden bir münzevi heykeli çıkartmıştık... Dolunaylı bir geceydi," dediği andan itibaren, Asakava ve Ryuci pür dikkat dinlemeye başladılar. Anlattıklarına göre, Sadako'nun annesi Şizuko'nun sahip olduğu tuhaf güçler dolunay ve denizle derinden ilişkiliydi. O olay olduğunda da Genci, kadının hemen yanında kayıkta kürek çekiyordu. 1946 yılı yazının bitimine yakın bir geceymiş ve Şizuko 21, Genci ise 24 yaşındaymış.

"Yazın son günleri çok sıcaktı, gece olduğunda bile serinlemiyordu," diye, Genci sanki dün gece olan bir şeyi anlatıyormuş gibiydi.

Öyle sıcak bir gecede, Genci evlerinin önünde oturmuş yelpaze ile serinlemeye çalışarak, yumuşak ay ışığı altında denize

yansıyan gökyüzü manzarasını seyrediyormuş. İşte o sessizliği bozarcasına, Şizuko evlerinin önündeki yokuşu telaşlı adımlarla çıkarak gelip Genci'nin önünde durmuş. "Genci, balık tutmaya gitmek istiyorum, kayığı çıkartsana!" diyerek, kolundan çekiştirmeye başlamış. Nedenini sorduğunda "Böyle ay ışıklı bir gece bir daha hiç olmayabilir," demiş başka bir şey söylememiş. Genci dalgın dalgın Oşima'nın en güzel kızına bakakalmış. "Öyle aptal aptal bakma, haydi çabuk!.." diyerek, Genci'nin ensesinden tutarak zorla ayağa kaldırmış. Her defasında Şizuko'nun peşine takılan Genci "Balığa çıkalım diyorsun da, ne tutacağız?" diye sorunca, Şizuko denizin açıklarına bakarak "Aziz heykeli işte," diye yanıtlamış.

"Azizin neyi?..."

O gün öğlen saatlerinde, Amerikan işgal kuvvetlerinden askerlerin aziz heykelini denize attıklarını söylemiş Şizuko, kaşlarını çatarak.

Doğu sahilindeki Aziz Kumsalı'nda, Aziz Mağarası denen küçük bir mağarada, 699 yılında sürgün edilerek adaya gelen En-no-ozunu adlı azizin heykeli varmış. Doğuştan zeki bir insan olan Ozunu, münzevi gezginliği sırasında fal ve büyücülük teknikleri öğrenerek, cinleri ve küçük tanrıları bile dilediğince kontrol edebilir hâle gelir. Fakat Ozunu'nun sergilediği gelecekten haber verme yeteneği siyasi ve askeri otoriteleri korkutmaya başlayınca, toplumu tehdit eden biri olarak yargılanıp İzu Oşima Adası'na sürgün edilir. Günümüzden 1300 yıl öncesine ait bir öykü. Ozunu deniz kenarındaki bir mağaraya kapanıp, yeteneklerini geliştirmeyi sürdürür. Adalılara da tarım ve balıkçılık tekniklerini öğretir, saygı görür. Daha sonra affedilerek ana adaya geri döner ve kendi tapınağını kurar. Oşima Adası'nda kaldığı süre yaklaşık üç seneymiş ama o arada demir takunyalar giyerek Fuji Dağı'na kadar uçtuğu söylencesi günümüze kadar varlığını korur. Adalıların ona olan sevgisi nedeniyle Aziz Mağarası adanın

kutsal yerlerinden biri hâline gelmiştir ve her yıl 15 Haziran'da Aziz Festivali olarak adlandırılan bir festival düzenlenir.

Ancak II. Dünya Savaşı'nın bitiminden hemen sonra, Japonya'ya özgü Şinto ve Budizm dinine karşı uygulanan politikalarının bir aşaması olarak, Amerikan işgal ordusu Aziz Mağarası'ndaki En-no-ozunu heykelini denize atar. Bu durum ise Şizuko'nun gözünden kaçmamış. Ozunu'ya inancı güçlü olan Şizuko, kayalıkların arasında saklanarak, Amerikan ordusuna ait hücum botun heykeli denize attığı yeri net olarak aklına yerleştirmiş.

Denizden çıkaracakları şeyin azizin heykeli olduğunu duyan Genci kulaklarına inanamamış. Usta bir balıkçıymış ama o âna kadar taştan yapılma bir heykeli denizden çıkartma deneyimi olmamış. Ancak gizliden gizliye âşık olduğu Şizuko'nun isteğini reddedememiş, kadının kendini borçlu hissetmesini sağlamak için gece yarısı kayıkla denize açılmış. Her şeyden öte, öylesi mehtaplı bir gecede başbaşa denize açılmaktan daha güzel ne olabilir ki?

Aziz Kumsalı ve kayalıklara birer işaret ateşi yakıp, denizde ilerlemişler. İkisi de denizin o kısmını çok iyi biliyorlarmış. Denizin dibinin şeklini, derinliğini... Oralarda yaşayan balık türlerini. Fakat gece vakti her ne kadar ay ışıl ışıl parlasa da, denize dalınca ışık tamamen kesilir. Genci, Şizuko'nun heykeli nasıl çıkartmayı düşündüğünü sormuş ama Şizuko yanıtlamamış. Sadece kıyıdaki işaret ışıklarına bakarak bulundukları yeri ölçmeye çalışıyormuş. Denizden bakarak, kıyıdaki iki ateşin uzaklığını gözüyle ölçüp, o anki yerlerini yaklaşık olarak hesaplamış olabilir. Şizuko, birkaç yüz metre açıldıklarında "Burada dur!" diye bağırmış.

Sonra kayığın kıç tarafında yüzünü suya yaklaştırıp, karanlık denize bakmış ve "Arkanı dön!" diye Genci'ye emretmiş. Genci, Şizuko'nun ne yapacağını anlayınca heyecanlanmış. Şizuko aya-

ğa kalkıp üzerindeki kimonoyu çıkartmaya başlamış. Tenine sürtünen ipeğin hışırtısı, Genci'nin Şizuko'nun o hâlini hayal etme isteğini güçlendirmiş, soluk alıp vermekte bile güçlük çekmeye başlamış. Arka taraftan denize dalma sesi gelince, usulca dönüp bakmış. Şizuko el havlusu ile uzun saçlarını bağlamış, ince misina ucunu ağzına kıstırmış hâlde, denizin içinde diklemesine yüzüyormuş. Sonra göğüslerinden yukarısını suyun yüzeyine çıkartıp iki derin nefes aldıktan sonra denize dalmış.

"Denizden kaç kez kafasını çıkartıp nefes almıştı acaba?... En son kafasını çıkarttığında, misinanın ucu ağzında değildi. 'Aziz efendimize iyice bağladım, haydi çek!' demişti Şizuko, titreyen sesiyle."

Kayığın ortasına geçen Genci misinayı çekmişti. Şizuko'nun ne zaman kayığa çıktığını bile anlayamamıştı. Kimonosuna sarınarak Genci'nin yanına gelmiş, adamın heykeli çıkartmasına yardım etmişti. Kayığa çıkarttıkları heykeli kayığın ortasına koyup, kıyıya dönmüşler ama yolda hiç konuşmamışlardı. Nedense bütün soruları susturan bir hava oluşmuştu. Şizuko'nun kapkaranlık denizin içerisinde heykelin yerini bulduğuna inanamamıştı. Kayıktan ayrılıp aradan da üç gün geçtiğinde Genci, Şizuko'ya sorunca azizin kendisine seslendiğini söylemişti. Cinleri, tanrıları bile kontrol edebilen heykelin yeşil gözleri karanlık denizin ortasında pırıl pırıl parlıyormuş.

Sonraki günlerde, Şizuko vücudundaki dengesizliklerden şikâyet etmeye başlamıştı. O âna kadar hiç başı ağrımadığı hâlde, aniden başına ağrıların saplandığını, o ağrılarla birlikte hiç görmediği manzaraların gözlerinde canlandığını söylüyordu. Üstelik o şekilde gözlerinin önüne gelen manzaralar yakın gelecekte mutlaka gerçeğe dönüşüyordu. Genci onunla ayrıntılarını konuştuğunda, gelecekte olacak şeyler gözlerinde canlandığında, burnuna da mandalina kokusu geldiğini söylemişti. Genci'nin Odavara'ya gelin giden kız kardeşinin öleceğini önceden söyle-

yen de Şizuko olmuştu. Fakat gelecekte olacak şeyleri asla bilinçli olarak söyleyemiyordu. Önceden gelen hiçbir uyarı olmaksızın, bir manzara zihninde birdenbire canlanıveriyordu ve neden öyle bir manzaranın oluştuğuna kendisi de bir anlam veremiyordu. O yüzden insanların gelecekten haber vermesi taleplerini, Şizuko hep geri çevirmişti.

Ertesi yıl Şizuko, Genci'nin engel olmaya çalışmasına rağmen Tokyo'ya gitmiş, Heihaçiro İkuma ile tanışarak ondan hamile kalmıştı. Sonra ertesi yılın sonlarında memleketine dönen Şizuko bir kız çocuğu doğurmuştu. İşte o çocuk Sadako idi.

Genci'nin anlattıklarının sonu gelecek gibi değildi. Ses tonuna bakılırsa, on yıl sonra Şizuko'nun Mihara Dağı kraterine atlayarak intihar etmesinden sevgilisi Heihaçiro İkuma'yı suçluyordu. Sevdiği kişinin elinden alınmasına karşı kin tutması çok doğaldı ama içindeki öfke işe karışınca dinlemek sıkıntılı olmaya başlamıştı. Fakat adamın anlattıklarından Sadako Yamamura'nın annesi Şizuko'nun da gelecekten haber verme yeteneğinin olduğunu, bu yeteneği kazanmasında En-no-ozunu heykelinin etkili olmuş olabileceği bilgisini edinmişlerdi.

Tam o sırada faks cihazı çalışmaya başladı. Cihazdan çıkan kâğıtta Sadako Yamamura'nın büyütülmüş bir vesikalığı vardı. Yoşino, Uçuşanlar Tiyatro Topluluğu'ndan edinmişti.

Asakava nedense etkilenmişti. Çünkü Sadako Yamamura adlı kadının nasıl biri olduğunu o an ilk kez görüyordu. Çok kısa bir süre de olsa, bu kadınla aynı duyuları paylaşmış, aynı bakış açısıyla görüntülere bakmıştı. Karanlık bir yatak içerisinde vücudunu dolayarak aynı anda doyuma ulaştığı, âşık olduğu kadının güzel yüzüne sabah ışık vurduğunda nasıl bir kadın olduğunu ilk kez gören biri gibi... Korku hissetmiyor olmasına hayret etmişti. Zaten faksla gelen fotoğraf biraz silikleşmiş bile olsa Sadako Yamamura'nın güzel yüzü ve cazibesini yeterince yansıtıyordu.

"Hoş kadınmış," dedi Ryuci.

Asakava'nın aklına Mai Takano geldi. Sadece yüzleri karşılaştırıldığında Sadako Yamamura'nın Mai Takano'dan çok daha güzel bir kadın olduğu söylenebilirdi. Fakat Mai Takano'nun dişilik kokusu daha güçlüydü. Buna karşın Sadako Yamamura için "ucube" sözcüğü kullanılmıştı. Fotoğrafta o ucubelik hissedilmiyordu. Sadako Yamamura'nın sahip olduğu doğaötesi güçler, çevresindekileri etkilemiş olmalıydı.

Fakstan çıkan ikinci kâğıtta Sadako Yamamura'nın annesi Şizuko'ya ilişkin bilgiler yer alıyordu. Yazılanlar, az önce Genci'den dinlediklerinin devamı niteliğindeydi.

1947 yılında memleketi Saşikici'den ayrılan Şizuko Yamamura, ani baş ağrısı nedeniyle baygınlık geçirip hastaneye kaldırılır. Oradaki doktorun tavsiyesiyle T Üniversitesi psikoloji doçenti Heihaçiro İkuma ile tanışır. Heihaçiro İkuma hipnoz olgusunun bilimsel olarak açıklanması amacıyla araştırmalar yapmaktadır. Ancak Şizuko'nun kriptoskopi* yeteneğinin farkına varınca ilgi duyar. Bu ilgi, onun araştırma konusunu bile değiştirtecek ölçüdedir. Daha sonrasında Heihaçiro İkuma, Şizuko'yu denek olarak kullanıp kendini parapsikoloji araştırmalarına verir. Fakat ikisi araştırmacı-denek ilişkisinin ötesine geçer ve İkuma evli olduğu hâlde Şizuko'ya âşık olur. O yılın sonunda İkuma'dan hamile olan Şizuko, insanların bakışlarından kaçmak adına memleketi İzu Oşima Saşikici'ye dönüp, Sadako Yamamura'yı doğurur. Şizuko, doğumdan hemen sonra kızını Saşikici'de bırakarak Tokyo'ya döner ama üç yıl sonra Sadako'yu almak için geri gelir. O andan sonra Mihara Dağı kraterine atlayarak intihar edene kadar, Şizuko bir an bile Sadako'yu yanından ayırmaz.

1950'lere gelindiğinde, Heihaçiro İkuma ve Şizuko Yamamura ikilisi dergi ve gazetelerde boy göstermeye başlar. Çünkü doğaö-

---

* Saydam olmayan maddelerin ardını veya ardındakileri görmek. Gizligörüm. Durugörü. *—çn*

tesi güçlerin bilimsel temelleri bir anda ilgi çekmeye başlamıştır. İnsanlar, belki de Heihaçiro İkuma'nın T Üniversitesi doçenti olmasına duydukları saygı nedeniyle, Şizuko'ya inanırlar. Medya da, bir hüküm yürütmek gerekirse, olumlu yazılar yazmaktadır. Fakat baştan beri kandırmaca olduğu şeklinde güçlü eleştiriler de vardır. Daha güçlü otorite sahibi bir araştırmacı grubundan gelen tek bir 'kuşkulu' yorumu üzerine, çoğunluk Şizuko ve Heihaçiro İkuma'ya karşı tepki göstermeye başlar.

Şizuko'nun yetenekleri kriptoskopi, düşünce ile resmetme ve gelecekten haber verme ile sınırlıydı ve telekinezi yeteneği yoktu. Bir dergiye göre, sımsıkı kapalı bir zarfı sadece alnına yaklaştırarak kendine söylenen haritayı resmediyor, aynı şekilde kapalı zarfın içinde ne olduğunu yüzde yüz doğru olarak söyleyebiliyordu. Fakat başka bir dergi Şizuko'nun sadece bir üçkâğıtçı olduğunu, kendini biraz yetiştirmiş bir sihirbazın kolaylıkla aynı şeyleri yapabileceğini yazıyordu. Böylelikle Heihaçiro İkuma ve Şizuko toplumun soğuk tepkileri ile karşılaşmaya başlarlar.

Hal böyleyken, Şizuko talihsiz bir olay yaşar. 1954 yılında ikinci çocuğunu doğurur ama bebek dört aylıkken hastalanarak ölür. Bebek erkektir. O sıralarda yedi yaşında olan Sadako'nun, yeni doğan kardeşini bilhassa çok sevdiği söylenmektedir.

Ertesi yıl Heihaçiro İkuma, herkesin önünde Şizuko'nun yeteneklerini göstereceğini söyleyerek medyaya meydan okur. Şizuko başlangıçta bunu istemez. Kalabalık önünde konsantre olamayarak, başarısız olacağından korkmuştur. Fakat İkuma vazgeçmez. İnsanların üçkâğıtçı nitelemelerine karşı tahammülü kalmamıştır ve çok net kanıtlar göstermedikçe insanların düşüncelerinin değişmeyeceğine inanmaktadır.

O gün yüze yakın basın mensubu ve araştırmacı önünde, Şizuko istemeye istemeye deney masasına oturur. Oğlu öldükten sonra, psikolojik olarak sarsılmıştır ve kesinlikle formunda değildir. Deney çok basit bir yöntemle uygulanır. Kurşun kutu

içerisine konulan zarların kaç sayısını gösterdiğini bilmesi yetecektir. Normalde sergileyebildiği yeteneklerini kullanması durumunda sorun yoktur. Ancak Şizuko, kendisini çevreleyen insanların tamamının onun başarısız olmasını heyecanla beklediğini "biliyordur". Titremeye başlayarak kendini yere atar ve "Artık yeter!" diye ıstırap dolu bir sesle bağırmaya başlar. Neden öyle yaptığını şöyle açıklar: "İnsanların hepsinde 'düşünce' gücü vardır. Bendeki de aynı güç, sadece diğerlerinden daha fazla. Yüzden fazla insanın başarısız olmamı düşündüğü bir yerde, gücüm ne işe yarar!?" Sözlerinin devamını İkuma getirir. "Hayır, sadece buradaki yüz kişi değil, Japonya'nın tüm halkı benim araştırmamın çöpe atılmasını istiyor. Medyanın yönlendirmesiyle kamuoyu bir yöne doğru akmaya başlayınca, medya da halkın duymak istediği şeyleri yazıyor. Utanın, utanın!" Nihayetinde kapalı kutu içini görme deneyi, Heihaçiro İkuma'nın medyaya yönelttiği eleştiri ile sona erer.

Medya; Heihaçiro İkuma'nın öfkesini, deneyin başarısız olmasının sorumluluğunu medyaya yükleme girişimi olarak algılar. Ertesi günkü gazete başlıkları felakettir. "Evet, hileymiş!" "Maske Düştü!" "Üçkâğıtçı Doçent!" "Beş Yıllık Tartışma Sona Erdi!" "Modern Bilimin Zaferi". Şizuko ile İkuma'yı savunan tek bir yazı bile yoktur.

O yılın sonunda Heihaçiro İkuma eşinden ayrılır, üniversiteden de istifa eder. Ondan sonra Şizuko'nun paranoyası şiddetlenir. Daha sonra İkuma, kendisinin de doğaötesi yetenek geliştirebileceği düşüncesiyle, ücra dağlarda şelalelerde dolaşmaya başlar. Ancak kendini fazla zorlayınca verem olarak, Hakone'deki bir sanatoryuma yatırılır. Şizuko'nun psikolojik durumu iyice kötüleşmiştir. Sekiz yaşındaki Sadako, medya ve insanların alaycı bakışlarından kaçmak için Şizuko'yu memleketleri Saşikici'ye dönmeye ikna eder. Fakat gözlerini sadece bir an için annesinden ayırdığı bir anda, Şizuko gidip kendini

Mihara Dağı'nın kraterine atarak intihar eder. Üçünün öyküsü böylesine hüzünlüdür.

Asakava ve Ryuci, kâğıtta yazılanları okumayı aynı anda bitirdiler.

"Kin olmalı," diye mırıldandı Ryuci.

"Kin?"

"Evet. Annesi Mihara Yanardağı'na kendini attığında neler hissetti acaba?"

"Medyaya karşı nefret mi?"

"Sadece medya değil. Başlangıçta pohpohlayıp, sonra genel eğilim değişmeye başlayınca alaya alarak ailenin mahvına sebep olan sıradan halka karşı nefret de var. Sadako Yamamura üç yaşından on yaşına kadar anne ve babasıyla birlikte değil miydi? Öyleyse, âlemin o havasına doğrudan temas etmiştir."

"İyi de hiç ayrım gözetmeden saldırmasının ne anlamı var..."

Asakava'nın savunmaya geçmesinde, elbette kendisinin de medyadan olmasının payı vardı. İçinden kendini savunmaya çalışıyordu. Hayır, savunma denemez, yalvarıyordu. Kendisinin de medyanın niteliklerini sevmeyen biri olduğunu öne sürerek.

"Bıdır bıdır ne söyleniyorsun?"

"Efendim?"

Asakava, mırıldanarak dua eder gibi kendi kendine konuşmaya başladığının farkına varmamıştı bile.

"Baksana, böylelikle o kasetin ne anlama geldiğini bir nebze çözmüş olduk, değil mi? Mihara Yanardağı hem annesinin kendini attığı yer, hem de kendisinin patlayacağını önceden bildiği yer olduğundan, o ölçüde güçlü bir şekilde düşüncelerinde yer etmiştir. Sonraki sahne, hayal meyal görünen 'dağ' yazısı. Herhalde o da Sadako Yamamura'nın küçüklüğünde ilk kez başardığı düşünce ile resimdir."

"Küçüklüğü mü?"

Neden küçüklüğünde yazılmış olması gerektiğine Asakava ikna olmamıştı.

"Evet, ya dört ya beş yaşındadır. Bir de sonraki zar sahnesi. Sadako, annesin olduğu halka açık deney yerindeydi ve herhalde zarların kaçı gösterdiğini söyleyen annesini endişeli gözlerle izliyordu."

"Hey, dur biraz. Sadako Yamamura, kurşun kutunun içinde yuvarlanan zarları kendi gözüyle net olarak görmüştü."

Asakava da Ryuci de o sahneyi "kendi gözleriyle" görmüşlerdi. Yanlış olamazdı.

"Ne olmuş?"

"Annesi Şizuku, kriptoskopi yapamamış olmalı."

"Annesinin yapamadığını kızının yapabilmesi o kadar garip mi? Bak şimdi. Sadako o sırada sadece yedi yaşındaydı ama annesini kat kat aşan bir güce sahipti. Yüz kişinin bilinçsizce salgıladıkları düşünce gücü karşısında kılını bile kıpırdatmamasına yetecek ölçüde bir güç. Düşünsene, videoya görüntü gönderebiliyor. Televizyon görüntüleri, filme ışık göndermekten tamamen farklı bir yolla yansır. 525 hat üzerinde tarama yaparak hem de. Sadako bunu yapabiliyor işte. Eşine zor rastlanır bir güç."

Asakava henüz kabullenemiyordu.

"Eğer gücü öylesine büyükse, neden Profesör Miura'nın gönderdiği filme çok daha iyi bir desen çıkartamadı?"

"Sen de bir hayli gerzek çıktın. Bak, iyi dinle. Annesi Şizuko doğaüstü güçleri halk tarafından öğrenildiği için talihsiz bir yaşam sürmek zorunda kalmıştı. Kızının da aynı şeyleri yaşamasını istememiştir herhalde. Doğaüstü güçlerini gizlemesini, son derece sıradan bir yaşam sürmesini öğütlemiş olmalı kızına. Sadako da gücünü iyice bastırarak, son derece sıradan bir düşünce resmi ayarlamış olmalı."

Sadako Yamamura, tiyatro topluluğunun üyeleri evlerine döndükten sonra sahnede kalıyor ve o dönem henüz değerli

bir şey olan televizyonda kendi gücünü deniyordu. Başkalarının kendi gücünün farkına varmaması için son derece dikkat ederek.

"Bir sonraki sahnede çıkan ihtiyar nine kim peki?" diye sordu Asakava.

"Kim olduğunu bilemiyorum. Olasılıkla, o nine, Sadako'nun rüyasında falan görünerek, kehanet benzeri bir şeyler söylüyordu herhalde. Eski bir şive kullanarak. Sen de fark etmiş olmalısın, bu adada artık çoğunlukla standart dile yakın bir şive kullanılıyor. O nine, bir hayli yaşlıydı. Kamakura Dönemi'nde* yaşamıştı belki de. Hatta şu En-no-ozunu ile ilişkili bile olabilir."

... Gelecek yıl doğum yapacaksın.

"Peki o kehanet doğru mu acaba?"

"Haa, şu. Hemen sonrasında erkek bebek sahnesi var ya. İlk başta, Sadako Yamamura'nın erkek bebek doğurduğunu sanmıştım. Ancak bu faksa bakılırsa, herhalde öyle değil."

"Doğumundan dört ay sonra ölen erkek kardeşi..."

"Evet, öyle olmalı."

"Öyleyse, kehanetin anlamı ne? Yaşlı nine, nasıl bakarsan bak, 'sen' sözcüğünü Sadako için kullanıyor. Sadako çocuk doğurdu mu acaba?"

"Bilemiyorum. Eğer yaşlı ninenin söylediklerinin gerçekleştiğini varsayarsak, doğurmuş olmalı."

"Kimin çocuğunu?"

"Nereden bileyim ben? Sakın her şeyi bildiğimi sanıyor olmayasın? Söylediklerim tahminlerden öteye geçmiyor."

Eğer Sadako'nun çocuğu olduysa, kimden olmuştu ve şu an ne yapıyordu acaba?

Ryuci aniden ayağa fırladı. O yüzden dizini masanın altına çarptı.

---

* Japon tarihinin dönemlerinden biri. 1192-1333 arasında Japonya günümüzde Tokyo'nun güneyinde kalan Kamakura şehrinden yönetilmişti. O yüzden Kamakura Dönemi olarak adlandırılmaktadır. *—çn*

"Nedense karnım acıktı diyordum, baksana saat öğlen olmuş bile. Hey! Asakava! Bir şeyler yemeye gidelim."

Ryuci bunları söyledikten sonra diz kapaklarını elleriyle ovalayarak kapıya yöneldi. Asakava'nın iştahı yoktu ama bir şey aklına takıldığından, birlikte yemeğe çıkmaya karar verdi. Ryuci bir şeyi araştırmasını söylemişti ama nereden başlayacağını bilemeyince, öylece kaldığını anımsamıştı. Bu, videokasetin son görüntülerinde ortaya çıkan adamın kim olduğu sorusuydu. Babası Heihaçiro İkuma olabilirdi ama Sadako'nun adama bakışlarındaki düşmanlık bir babaya karşı yöneltilemeyecek kadar güçlüydü. Adamın yüzü ekrana yansıdığında Asakava, vücudunun derinliklerinde keskin acılar hissetmiş, içinde güçlü bir tiksinme hissi oluşmuştu. Yüz hatları düzgün bir adamdı ve bakışları kötülük yapmak isteyen birinin bakışları gibi değildi ama nedense içinde o tiksinti oluşmuştu. Her açıdan, Sadako'nun bakışları bir akrabaya yöneltilen bakışlar değildi. Yoşino'nun araştırma raporunda, Sadako'nun babasıyla arasının kötü olduğuna dair bir ifade yoktu. Aksine, kadının anne-babasına bağlı bir kişi olduğu izlenimi bırakıyordu. Adamın kim olduğunu bulmanın imkânsız olduğu kanısındaydı. Aradan geçen otuz yıllık zaman adamın yüzünü bir hayli değiştirmiş olmalıydı. Yine de en ufak bir olasılığı bile düşünerek, Yoşino'dan Heihaçiro İkuma'nın yüz fotoğrafını bulmasını istemeli miydi? Hem Ryuci bu konuda ne düşünüyordu? Asakava, bu sorularına yanıt alabilmek için Ryuci'nin ardından dışarı çıktı.

Rüzgâr, uğultular bırakarak esiyordu. Şemsiye açmanın bir anlamı yoktu. Asakava ve Ryuci Motomaçi Limanı'nın hemen önündeki küçük meyhaneye girdiler.

"Bira içelim bari." Ryuci, Asakava'nın yanıtını beklemeksizin garson kadına "İki bira!" diye seslendi.

"Ryuci. Az önceki konuşmanın devamı olacak ama, sence o kasetin anlamı ne?"

"Bilmiyorum."

Ryuci önündeki ızgara et menüsünü yemekle meşguldü. Asakava'nın sorusunun yanıtını kestirip attıktan sonra yüzünü bile kaldırmadı. Asakava, meze olarak söyledikleri sosise çatalını batırıp birasını ağzına götürdü. Pencerenin ardında iskele görünüyordu. Tokai Vapurları'nın bilet gişesi yakınlarında kimsecikler yoktu, her yer sessizliğe bürünmüştü. Herhalde adada mahsur kalan turistler, otellerin ya da pansiyonların penceresinden bu karanlık gökyüzü ve denizi endişeli bakışlarla izliyor olmalıydılar.

Ryuci yüzünü kaldırdı.

"Herhalde insanın ölürken aklına neler getirdiğini bir yerlerde duymuşsundur."

Asakava, dışarıya yönelttiği bakışlarını karşısına çevirdi.

"Evet. Yüreğinde yer eden sahneler, film şeridi gibi gözünün önünden geçermiş..."

Asakava bir yazarın deneyimlerini bir kitapta okumuştu. O yazar, bir dağ yolunda araba sürerken direksiyonu ayarlayamamış ve derin bir vadiye uçuvermişti. Arabanın yoldan boşluğa uçtuğu an, yazar artık öleceğini sanmış ve o anda yaşamının birçok sahnesi, tüm ayrıntılarıyla gözlerinin önünde canlanmıştı. Sonuçta yazar, mucize eseri ölümden kurtulmuştu ama o anki deneyimi çok net olarak aklında kalmıştı.

"Öyle olduğunu mu söylemek istiyorsun?" diye sordu Asakava. Ryuci elini kaldırarak garson kadından bir bira daha istedi.

"Ben sadece bir çıkarımda bulundum. Kasette sıralanan sahneler, olasılıkla Sadako Yamamura'nın düşünce gücünün olanca hızıyla işlediği anları yakalıyor olmalı. Yaşamında, aklında yer eden sahneler demek de mümkün."

"Anladım. Bir dakika... Eğer bu doğruysa... O zaman..?

"Evet, o olasılık da bir hayli güçlü."

... Sadako Yamamura artık bu dünyada yaşamıyor?

Üstelik ölüm anında zihninde dolaşmaya başlayan çeşitli sahneler, bu şekilde dünyada mı kaldı?

"Kadın neden öldü peki? Bir de kasetin son sahnesinde çıkan adamla Sadako'nun arasında ne gibi bir ilişki var?"

"Böyle her şeyi tutup da bana sorma. Bilmediğim şeyleri bilmiyorum işte."

Asakava'nın yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirmişti.

"Baksana biraz da kendi kafanı çalıştır. Başka insanlara bu kadar çok sırtını dayama. Eğer bana bir şey olur da tek başına lanetin nasıl bozulacağını bulmak zorunda kalırsan ne yapacaksın?"

Buna imkân yoktu. Asakava ölüp, Ryuci tek başına laneti bozma yolunu bulmak zorunda kalabilirdi ama bunun tersi söz konusu değildi. Asakava, sadece bundan çok emindi.

İrtibat bürosuna dönünce onları Hayatsu karşıladı. "Yoşino Bey'den telefon geldi. Dışarıdan arıyormuş, on dakika sonra tekrar arayacağını söyledi."

Asakava, telefonun önüne oturup iyi bir haber olması için dua etmeye başladı. Telefonun zili çaldı. Yoşino'ydu arayan. "Deminden beri kaç kez aradım yahu!..." Sesi biraz eleştiri tonu yüklüydü.

"Kusura bakmayın. Yemeğe çıkmıştık."

"Tamam peki... İyi de faks eline ulaştı mı?" Yoşino'nun ses tonu farklılaşmıştı. O eleştiri tonu kaybolmuş, yerini nazik bir havaya bırakmıştı. Asakava kötü bir şeyler olacağını hissetti.

"Evet, sayenizde birçok şey açığa çıkmış oldu." Asakava konuşmanın burasında telefonu sol elinden sağ eline aldı. "Peki, durum nasıl? Sadako Yamamura'ya daha sonra ne olduğunu anlayabildiniz mi?" diye Asakava heyecanla sordu. Fakat Yoşino yanıtlayana kadar bir süre duraksadı.

"Olmadı. İp koptu."

Bu yanıtı duyduğu an, Asakava'nın yüz hatları dokunsalar ağlayacakmış gibi bir hâl aldı. Ryuci ise beklenti dolu bir insan yüzünün anbean ümitsizlik ifadesine dönüşümünü, tuhaf bir şey görmüş gibi izleyerek hasır zemin üzerine oturup ayaklarını bahçeye doğru uzattı.

"İp koptu da ne demek!?" Asakava'nın ses tonu tizleşmişti.

"Sadako Yamamura ile dönem arkadaşı olarak tiyatro topluluğuna giren stajyerlerden, şu an nerede olduğunu bulabildiğim dört kişi var. O dört kişi ile telefonla görüştüğüm kadarıyla, hiçbiri bir şey bilmiyor. Onlar, bu arada hepsi ellisini geçmiş insanlar, dördü de sanki ağız birliği etmiş gibi, Sadako Yamamura'nın topluluk temsilcisi Şigemori'nin ölümünden hemen sonra ortadan kaybolduğundan başka bir şey söylemediler. Bunun dışında Sadako Yamamura ile ilgili hiçbir bilgi edinemedim."

"Sakın öğrenebildiklerinizin ancak bu kadar olduğunu söylemeyin!"

"İyi de başka çaresi de..."

"Benim kaderimde yarın akşam onda ölmekten başka bir şey yok. Sadece ben değil, karım ve kızım da pazar sabahı on birde."

Ryuci arkadan "Beni unutma!" diye seslendiyse de Asakava oralı olmadı.

"Başka yollar da olmalı. Stajyerler dışında Sadako Yamamura'ya ne olduğunu bilen birileri olabilir. Bakın, bütün ailemin ölüm kalımı buna bağlı."

"Mutlaka öyle olacak diye bir şey yok."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Mühlet sona erdiğinde sen hayatta kalabilirsin."

"Bana inanmıyor musunuz yani?" Asakava, sanki gözleri iyice kararmış gibi hissediyordu.

"Yüzde yüz inanmamı beklemen boşuna."

"Yoşino Bey, bakın," dedi Asakava, ne diyeceğini, bu adamı nasıl ikna edeceğini bilemiyordu. "Ben bile yarı yarıya inanmıyorum elbette. Çok saçma, lanet dediğin nedir kil? Ancak diyelim bu altıda bir attığını tutturan bir tabanca olsun, tetiğini çekebilir misiniz? Siz kendi ailenizi öyle tehlikeli bir Rus ruleti oyununa dahil edebilir misiniz? Yapamazsınız. Namluyu indirir, mümkün olursa tabancayı denize atarsınız. Normal olan o değil mi?"

Asakava bir nefeste konuşmuştu. Arkasındaki Ryuci "Biz aptalız, aptalız," deyip duruyordu.

"Kes sesini! Sessiz ol!" Asakava ahizeyi eliyle kapatarak, arkasına dönüp Ryuci'ye bağırdı.

"Bir şey mi oldu?" diye sorsu Yoşino, ses tonunu alçaltarak.

"Hayır, yok bir şey. Yoşino Bey, lütfen. Güvenebileceğim..." O anda Ryuci, Asakava'nın kolunu çekti. Asakava öfkeyle kolunu silkelediyse de Ryuci'nin son derece ciddi yüzüyle karşılaştı.

"Biz aptalız. Ben de, sen de, soğukkanlılığımızı kaybettik," dedi Ryuci, alçak bir sesle.

"Biraz bekleyin lütfen," diyerek Asakava ahizeyi indirdi.

"Bir şey mi oldu?'

"Neden bu kadar basit bir şeyin farkına varamadık? Sadako Yamamura'nın ayak izlerini kronolojik olarak takip etmemizin hiç gereği yok. Neden sondan başa doğru gitmiyoruz? Neden B-4 nolu bungalov olmasın? Neden tatil köyü olmasın? Neden Güney Hakone Pasifikland olmasın?"

Asakava yüzünü şaşkın bir ifade kapladığı anda, kafasının içinde bir ışık yandı. Sonra, kendini biraz olsun toplamaya çalışarak ahizeyi tekrar kulağına götürdü.

"Yoşino Bey." Yoşino telefonu kapatmamış, bekliyordu. "Yoşino Bey, tiyatro topluluğunu şimdilik bir kenara bırakın. Ondan daha acil olarak araştırmanızı rica etmek istediğim bir şey var. Güney Hakone Pasifikland konusunu daha önce anlatmıştım..."

"Evet, söylemiştin. Tatil köyü değil mi?..."

"Evet. Belleğim beni yanıltmıyorsa on yıl önce golf sahası açılmış ve ona eklenecek şekilde şu anki tesisler ortaya çıkmış... Bakın şimdi. Sizden, Güney Hakone Pasifikland kurulmadan önce orada ne vardı, onu araştırmanızı istiyorum."

"Ne olacak? Sadece yayla herhalde..."

"Belki de öyledir. Belki de değildir."

Ryuci tekrar Asakava'nın kolunu çekiştirdi. "Bir de yerleşim planı, tamam mı? Pasifikland kurulmadan önce eğer o yerde bir bina varsa, o binanın yerleşim planını telefonda konuştuğun adamdan iste."

Asakava, olduğu gibi Yoşino'ya aktarıp telefonu kapattı. Aklından bir ipucu yakalaması düşüncesi geçiyordu. Evet, herkesin düşünce gücü vardır.

10.

18 Ekim Perşembe

Rüzgâr bir hayli güçlüydü. Açık gökyüzünde, beyaz bulut parçaları alçaktan akıp gidiyordu. 21 nolu tayfun, önceki gün Boso Yarımadası'nı sıyıracak şekilde kuzeye doğru ilerleyip, deniz üzerinde kaybolmuştu. Ondan geriye kalan, maviliği göz kamaştıran okyanustu. Bu güzel sonbahar günüyle tezat oluşturacak şekilde, Asakava sanki idamını bekleyen bir mahkûm gibi güvertede dalgalara bakıyordu. Bakışlarını biraz kaldırdığında, İzu yaylasının ufuk çizgisini kapattığını görebiliyordu. Nihayet verilen sürenin sonuna gelmişti. Şu an, saat öğlden önce 10.00'u gösteriyordu. 12 saat sonra o an kesin olarak gelecekti. Bungalovda kaseti izlemesinin üzerinden tam bir hafta geçmek üzereydi. Uzun bir hafta olmuştu... Sıradan bir insanın tüm hayatı boyunca yaşayamayacağı korkuyu, bir hafta içerisinde yaşadığına göre, geçen süreyi olduğundan çok daha uzunmuş gibi hissetmesi çok normaldi.

Bütün çarşamba günü boyunca Oşima'ya kapalı kalmanın nasıl bir etkisinin olacağını Asakava kestiremiyordu. Telefonda konuşurken öfkelenip, araştırmanın gecikmesine kızmıştı ama şimdi serinkanlılıkla düşününce, yaptığı başarılı araştırmaları için Yoşino'ya gerçekten minnet duyuyordu. Eğer Asakava kendisi araştıracak olsa, kafasındaki düşüncelerin etkisiyle, belki de can alıcı noktaları gözden kaçıracaktı.

... Böylesi daha iyi oldu. Tayfun bizim tarafımızdaydı.

Böyle düşünmekten başka çaresi yoktu. Ölüm anında, 'keşke o an öyle yapsaydım' gibi bir pişmanlığı yaşamamak için Asakava kendini hazırlamaya başlamıştı.

Geriye kalan tek ipucu, şu an elinde olan üç çıktıydı. Dün Yoşino'nun yarım gün boyunca uğraşarak bulup, faksla gönderdiği bilgiler. Güney Pasifikland kurulmadan önce, gerçekten de orada alışılmadık bir tesis vardı. Fakat belki de alışılmadık denemez, o günün koşullarında çok sıradan bir tesisti. Önceden orada olan şey bir sanatoryum idi.

Verem, günümüzde artık korkulan bir hastalık olmasa da, II. Dünya Savaşı öncesinde yazılmış romanlarda mutlaka karşılaşılan sözcüklerden biriydi. Thomas Mann'a "Büyülü Dağ"ı yazdıran da, Motociro Kacii'ye hüzünlü çöküş öyküleri yazdıran da verem mikrobuydu. Fakat 1944 yılında bulunan streptomisin ve 1950'de bulunan hidrazid ile veremin edebiyat unsuru olması özelliği sona ermiş, bir tür bulaşıcı hastalık kategorisine indirgenmesi sağlanmıştır. 1910'lardan II. Dünya Savaşı sonrasına kadar olan dönemde, her yıl bu hastalıktan ölenlerin sayısı iki yüz binli rakamlara ulaşıyordu ama savaş sonrasında bu rakam günden güne düşmüştü. Günümüzde artık bu mikrop yüzünden ölenlerin sayısı yıllık olarak beş bini geçmiyordu.

İşte o verem hastalığının kâbus gibi insanların üzerine çöktüğü dönemde, hastalığın tedavisi için gerekli olan temiz hava ve sakin bir ortamdı. Dolayısıyla sanatoryumlar yayla gibi yerlere yapılıyordu. Ancak bilimsel tedavi yöntemlerinin gelişmesiyle birlikte hastaların sayısı azalınca, hastane işlevlerini değiştirmek zorunda kalmışlardı. Yani bağırsak hastalıkları, cerrahi gibi alanlara bir ek olarak düşünülmediği sürece işletme güçlüğü kaçınılmazdı. 1960'lı yılların ortalarında Güney Hakone'de bulunan sanatoryum da bu değişimden etkilenmişti. Fakat çok zor bir durumla karşılaşılmıştı. Ulaşım açısından çok dezavantajlı bir yer-

de bulunuyordu. Verem durumunda, bir kez hastaneye yatınca sık sık dışarı çıkılamadığından, ulaşım önemli bir sorun olmaz. Fakat tam teşekküllü bir hastane olması düşünüldüğünde, ulaşım hayati önem taşır. Böylelikle Güney Hakone Sanatoryumu 1972 yılında kapanmak zorunda kalmıştı.

O araziye göz diken, önceden beri golf sahaları ya da tatil köyleri inşaatı alanında faaliyet gösteren Pasifik Tatil Köyleri Kulübü olmuştu. 1975 yılında Pasifik Tatil Köyleri; Güney Hakone Sanatoryumu'nun arazisi dahil olmak üzere çevredeki yayla arazilerini satın almış, hemen golf sahası yapımına başlayarak, sonrasında da yap-sat türü villalar, otel, havuz, atletizm sahası, tenis kortları ve dinlenme tesislerini birbiri ardına sıralamıştı. O sürecin uzantısında inşa edilen bungalovlar da altı ay önce nisanda hizmete açılmıştı.

"Nasıl bir yer?"

Güvertede olması gereken Ryuci, hangi aralıkta geri döndüyse, Asakava'nın yanındaki koltukta oturuyordu.

"Neresi?"

"Güney Hakone Pasifikland."

... Öyle ya, Ryuci oraya henüz hiç gitmedi.

"Gece manzarası güzel bir yer."

Yaşamı anımsatacak izlerin silikleştiği, turuncu ışıklar altında yankılanan tenis toplarının sesi Asakava'nın kulaklarını tırmalar gibi olmuştu.

... O havanın nedeni ne? Henüz sanatoryumken orada kaç kişi öldü acaba?

Asakava aklından bu düşünceleri geçirirken, Numazu ve Mişima'nın gece manzarasını gözlerinin önüne getirmeye çalıştı.

Asakava ilk sayfayı aşağı kaydırarak, ikinci ve üçüncü sayfaları dizlerinin üzerinde yan yana koydu. İkinci sayfada sanatoryumun kabataslak planı, üçüncü sayfada ise Güney Hakone

Pasifikland'ın danışma merkezi ve restoranının bulunduğu üç katlı şık bina vardı. Asakava'nın gittiği zaman arabasını öylesine park edip, içerisine girerek garsona bungalovların yerini sorduğu bina. Asakava, bakışlarını kâğıtların birinden ötekine kaydırıp duruyordu. Otuz yıla yakın bir süreç resim hâline gelmiş gibiydi. Dağın yamacı boyunca kıvrılarak uzanan yol olmasa, neresinin nerede olduğu anlaşılabilecek gibi değildi. Asakava, orada karşılaştığı görüntüyü gözünde canlandırmaya çalışarak, bungalovların yapıldığı yerde daha önce ne olduğunu öğrenmek için ikinci kâğıdı incelemeye başladı. Net olarak yerini gösteremezdi ama farklı şekillerde iki kâğıdı karşılaştırdığında bile, bungalovların yerinde hiçbir şey olmadığını anlayabiliyordu. Vadi tarafındaki bayırı kaplayan ağaçlardan başka bir şey yoktu.

Asakava bir kez daha ilk kâğıda döndü. Güney Hakone Sanatoryumu'ndan Güney Hakone Pasifikland'a dönüşüm dışında, önemli bir bilgi daha vardı. Şirotaro Nagao, 57 yaşında. Atami şehrinde işlettiği dahiliye ve çocuk hastalıkları kliniğinin kurucu doktoruydu. Nagao, 1962 yılından 1967 yılına kadar Güney Hakone Sanatoryumu'nda doktor olarak çalışmıştı. Pratisyenliğini yeni tamamladığı, oldukça genç olduğu sıralarda. O dönemde Güney Hakone Sanatoryumu'nda çalışan ve şu an hayatta olan yalnız iki kişi vardı: Emekliliğini Nagasaki'deki kızının yanında geçiren Yoza Tanaka ve Şirotaro Nagao. Başhekim dahil olmak üzere, diğer doktorlardan kimse hayatta değildi. Dolayısıyla, Güney Hakone Sanatoryumu hakkında bilgi almak isterlerse Dr. Nagao'dan başka kimse yoktu. Yoza Tanaka artık 80 yaşında olduğu gibi, yaşamakta olduğu Nagasaki'ye gidebilecek zamanları da kalmamıştı.

Kim olursa olsun bir canlı tanık bulması için, Asakava ısrarla Yoşino'dan rica etmiş, Yoşino da terslemek yerine, bir şekilde Dr. Nagao ismine ulaşmayı başarmıştı. Yoşino'nun gönderdiği sadece adı ve adresi değildi. Dr. Nagao'nun ilginç özgeçmişini de ek-

lemişti. Acaba bu neden Yoşino'nun ilgisini çekmişti? Herhalde, araştırma esnasında öylesine karşılaşmış ve ilginç olabilir diye not almıştı. Dr. Nagao, 1962-1967 yılları arasında beş yıl süreyle, bir gün bile dinlenmeksizin sanatoryum doktorluğu yapmış değildi. İki haftalık kısa bir süre de olsa, tedavi eden taraftan, edilen tarafa geçerek karantinada kalmıştı. 1966 yazında, dağlık bir bölgede hasta ziyaretine gittiğinde dikkatsizlik sonucu çiçek virüsünü kapmıştı. Şans eseri, birkaç yıl önce aşı olduğundan önemli bir şey olmamış, az bir döküyle ikinci yüksek ateş aşamasına geçmeden hafif atlatmıştı. Fakat başkalarına bulaşmasını engellemek için karantina altında tedavi görmesi gerekmişti. İlginç olan, bu olay sayesinde Dr. Nagao'nun adı tıp kayıtlarına geçmişti. Japonya'daki son çiçek hastası olarak. Guinnes Rekorlar Kitabı'na çok farklı rekorların kaydedildiği günümüzde, bu bilgi ne derece önem taşır bilinmez ama herhalde Yoşino durumu ilginç bulmuş olmalıydı. Çiçek hastalığı, Asakava ve Ryuci'nin devrinde, hastalık adı olarak ölü sözcükler arasında karışmak üzereydi.

"Ryuci, sen hiç çiçek hastalığına yakalandın mı?" diye sordu Asakava.

"Saçmalama, nereden yakalanayım? Öyle bir şey çoktan yok oldu."

"Yok mu oldu?"

"Evet, insanlığın bilgisinin gelişmesiyle yok oldu. Bu dünyada artık çiçek hastalığı diye bir şey yok."

Ryuci'nin söylediği gibi Dünya Sağlık Örgütü'nün aşı yoluyla mücadele kampanyaları sayesinde çiçek virüsü 1975 yılında yeryüzünden hemen hemen silinip gitmişti. Dünyadaki son çiçek hastasının adı da elbette kaydedilmişti. 26 Ekim 1977 tarihinde döküntüleri başlayan Somali'den bir gençti.

"Virüs yok oluyor... Böyle bir şey mümkün olabilir mi?"

Asakava'nın virüsler hakkında pek fazla bilgisi yoktu. Fakat

onlarla ne kadar başa çıkılırsa çıkılsın, virüslerin şekil değiştirerek varlığını sürdürdüğü kanısındaydı.

"Virüs dediğin yaşam ile yaşamın olmadığı yer arasındaki sınırda gezinen bir şeydir. Aslında insanlığın hücre DNA'sından kaynaklandığı tezleri de ortaya atıldı. Nerede nasıl doğduğu bilinmez. Yalnız, yaşamın doğuşu ve evrimi ile derinden ilişkili olduğu bir gerçek." Ryuci başının arkasında kavuşturduğu kollarını açarak gerindi. Gözleri ışıl ışıldı. "Asakava. Sence de ilginç değil mi? Hücre içindeki DNA dışarı fırlayıp başka bir yaşam türü hâline geliyor. Şu an mücadele içerisindeki her şey, aslında aynı kökten geliyor olabilir. Işık ve karanlık bile Büyük Patlama öncesinde, tezat oluşturmayacak şekilde bir aradaydı. Tanrı ve şeytan da öyle. Yani başka bir deyişle, kötüleşip yozlaşan tanrı artık şeytan olarak adlandırılmaya başlandı. Aslında kökenleri birdi. Kadınla erkek bile öyle. Aslındaki görünümünde iki cinsel organı birlikte bulunduruyordu. Solucanlar ve sümüklü böcekler gibi. Bu mükemmel bir güç ve güzellik sembolü değil midir?" diyerek güldü Ryuci. "Hehhehhe. Seks yapmak daha az vakit aldığından dolayı daha rahat olsa gerek."

Asakava, 'Komik olan nel' dercesine bakışlarla Ryuci'yi süzdü.

... Hem dişilik hem de erkeklik organı olan bir canlı mükemmel bir güç ve güzellik sembolü olamaz.

"Başka yok olan virüsler de var mı?"

"Bilmem. O kadar ilgini çektiyse Tokyo'ya döndüğümüzde araştırırsın."

"Dönebilirsek elbette."

"Hehhe, endişelenme. Dönersin."

O sırada, Asakava ve Ryuci'nin bindiği sürat teknesi Oşima ile İzu'yu bağlayan rotanın ortalarında bir yerdeydi. Uçağa binmiş olsalar, Tokyo'ya çok daha çabuk ulaşırlardı ama iki adam, Atami'de yaşayan Dr. Nagao'yu ziyaret etmek için bilhassa sürat teknesini tercih etmişlerdi.

İleride Atami Lunaparkı'nın dönme dolabı görünmüştü. Tam saatinde, 10.50'de ulaşmışlardı. Asakava borda iskelesinden iner inmez, koşar adımlarla kiralık arabayı bıraktığı otoparka yöneldi.

"Hey! Ne bu telaş!"

Ryuci arkasından sallana sallana geliyordu. Dr. Nagao'nun hastanesi İto Tren Hattı Kinomiya İstasyonu'nun hemen yakınındaydı. Ryuci'nin arabaya binişini sinirli gözlerle izledikten sonra, Asakava yokuşları ve tek yönlü yolları bol Atami şehir içine doğru yola çıktı.

"Baksana, belki de bu olayın arkasında ipleri oynatan şeytandır," dedi Ryuci, ciddi bir yüz ifadesiyle, henüz arabaya tam olarak binmemişken. Asakava yol işaretlerini takip etmeye çalıştığından, yanıtlamadı. Ryuci konuşmasını sürdürdü. "Bizim yaşadığımız dünyada, şeytan her zaman farklı kılıklara girerek görünür. 14. yüzyılın ikinci yarısında Avrupa'nın tamamını kasıp kavuran veba salgınını bilir misin? Toplam nüfusun neredeyse yarısı ölmüş. İnanabiliyor musun? Yarısı, yani Japonya'nın nüfusunun birden 60 milyon eksilmesi gibi bir şey. Elbette, o dönemin sanatçıları vebayı şeytanla özdeşleştirmişler. Şimdi bile, AIDS hastalığına günümüzün vebası diyenler var ya. Ancak şeytan insanlığı asla yok oluşa sürüklemez. Neden?... İnsanlık olmadığı sürece o da var olamaz. Virüsler de, içinde yaşadığı hücreler yok olunca, varlıklarını sürdüremezler. Ancak insanlık, çiçek virüsünün yok olmasını sağlamış. Doğru mu acaba? Bunu gerçekten başarabildik mi?"

Bir zamanlar tüm dünyayı etkisi altına alan, büyük sayılarda ölümlere neden olmakla ünlenen çiçek hastalığına karşı duyulan korku, günümüzde tahmin edilemez. Hastalığın çok sıkıntılı geçmesi nedeniyle, Japonya'da da bu hastalıkla ilgili sayısız inanışlar ve hurafeler vardır. Eskiden, bu hastalığı insanın başına musallat edenin Çiçek Tanrısı olduğuna inanılırdı. Bu tanrı, bulaşıcı hastalıkları yaymakla sorumlu olan bir tanrıydı. Tanrı sözcüğü yeri-

ne şeytan sözcüğünü kullanmak daha uygun olabilir belki ama acaba insanlık bir tanrıyı ölüme sürükleyebilir mi? Ryuci'nin sorusunun altında işte böyle bir kuşku yatıyordu.

Asakava, Ryuci'nin konuştuklarını dinlemiyordu. Yüreğinin bir köşesinde 'bu tip, böyle bir anda nasıl böyle konuşabiliyor?' diye sormakta olsa da, sadece yanlış yola girmemek ve bir an önce Nagao Hastanesi'ne ulaşmak için tüm dikkatini harcıyordu.

11.

Kinomiya İstasyonu'nun önündeki sokağa girince küçük bir düz çatılı ev vardı ve kapısında "Nagao Kliniği, Dahiliye ve Çocuk Hastalıkları" levhası asılıydı. Asakava ve Ryuci bir süre kapının önünde durdular. Eğer Dr. Nagao'dan hiçbir bilgi edinemezlerse, işte o an her şey sona ermiş olacaktı. Yeni bir rota üzerinden hareket etmeye artık zamanları yoktu. Fakat ne öğrenebileceklerdi ki? Otuz yıl önceki olayları, Sadako Yamamura hakkında işlerine yarayacak bir şeyleri Nagao'nun anımsıyor olmasına imkân yoktu. Bu bir yana, Sadako Yamamura'nın Güney Hakone Sanatoryumu ile ilişkisi olduğuna dair sağlam bir kanıt da yoktu. Yoza Tanaka dışında, Güney Hakone Sanatoryumu doktorlarının tamamı çoktan öteki dünyayı boylamıştı. O zamanki hemşirelerin adlarına da ulaşabilirlerdi ama bunun için çok geç kalmışlardı.

Asakava kol saatini kontrol etti. 11.30. Sürenin sona ermesine on saatten biraz fazla bir zaman kalmıştı. Asakava bir sürü uğraş neticesinde ulaştığı kapıyı itmeye tereddüt ediyordu.

"Ne bekliyorsun? Haydi girsenel" Ryuci, Asakava'yı sırtından itekledi. Arabayı o kadar telaşla süren Asakava'nın neden burada tereddüt ettiğini, Ryuci anlayamıyor değildi. Korkuyor olmalıydı. Son olasılığın da yok olmasından, yaşama umudunu kaybetmekten korkuyor olmalıydı. Ryuci öne geçerek kapıyı açtı.

Dar bekleme odasında duvar tarafına üç kişilik bir koltuk konulmuştu. Şanslarına muayene için bekleyen tek bir hasta bile

yoktu. Ryuci eğilerek, danışma penceresinden orta yaşlı tombul hemşireye seslendi.

"Kusura bakmayın. Dr. Nagao ile görüşmek istemiştik."

Hemşire elindeki dergiden başını kaldırmaksızın sakin bir ses tonuyla sordu. "Muayene mi?"

"Hayır değil. Sormak istediğimiz bazı şeyler vardı."

Hemşire dergiyi kapatıp, başını kaldırarak gözlüklerini taktı.

"Konu nedir?"

"Özel bir konuda görüşmek istiyoruz."

Asakava, Ryuci'nin omzunun üstünden, sinirli bir yüz ifadesiyle konuşmaya dahil oldu. "Dr. Nagao burada mı?"

Hemşire elleriyle gözlüğünün kenarlarına dokunarak bir Ryuci'ye, bir de Asakava'ya baktı.

"Konu nedir, söyler misiniz?" Küstah bir hâli vardı.

Ryuci ve Asakava doğruldular.

"Böyle bir hemşire danışmaya konursa hasta gelmez tabii..." diye mırıldandı Ryuci, mahsus duyulacak şekilde.

"Ne dedin sen!?"

... Kadını sinirlendirmek felaket olur! Asakava aklından geçen bu düşünceyle başını eğdiği anda iç taraftaki muayene odasının kapısı açılarak beyaz önlüğüyle Dr. Nagao dışarı çıktı.

"Ne oluyor?" Dr. Nagao tamamen kelleşmişti ama yaşı 57'den biraz daha genç gösteriyordu. Gözleri kamaşmış gibi yüzünü buruşturarak giriş kapısının önünde duran iki adama baktı.

Asakava ve Ryuci, aynı anda sesin geldiği tarafa döndüler. Orada duran adamın yüzünü gördüklerinde, yine aynı anda ikisinin ağzından da "Aa!" diye bir ses çıktı.

Dr. Nagao, Sadako Yamamura hakkında bir şeyler biliyor olabilirmiş. Yok canım! Bir bakışta anlaşılıyor işte!

Bir anda, kasetin zihnine kazınan o son sahnesi, beynine elektrik dalgaları yayılıyor gibi olan Asakava'nın gözlerinin önüne geldi âdeta. Nefes sesleri sıklaşmış, tere batmış adamın

yüzü gitgide yaklaşıyordu, gözleri kanlanmıştı. Omuz başındaki yara, yaradan akıp 'göz'ü kapatan kanlar. Göğüste başlayan müthiş baskı, adamın öldürmeye kararlı bakışları. İşte o yüz, şu an karşılarındaki Nagao'nun yüzüydü. Yaşlanmıştı ama kesinlikle oydu.

Ryuci ve Asakava birbirlerine baktılar. Ryuci parmağıyla Dr. Nagao'yu işaret ederek gülmeye başladı.

"Hahhahha. Oyun işte bu yüzden eğlenceli. Burada karşılaşacağımızı hiç düşünmemiştik..."

Dr. Nagao hiç tanımadığı iki adamın kendisini gördükleri andaki tepkileri karşısında hafif bir hoşnutsuzluk hissetmişti.

"Siz de kimsiniz be!?" diye sesini yükseltti ama Ryuci oralı olmaksızın adama yaklaştı. Elini uzattığı gibi omzundan mengene gibi yakaladı. Dr. Nagao, Ryuci'den on santim kadar daha uzundu. Ryuci bütün gücüyle Dr. Nagao'nun kulağını kendi ağzına yaklaştırarak, o zorbaca hareketinin tam aksine, kibar ve sakin bir ses tonuyla "Sen otuz yıl kadar önce Güney Hakone Sanatoryumu'nda Sadako Yamamura'ya ne yaptın?" diye sordu.

'Sözcükler' beynine ulaşana kadar birkaç saniye geçti. Dr. Nagao bakışlarını huzursuz bir şekilde hızla odada dolaştırırken, otuz yıl önceki sahneler gözünün önüne gelmek üzereydi. Asla unutamadığı o sahne gözünün önüne geldiği anda da, vücudunun göğüs altında kalan kısmından güç çekiliverdi. Ryuci bayılmak üzere olan Dr. Nagao'yu tutarak, duvara yasladı. Dr. Nagao geçmişte kalan o anları anımsadığı için şok geçiriyor değildi. Karşısındaki adam otuzunda ya var ya yoktu ama neden o olayı biliyordu? Bu soru aklından geçtiği anda müthiş bir korku tüm vücudunu sarmıştı.

"Hocam!" diye seslendi hemşire Fucimura, endişeli bir sesle.

"Haydi bakalım, bir öğlen tatili yapalım."

Ryuci gözleriyle Asakava'ya işaret etti. Asakava içeriye hastaların girmemesi için giriş kapısının perdesini çekti.

"Hocam!" Fucimura ne yapacağını bilemiyor, çaresizlik içerisinde Dr. Nagao'nun direktifini bekliyordu. Dr. Nagao bir şekilde zihnini açık tutmayı başarmış, o andan sonra ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Bu geveze kadının o olayı öğrenmesine izin vermemeliydi. Kendini toparladı.

"Fucimura Hanım öğlen tatiline çıkabilirsin. Dışarıda ye istersen."

"... Hocam..."

"Tamam işte, gidebilirsin. Benim için endişelenmene gerek yok."

Tanımadığı iki adam gelmiş, doktorun kulağına bir şeyler söyleyince adam bayılacak gibi olmuştu... Neler olduğunu anlayamayan Fucimura, bir süre daha olduğu yerde kalakalmıştı. "Çabuk, çık!" Dr. Nagao'nun öfkeli sesi üzerine yerinden fırlayarak kendini dışarı attı.

"Evet, anlatacaklarınızı dinleyebiliriz artık." Ryuci muayene odasına girerken, Dr. Nagao sanki kanser olduğunu öğrenmiş bir hasta gibi çökkün bir hâlde onu takip etti. "Önceden uyarayım, yalan söylemeyin. Ben ve bu adam 'göz'lerimizle gördük, her şeyi biliyoruz." Ryuci parmağını önce Asakava'ya uzatıp, sonra da kendi gözlerine götürdü.

"Çok saçma."

Görmüşlermiş. Böyle bir şey mümkün olamaz. O çayırda kimse yoktu. Her şeyden öte bu iki adamın yaşı... o sırada...

"İnanılmaz gelecektir ama ikimiz de bu suratı çok iyi biliyoruz." Ryuci'nin konuşma tarzı aniden değişmişti. "İstersen fiziksel özelliklerini anlatayım sana... Sağ omuz başında yara izi hâlâ duruyordur, değil mi?" Dr. Nagao'nun gözleri fal taşı gibi açıldı, çenesi titremeye başladı. Ryuci yeterince bir ara verdikten sonra sözlerini sürdürdü. "O yara izinin neden orada olduğunu da söyleyeyim mi?" Ryuci başını uzatarak adamın omzunu ısıracakmış gibi bir hareket yaptı. "Sadako Yamamura ısırdı değil mi? İşte

böyle..." Dr. Nagao'nun çenesindeki titreme iyice şiddetlendi. Bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama dili işlevini göremiyor olacak, ağzından çıkan sesler sözcük hâline gelmiyordu.

"Artık anlamışsındır. Bana bak. Senin anlatacaklarını asla kimseye söylemem. Söz. Sadece bilmek istediğim Sadako Yamamura'ya ne olduğu."

Düşünebilecek durumda değildi ama Dr. Nagao, karşısındaki adamın söylediklerinde bir çelişki olduğunu hissetmişti. Eğer o olayı görmüşlerse, aradan o kadar yıl geçtikten sonra gelip olayı bir de ondan dinlemelerinin anlamı yoktu. *Hayır, dur. O manzarayı görmüş olmaları acayip bir durum. Nasıl görmüş olabilirler? Bu veletler o zaman belki daha doğmamışlardı bile. Peki ne o zaman? Bu tipler neyi gördü?* Düşündükçe içindeki çelişki güçleniyordu, Dr. Nagao'nun başı çatlayacakmış gibi ağrımaya başlamıştı.

"Hehhehhe..." Ryuci gülerek Asakava'ya baktı. Gözleri her şeyi anlatıyordu.

... Hehhe, bu kadar korkutmak yeter, bülbül gibi şakımaya başlar şimdi.

Aynen o şekilde, Dr. Nagao konuşmaya başladı. En ince ayrıntıları bile anımsıyor olmasına kendisi de şaşırmıştı. Anlattıkça da vücudundaki duyu organları o anki hisleri yeniden yaşıyor gibi olmuştu. O manzara, nem, temas, o pürüzsüz ten, ağustos böceklerinin sesleri, ter ve çimen kokusu ve eski kuyu...

"Nedeni neydi acaba? Herhalde ateş ve baş ağrısı yüzünden normal karar verme yetimi kaybetmiştim. İşte o belirtiler, kuluçka dönemini geçirmiş çiçek hastalığının başlangıç dönemi belirtileriydi. Elbette, öyle bir hastalığa yakalandığım aklımın ucundan bile geçmemişti. Talih eseri, klinikte bir kişiye bile bulaşmadı. Eğer verem hastaları, çiçek mikrobuna maruz kalacak olsa hâlim ne olurdu diye şimdi düşündüğümde bile tüylerim ürperiyor.

"Sıcak bir gündü. Yeni giriş yapan bir hastanın göğüs röntgeninde parmak ucu kadar bir boşluk keşfettim. Eh, dedim, yaklaşık bir yıl burada kalmanız gerecek. Hastanın şirkete vermesi gereken doktor raporunu hazırlarken, artık dayanamaz hâle gelmiştim, kendimi dışarı attım. Dışarıdaki yayla havasını ciğerlerime alabildiğince çektiğim hâlde, başımdaki ağrı bir nebze bile hafiflememişti. Yine de bir şekilde hasta odalarının bulunduğu kısmın yanındaki merdivenlerden inip bahçenin kıyısındaki ağaçların gölgesine kaçmaya çalışırken, tek başına genç bir kadının ağacın gölgesine yaslanmış, bakışlarını yere doğrultmuş hâlde durduğunu fark ettim. Buranın hastası değildi. Benim buraya gelişimden çok daha önceden beri hastanede yatmakta olan Heihaçiro İkuma adlı, eskiden T Üniversitesi'nde doçentlik yapmış birinin kızıydı. Adının Sadako Yamamura olduğunu söyledi. Baba-kızın soyadları farklı olduğundan, adını çok iyi anımsıyorum. O dönemde, son bir aydır, Sadako Yamamura Güney Hakone Sanatoryumu'na sık sık ziyarete geliyordu ama ne uzun uzun babasının yanında kalıyor, ne de doktorlardan babasının durumu hakkında bilgi alıyordu. Sanki sadece bu harika yayla manzarasını görmeye geliyor gibiydi. Gidip onun yanında yere oturdum. Gülümseyerek babasının nasıl olduğunu sordum. Fakat yüzünde babasının durumunu bilmek istemezmiş gibi bir ifade vardı. Üstelik babasının pek fazla ömrünün kalmadığını da biliyordu. Konuşma şeklinden anlamıştım. Doktorların hepsinin tahmininden çok daha net bir şekilde, babasının öleceği günü biliyordu.

"İşte öyle yanında oturup Sadako Yamamura ile hayatından, ailesinden konuşurken, o kadar feci bir hâlde olan baş ağrımın geçtiğinin farkına vardım. Onun yerine ateş ile birlikte içimde oldukça büyük, tuhaf bir heyecan kendini göstermişti. Her yanımda hareket ederek, vücudumdaki kanın ısısını artırıyormuş gibiydi. Çaktırmamaya çalışarak Sadako Yamamura'nın yüzünü

gözlemledim. Her zaman hissettiğim bir şeydir ama o kadar muazzam yüz hatlarına sahip bir kadının bu dünyada var olması tuhaf gelmişti. Güzellik standardı nedir bilemiyorum ama benden yirmi yaş daha büyük Dr. Tanaka da aynı şeyleri söylemişti. Sadako Yamamura'dan daha güzel bir kadın görmedim, diyordu. Ateşle birlikte hızlanan soluklarımı güçlükle bastırarak, elimi omzuna koyup 'Ağaçların gölgesinin daha koyu olduğu bir yerde konuşalım,' dedim.

"Sadako Yamamura, bir şeyden kuşkulanmadan 'Olur,' dedi. Sonra kalkmak için eğildiğinde, beyaz bluzunun altındaki muntazam şekilli memelerini gördüm. Öylesine beyazdı ki, o an kafamın içindeki her şey süt beyazına boyanmış, normal düşünme yeteneğimi bile kaybetmiş gibi olmuştum.

"Benim o hâlim Sadako'nun dikkatini çekmemişti. Uzun eteğine yapışan tozları silkelerkenki hâli, öylesine masum, öylesine hoştu ki.

"Ağustos böceklerinin sanki üzerimize yağan sesleri arasında, dalları gökyüzünü iyice kapatan ağaçların altında bir hayli yürüdük. Aklımda net bir yer yoktu ama nedense ayaklarım belirli bir yöne doğru gidiyormuş gibiydi. Sırtımdan ter boşalıyordu, gömleğimi çıkartıp sadece atletimle kaldım. Patikadan gidilince, ileride köhne bir ev vardı. İçinde insan yaşamayalı on yıldan fazla olmuştu herhalde. Ahşap duvarları çürümeye yüz tutmuştu. Çatısı her an çökecekmiş gibiydi. Evin yakınında bir kuyu vardı. Sadako o kuyuyu görünce 'Susadım,' diye kuyuya giderek, içine bakmak için eğildi. Göründüğü kadarıyla kullanılmadığı belliydi. Ben de hızlı adımlarla kuyuya yöneldim. Görmek istediğim şey, kuyuya eğilen Sadako Yamamura'nın memeleriydi. Kuyunun kenarına iki elimi koyup, o memeleri çok yakından görebildim. Karanlık topraktan nemli, soğuk bir hava çarpıyordu yüzüme ama içimdeki sıcaklığı ve heyecanı bastırmaya yetmemişti. Heyecanın neden kaynaklandığını bilemiyordum. Çiçek hastalığının ateşi kendimi

kontrol yetimi kaybettirmişti.... Sanırım öyleydi. Yemin edebilirim, hayatımda hiç o anki gibi içgüdüsel olarak tahrik olmadım.

"Hiç düşünmeden elimi uzatıp o yumuşak şişkinliğe dokundum. Şaşırarak başını kaldırdı. Başımın içinde bir tel kopmuştu sanki. Daha sonra olanlara ait belleğim pek net değil. Bazı sahneleri tek tük anımsıyorum. Farkına vardığımda Sadako Yamamura'yı yere yatırmıştım. Bluzunu memelerinin yukarısına kadar sıyırmıştım ve Şiddetle direndi. Sağ omzumu ısırana kadar pek bir şey anımsamıyorum. O müthiş acıyla kendime geldim. Omzumun ucundan çıkan kanların, Sadako'nun yüzüne damladığını gördüm. Kan damlaları gözlerinin içine dolmuştu. Başını hayır der gibi sağa sola savurup duruyordu. Kendi hareketlerimi o ritmik hareketlere uydurdum. Acaba beni o an nasıl görüyordu? Yüzümü nasıl algılıyordu? Herhalde bir hayvandan başka bir şey göremiyor olmalı... İşte o düşünceler arasında boşaldım.

"İşi bitirdikten sonra, Sadako sert bakışlarını üzerime dikmiş hâlde, dirseklerinden güç alarak sırtüstü benden uzaklaşmaya başladı. Vücuduna tekrar baktım. Çünkü gözlerimin beni yanıltığını sanmıştım. Buruş kırış olmuş eteği beline kadar sıyrılmış, ortaya çıkan memelerini saklamaya kalkmayan o kadının bacaklarının birleştiği yere güneş vurmuş, küçük siyah bir yumruyu belirginleştirmişti. Bakışlarımı kaldırıp memelerine baktım... Orada ise, muntazam şekilli memeler. Bakışlarımı tekrar aşağıya indirdim... Pupis tüylerinin kapladığı rahim şişkinliğinin hemen altında tamamen yetişkin hâle gelmiş, birbirinden ayrılmış iki testis vardı.

"Eğer doktor olmasaydım, herhalde şaşkınlıktan küçük dilimi yutardım. Fakat o rahatsızlığı kitapta bir fotoğrafta görmüştüm. Hermafrodit sendromu. Son derece nadir rastlanan bir rahatsızlıktır ve kitaplar dışında, hem de o koşullar altında karşıma çıkacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Gizli erkeklik türlerine

de giren hermafrodit sendromu hastaları, dış görünümü olarak tamamen kadın olurlar. Memeleri, vajinaları vardır ama çoğunlukla rahimleri olmaz. Kromozom açısından XY, yani erkektirler. Fakat nedense bu hastaların tamamı çok güzel olurlar.

"Sadako Yamamura bana bakmaya devam ediyordu. Büyük ihtimalle kendi vücudunun sırrı, ailesi dışında birisi tarafından ilk kez görülmüştü. Elbette, az öncesine kadar da bakireydi. Bundan sonra yaşamına kadın olarak devam edebilmesi için mutlaka yapması gereken bir şeydi. Aklımdan geçen bu düşünceyle, yaptığım şeyi meşrulaştırmaya çalışıyordum. İşte o an kafamın içinde aniden bir ses yankılandı.

"Geberteceğim seni!

"O güçlü yankılanma arasında, Sadako'nun bana telepatiyle ulaştığını hemen anlamıştım. Bir anlık bir kuşkuya bile gerek kalmaksızın, vücudum bunun gerçekliğini kavramıştı. Eğer ben onu öldürmezsem, o beni öldürecekti. Vücudumun savunma içgüdüsü bana emretmeye başladı. Tekrar üzerine çullanıp, ellerimi ince boğazına yapıştırdım. Şaşırmıştım. Çünkü bu kez direnmiyordu. Sanki ölmeyi arzuluyormuş gibi bir hâli vardı. Yavaş yavaş kendini salıverdi.

"Nefesinin durup durmadığını kontrol bile etmeden, kucakladığım gibi kuyuya yaklaştım. Sanırım o an hâlâ hareketlerim bilincimin önünde gidiyordu. Yani kuyuya atmak niyetiyle kucaklamış değildim, öylesine kucakladığım anda yuvarlak karanlık gözüme ilişmiş, o yüzden aklıma kuyuya atmak gelmişti. Sanki her şey benim işime gelecek şekilde yerleştirilmişti. Daha doğrusu, kendi dışımdaki bir bilinç tarafından hareket ettiriliyor gibiydim. Daha sonra olacakları rahatlıkla anlayabiliyordum ve kulaklarımda o gerçeğin aslında rüya olduğunu haykıran bir ses yankılanıyordu.

"Yukarıdan baktığımda, kuyunun dibi karanlıktı, hiçbir şey görünmüyordu. Yukarı ulaşan toprağın kokusundan, dibinde biraz

su olduğu anlaşılıyordu. Ellerimi bıraktım. Sadako Yamamura, kuyunun kenarlarından kayarak aşağı düştü, sonra da suya çarpma sesi geldi. Karanlığa alışana kadar ne kadar çabaladıysam da kadının kuyunun dibindeki hâlini göremedim. Fakat içimdeki huzursuzluk dinecek gibi değildi. Kuyuya taş, toprak atarak onun vücudunu ebediyete kadar örtmek istedim. Avuçlarımı toprakla ve yumruk büyüklüğünde beş, altı kaya ile doldurarak aşağı attım ama daha fazla bir şey yapabilecek hâlde değildim. Taşlar Sadako'nun vücuduna çarptığında aşağıdan gelen tok sesler hayal gücümün işlemesine neden olmuştu. O güzel vücudun, böyle taşlar altında ezilip gideceğini düşününce, daha fazla devam edemedim. Tezat oluşturduğunun farkındayım. Bir yandan ondan kurtulmak istemiş, bir yandan da o narin vücudunun zedelenmesine içim razı olmamıştı."

Asakava, konuşmasını bitiren Nagao'nun önüne bir kâğıt uzattı. Güney Hakone Pasifikland'ın haritasıydı.

"O kuyu bu haritanın neresine düşüyor?" diye sordu Asakava, heyecanla. Nagao'nun haritanın ne anlama geldiğini çözmesi biraz zaman aldı ancak eskiden sanatoryumun bulunduğu yerde şimdi restoranın bulunduğunu öğrenince yön kavramını yeniden anımsamış gibiydi.

"Şuralarda olmalı," diye, kuyunun olması gereken yeri gösterdi.

"Kesinlikle doğru. Bungalovların olduğu yer," diyen Asakava ayağa kalktı. "Haydi, gidiyoruz!"

Fakat Ryuci sakindi.

"Dur, o kadar acele etme hemen. Bizim bu amcaya sormamız gereken şeyler var daha. Baksana, şu bilmem ne sendromu..."

"Hermafrodit sendromu."

"İşte o sendromu taşıyan kadınlar çocuk doğurabilirler mi?"

Nagao başını iki yana salladı. "Hayır, doğuramaz."

"Bir de emin olalım. Sadako Yamamura'ya tecavüz ettiğinde, sen çoktan çiçek hastalığına yakalanmıştın değil mi?"

Nagao başıyla onayladı.

"Öyleyse, Japonya'da çiçek hastalığına yakalanan son kişi Sadako Yamamura olmuş."

Ölmeden az önce Sadako Yamamura'nın çiçek virüsü kaptığı açıktı. Fakat, kadın hemen sonrasında ölmüştü. Taşıyıcı beden ölünce, virüs de yaşayamaz. Çiçek hastalığına yakalandığı söylenemez. Nagao nasıl yorumlayacağını bilemiyordu. Gözlerini Ryuci'ninkilerden kaçırmaktan başka bir şey yapabilecek durumda değildi. Net bir yanıt veremedi.

"Hey, ne oyalanıyorsun? Haydi, gidiyoruz!" Çıkış kapısının önünde bekleyen Asakava, Ryuci'ye seslendi.

"Keyifli miydi bari?" Ryuci işaretparmağı ile Nagao'nun burnunun ucunu hafifçe fiskeleyip Asakava'nın peşine düştü.

12.

Mantıklı bir açıklaması yoktu ama roman okuma, ipe sapa gelmez televizyon dizisi izleme alışkanlığından yola çıkıldığında, öykünün bu şekilde gelişmiş olması doğal gelebilir. Üstelik bu gelişimde bir tempo vardı. Sadako Yamamura'nın nerede saklandığını aramadıkları hâlde, olasılıkları sınarken kadının başına gelen felaketleri ve gömüldüğü yeri açığa çıkartmışlardı. O yüzden Ryuci "Büyük bir hırdavatçının önünde arabayı durdur," dediğinde, Asakava onun da kendisiyle aynı şeyleri düşündüğünü anlayıp rahatlamıştı. Bunun ne kadar eziyetli bir iş olacağını Asakava tahmin edemiyordu. Eğer tamamen toprak altında kalmamışsa, bungalovların çevresinde kuyuyu bulmak zor olmayacaktı. Eğer kuyunun yerini bulurlarsa, içinden Sadako Yamamura'nın cesedini çıkartmak da kolay işti. Her şey kolaymış gibi görünüyordu, zaten öyle olduğunu düşünmek istiyordu. Öğleden sonra saat bir sıralarındaki güneş ışınları kaplıca semtinin yokuşunda yansıyor, göz kamaştırıyordu. Şehrin mesai gününe özgü sessiz sakin havası ve o göz kamaştırıcı yansıma Asakava'nın hayal gücünü tırpanlıyordu. Yalnızca dört, beş metrelik derinlikte bile olsa, dar kuyunun dibinde, aydınlık yeryüzü ile bambaşka bir ortam olduğunu Asakava henüz fark etmemişti.

Hırdavatçı Nişizaki'nin tabelası gözüne ilişince, Asakava frene bastı. Dükkânın önünde sıralanan merdiven türleri ve çim biçme makinelerine bakılırsa, ihtiyaçları olan her şeyi bu dükkânda bulmaları mümkün olacaktı.

"Alışverişi sana bırakıyorum." Asakava, neredeyse sözcükleri daha tamamlamadan, telefon kulübesine koştu. Kapının önünde durup, kart cüzdanından telefon kartını çıkarttı.

"Heeyl Telefon edecek zaman mı şimdi!?"

Ryuci'nin söylenmesi Asakava'nın kulaklarına ulaşmıyordu. Ryuci söylene söylene hırdavatçı dükkânına girip, halat, kova, kürek, palanga, el feneri... Ne bulduysa kucaklamıştı.

Asakava'nın telaşı, seslerini duyabilmek için son şans olduğunu düşünmekten kaynaklanmıştı. Mühletin bitimine dokuz saat kalmıştı. Asakava telefon kartını yuvasına yerleştirip, eşinin Aşikaga'daki evlerinin numarasını tuşladı. Telefona çıkan kayınpederiydi.

"Ben Asakava. Şizu'yla Yoko'yu telefona çağırabilir misiniz?"

Selamsız sabahsız, karısını ve kızını telefona çağırmasını söylemesi çok ayıp olmuştu. Fakat kayınpederinin ruh hâlini düşünebilecek durumda değildi. Kayınpederi bir şey söyleyecek gibi olduysa da, herhalde Asakava'nın acelesini anlamış olacak ki, hemen kızıyla torununu çağırdı. Telefona kayınvalidesinin ilk olarak çıkmaması büyük şanstı. Eğer öyle olsaydı uzun uzun hâl hatır soracak, belki konuşmasını kesmeye imkânı bile olmayacaktı.

"Alo?"

"Şizu, sen misin?"

Karısının sesini özlemişti.

"Evet, neredesin?"

"Atami. Orada durumlar nasıl?"

"Eh, pek bir değişikilik yok. Yoko, dedesiyle anneannesine yapıştı kaldı."

"Yanında mı?"

Sesini duymuştu. Henüz sözcük hâline gelmeyen o şirin sesi. Babasına ulaşmak için annesinin dizine tırmanırkenki sesi.

"Yoko'cuğum bak baban."

Şizu ahizeyi Yoko'nun kulağına yaklaştırdı.

"Babba, babba..."

Öyle duyuluyordu. Kendisi baba demeye mi çalışıyordu acaba? Kulağına ulaşan sözcükler değildi. Nefes alıp verişi, dudaklarından boşalan havanın sesi, hatta dudakları ve yanakları ahizeye sürttükçe çıkan sesler kulaklarında yankılanmıştı. Bu sayede kızını çok yakınındaymış gibi hissetmişti. Bir an önce oradan kaçıp, hemen Yoko'yu kucağına almak için karşı konulmaz bir istek uyanmıştı içinde.

"Bekle Yoko. Ben de hemen brumbrumla yanınıza geleceğim."

"Doğru mu? Ne zaman geliyorsun?"

Asakava, telefonu Şizu'nun aldığının farkına varmamıştı.

"Pazar günü. Pazar günü araba kiralayıp sizi almaya gelirim. Hep beraber Nikko'yu da gezer, öyle döneriz."

"Ciddi mi söylüyorsun?... Yoko'cuğum bak, baban pazar günü bizi gezmeye götürecekmiş."

Kulağının içini ateş basmıştı sanki. Acaba böyle bir söz vermesi doğru bir şey miydi? Doktorlar asla hastayı haddinden fazla sevindirecek laflar etmezler. Daha sonraki şokun hafif olması için beklentiye kapılmamalarını sağlamak daha iyi olur çünkü.

"Şu uğraştığın mesele, hallolacak gibi mi?"

"Az kaldı."

"Sözünü unutma tamam mı? Her şey bittikten sonra, en baştan sırayla anlatacaktın..."

Karısına verdiği söz. 'Bu olayla ilgili asla soru sorma. Bunun karşılığında, her şey sonuçlanınca anlatırım.' Karısı sözüne sadık kalmıştı.

"Heeyl Amma konuştun sen de hal" Arkasından Ryuci'nin sesi geliyordu. Arkasına baktı. Ryuci satın aldığı malzemeleri bagaja tıkıştırıyordu.

"Yine ararım. Bu akşam artık olmaz belki."

Asakava elini ahize koluna uzattı. Bastırdığı anda telefon kesilecekti. Neden telefon ettiğini bilemiyordu. Sadece seslerini

duymak için mi, yoksa çok daha önemli bir şeyi söylemek için mi? Fakat şu an uzun uzun konuşsa bile telefonu kapatırken, içinde söylemek istediklerinin henüz yarısını bile söyleyemediği hissi kalacağını biliyordu. Sonuçta aynıydı. Asakava, ahize koluna parmağıyla bastırıp bıraktı. Neticede o akşam saat onda her şey sona erecekti. Akşam, saat onda...

Bu şekilde gün ortasında çıkınca, daha önce gece vakti geldiğindeki tedirgin edici hava kaybolmuş, Güney Hakone Pasifikland sıradan bir yayla manzarası hâline dönüşmüştü. Tenis toplarının sesi de cılızlaşmıştı. Toplardan çıkan tok ses yankılanmadan, filenin üstünden geçiveriyordu. Hemen karşılarında Fuji Dağı'nın silüeti ışıldıyor, aşağılarda kalan seraların çatıları gümüşi parıltılar saçıyordu.

Mesai günü öğleden sonrasında, tatil köyünde pek fazla müşteri yoktu. Bu kiralık yazlıklar, ancak hafta sonu ile yaz tatillerinde doluyor olmalıydı. B-4 nolu bungalov o gün de boştu. Giriş işlemlerini Ryuci'ye bırakan Asakava eşyaları bungalova taşıyıp üzerindekileri rahat kıyafetlerle değiştirdi.

Tedirgin gözlerle odaya bakındı. Bir hafta önce geceleyin, Asakava dağılmış bir hâlde bu hayalet evinden kaçarak çıkmıştı. İçindeki kusma isteğini bastırmaya çalışarak tuvalete daldığında altına kaçıracak gibi olduğunu bile anımsamıştı... Sonra tuvalette oturup, hemen yanında gördüğü gelişigüzel yazı bile net olarak aklında kalmıştı. Asakava tuvaletin kapısını açtı. Yazı olduğu yerde duruyordu.

Saat ikiyi biraz geçmişti. İki adam balkona çıkıp çevredeki otluk kısımlarda göz gezdirerek, yolda satın aldıkları yemeği yediler. Nagao Kliniği'nden buraya gelene kadar, içlerindeki panik duygusu iyice silinmişti. Ne kadar telaşlı olunursa olunsun, işte böyle zamanın yavaşça aktığı anlar olur. Yazı yetiştirme derdi olmaksızın, kahvenin filtreden damlayışını izleyip, daha sonrasın-

da önemli bir şey olan zamanı bir güzel boşa geçirdiğinin farkına vardığı anlar, Asakava'nın başına sık sık gelirdi.

"Karnını iyi doyur!" dedi Ryuci. İki kişilik hazır yemek almıştı. Asakava pek iştahı olmadığından, arada sırada yemek çubuklarını bırakıyor, bakışları odanın içinde dolaşıp duruyordu. Ryuci'ye o an aklına gelmiş gibi sordu. "Baksana, şu işi bir açıklığa kavuşturalım. Şu an biz ne yapmaya çalışıyoruz?"

"Belli değil mi? Sadako Yamamura'yı bulacağız."

"Bulup da ne yapacağız?"

"Saşikici'ye göndeririz, cenazesini yapar, duasını ederler."

"Yani, laneti bozmak için gereken... Sadako Yamamura'nın arzusu bu muydu?"

Ryuci tıka basa pilavla doldurduğu ağzını şapırdata şapırdata, dalgın gözlerle sabit bir noktaya bakıyordu. Kendisinin de ikna olmadığı o bakışlarından belli oluyordu. Asakava'nın içini korku kapladı. Son şansları için net bir dayanak gerekiyordu. İkinci bir şansları olmayacaktı.

"Şu an yapabileceğimiz başka bir şey yok," diyen Ryuci, boşalan yemek kabını bir kenara fırlattı. "Peki ya şu olasılık nasıl? Kendi ölümüne sebep olan insana karşı beslediği nefreti yatıştırmanın yolu, eğer Şirotaro Nagao'nun yaptıklarının açığa çıkarılmasından geçiyorsa... Bu, Sadako Yamamura'nın içinin rahatlamasını mı sağlar?"

Asakava, Ryuci'nin gözlerine bakarak esas niyetini anlamaya çalıştı. Kemikleri çıkartıp cenazesini yaptırtsalar bile yine de Asakava'nın canını kurtaramazlarsa, gidip Dr. Nagao'yu öldürmek niyetinde miydi acaba? Yoksa Asakava'yı denek olarak kullanıp kendini kurtarmaya mı çalışıyordu?

"Heyl Saçma sapan şeyler düşünme," diyerek güldü Ryuci. "Her şeyden önce, Sadako Yamamura'nın nefretini kazanmış olsa, o Nagao çoktan tahtalı köyü boylamış olurdu."

Gerçekten de kadının buna yetecek gücü vardı.

"Peki Sadako Yamamura, Nagao kendisini öldürürken neden öyle kolayca teslim oldu?"

"Bir fikrim yok. Fakat kadının çevresinde sevdiği insanların ölümü ve hüsran kol geziyormuş. Tiyatro topluluğundan ayrılışı da öyle bir hüsran yüzünden değil mi? Yayladaki sanatoryumda babasını ziyarete gelip, adamın ölümünün yaklaştığını öğrenmesi de öyle."

"Bu dünyadan nefret eden biri, kendisini öldüren insana karşı nefret beslemez, demeye mi çalışıyorsun?"

"Yok, ondan ziyade, Nagao'nun aklına cinayeti düşüren Sadako Yamamura'nın ta kendisi de olabilir. Yani, Nagao'yu kullanarak intihar etmek şeklinde."

Mihara Yanardağı kraterine atlayarak intihar eden annesi, verem yüzünden pek fazla ömrü kalmayan babası, artistlik hayali ve hüsranı, doğuştan dezavantajlı bir vücut... Saymaya kalkınca, sayısız intihar nedeni vardı. Aslında, intihar olduğunu düşünmedikçe, durum mantıklı olmaktan çıkıyordu. Yoşino'nun gönderdiği raporda ortaya çıkan Uçuşanlar Tiyatro Topluluğu'nun kurucusu Şigemori, içkinin verdiği sarhoşlukla Sadako'nun dairesini basmış, ertesi gün de kalp enfarktüsünden ölmüştü. Sadako Yamamura'nın özel yeteneğini kullanarak Şigemori'yi öldürdüğü hemen hemen kesindi. Sadako'nun buna yetecek gücü de vardı. Bir, iki adamı geride hiçbir kanıt bırakmadan kolayca öldürebileceği bir güç. Öyleyse Nagao neden hayatta kalmıştı? Eğer Sadako'nun, Nagao'nun iradesini ele geçirerek intihar ettiği varsayılmazsa, bu noktadaki tezat çözümsüz kalıyordu.

"Tamam, diyelim ki intihar. Sadako'nun ölmeden önce tecavüze uğramasına neden gerek vardı? Sakın, bakire hâlde ölmek istememiştir gibi saçma bir şey demel" Asakava'nın sözlerini nasıl yanıtlayacağını bilemedi Ryuci. Çünkü kendisi de tam aynı şeyleri söylemek üzereydi.

"Çok mu saçma olurdu?"

"Nasıl yani?"

"Bakire olarak ölmek istememek o kadar saçma bir şey mi?" diyen Ryuci, yüzünde ciddi bir ifadeyle Asakava'ya yaklaştı. "Ben olsam, eğer onun yerinde ben olsam, kesinlikle öyle düşünürdüm. Hiçbir kadını beceremeden ölmek istemezdim."

Asakava, Ryuci'nin her zamankinden farklı bir hâli olduğunu hissetmişti. Mantıklı bir açıklaması yoktu ama söyledikleri ve yüzündeki ifade her zamanki Ryuci'ye ait değildi.

"Bunları söylerken ciddi miydin? Kadınla erkek farklıdır. Özellikle Sadako Yamamura söz konusu olunca."

"Hehheh. Şaka, şaka. Yani Sadako Yamamura'nın tecavüze uğramak gibi bir niyeti yoktu. Orası kesin. Kim tecavüze uğramak ister ki? Zaten kadın da adamı kemiğini açığa çıkartacak şekilde ısırmış. Uğradığı tecavüzden hemen sonra, bir an ölmek istemiştir herhalde. O anlık düşünceyle de Nagao'nun iradesini ele geçirip... aşağı yukarı öyle olsa gerek."

"Fakat ne dersin? Yine de Nagao'ya olan nefreti sürmez mi?" Asakava henüz ikna olmamıştı.

"Bir şeyi unutmuyor musun? Nefret söz konusu olduğunda, Sadako Yamamura'nın nefreti özel birine değil, sıradan halkın tamamına yönelik bir şey. Onunla karşılaştırıldığında, Nagao'ya olan nefreti solda sıfır kalır."

Sıradan halka yönelik nefret. Eğer o kaseti dolduran şey bu nefretse, acaba laneti çözmek için ne yapmak gerekiyordu? *Rasgele saldırı, rasgele saldırı...* Ryuci'nin tok sesi, Asakava'nın düşüncelerini böldü.

"Bırakalım şimdi. İşin orasını düşünmeye zaman harcayacak yerde, bir an önce Sadako Yamamura'yı bulmaya çalışalım. Tüm sırları yanıtlayabilecek tek kişi o."

Ryuci soğuk çayını bitirip ayağa kalkarak, boş tenekeyi vadinin derinliklerine doğru fırlattı.

Hafif eğimli yokuşta durup çevredeki ot öbeklerine göz gezdirdiler. Ryuci, Asakava'nın eline çapayı tutuşturup, B-4 nolu bungalovun sol tarafındaki eğimli kısmı çenesiyle işaret etti. Herhalde oradaki otları temizleyip toprağın ne durumda olduğuna bakmasını istiyordu. Asakava orada çömelip, dizlerinin üstünde çapayı yere doğru sallayarak toprağı temizlemeye başladı.

Otuz yıl kadar önce burada terk edilmiş bir ev, evin bahçesinde de bir kuyu vardı. Asakava gerindi. Eğer kendisi burada ev yapacak olsa nereyi seçebileceğini düşünerek, bir kez daha çevresine göz gezdirdi. Herhalde manzarası güzel bir yeri seçerdi. Böyle bir yerde ev kurmanın başka bir nedeni olamaz. Manzarası özellikle iyi olan bir yer... Ama neresi? Asakava, aşağıdaki seraların çatılarından yansıyan ışık gözünü alsa da, manzarayı kontrol ederek durduğu yeri değiştirdi. Fakat manzara her yerde aynıydı. Yalnız, B-4'ün yanındaki A-4 nolu bungalovun bulunduğu yere ev kurmak daha kolay olacağa benziyordu. Yan taraftan bakıldığında sadece o kısmın düz olduğu anlaşılıyordu. Asakava A-4 no ile B-4 arasında emekleme pozisyonunda otları temizleyerek, toprağı eliyle yokladı.

Hiç kuyudan su çekmişliği yoktu. Asakava, kendisinin o âna kadar bir kuyuya doğrudan hiç temas etmediğinin farkına vardı. Özellikle böyle dağlık bir bölgede, kuyu ne şekilde yapılıyordu acaba? Peki, gerçekten su çıkıyor muydu? Düşününce, vadinin dibinde birkaç yüz metre doğuya doğru ilerleyince uzun ağaçlarla çevrili bir gölet vardı. Fikirlerini bir noktada yoğunlaştıramıyordu. Böyle bir durumda ne gibi şeyler düşünerek çalışması gerektiğini bilmiyordu. Beynine kan yürüdüğünü hissediyordu. Saate baktığında, üçe yaklaşmıştı. Yedi saat sonra süre tamam. Acaba, o an yaptığı şekilde zamanında bulabilecek miydi? Bunu düşündükçe aklı iyice karman çorman oluyordu. Gözlerinin önüne bir kuyu görüntüsü getiremiyordu. Eski bir kuyunun kalıntısı nasıl olur? Mutlaka, taşlardan yuvarlak bir yükselti oluşmuştur.

Ya yıkılıp doldurulmuşsa?... O durumda zamanında yetişmelerine imkân yoktu. Tekrar saate baktı. Tam üç. Az önce balkonda yarım litreye yakın soğuk çay içtiği hâlde, boğazı tamtakır kurumuştu. *Toprakta çıkıntı yapmış yeri bull Taşların yığıldığı yeri bull* İçinde bir ses yankılanıyordu. Asakava, toprağın hafifçe yükseldiği bir yere küreği sapladı. Zamanın baskısı, kanın basıncı gitgide şiddetleniyordu. Sinirleri gerilmişti ama yorgunluk hissetmiyordu. Balkonda yemeklerini yerken, zaman sanki çok daha farklı akıyordu. Aramaya başladıkları an, neden böyle telaşa kapılmıştı acaba? Şu an doğru bir iş mi yapıyorlardı acaba? Yapılacak çok daha iyi bir şeyler olmalıydı.

Eskiden küçük, yanlamasına bir çukur kazdığı olmuştu. Evet, ilkokul dört ya da beşinci sınıf sıralarıydı. Asakava, güçsüzlük içerisinde güldü. Çünkü birden o ânı anımsayıvermişti.

"Heeyl Ne yapıyorsun?" Ryuci'nin sesiyle irkilen Asakava başını kaldırdı. "Deminden beri ne yapıyorsun orada? Öyle bebek gibi emekleyerek... Araştırdığın alanı biraz daha genişletsenel"

Asakava, ağzı açık hâlde Ryuci'ye bakıyordu. Arkasından gelen güneş, Ryuci'nin yüzünü iyice karartmıştı. O karanlık yüzden akan terler şıpır şıpır ayaklarının dibine düşüyordu. Asakava kendinin orada ne yaptığını düşündü... Hemen gözünün önünde küçük bir çukur açılmıştı. Asakava kazmıştı.

"Tuzak mı kazıyorsun?" dedi Ryuci, derin derin nefes alarak. Asakava yüzünü buruşturarak, saatine bakmak için kolunu oynattı.

"Bırak şu saatine bakıp durmayı bel Sersem herifl"

Ryuci, Asakava'nın omzunu sarstı. Bir süre sert sert baktıysa da iç geçirerek eğilip sakin bir sesle "Biraz dinlen istersen," dedi.

"Buna zaman yok."

"Sakinleş demek istiyorum. Telaşa kapılarak yaptığın işten fayda gelmez."

Ryuci, elini uzatarak Asakava'yı göğsünden hafifçe itti.

Dengesini kaybeden Asakava sırtüstü devrildi. Bir an tabanları havada kalmıştı.

"İşte böyle, yat orada. Bebecik."

Asakava doğrulmak için debelendi.

"Hareket etmel Yat oradal Gücünü boşa harcamal"

Ryuci, Asakava debelenmeyi bırakana kadar göğsünün üzerine bastığı ayağını çekmedi. Asakava gözlerini kapatıp direnmeyi bıraktı. Ryuci'nin ayağının ağırlığı vücudundan uzaklaşıp gidiyordu. Usulca gözlerini açınca, Ryuci'nin kısa bacaklarıyla güçlü adımlar atarak B-4 nolu bungalovun balkonunun gölgesine geçtiğini gördü. Adımlar çok şey anlatıyordu. Çok geçmeden kuyuyu bulabileceğine dair bir his vardı içerisinde. Yaşadığı panik hafiflemeye başladı.

Ryuci gözden kaybolduktan sonra da Asakava yattığı yerden doğrulmadı. Kollarını ve bacaklarını iyice yana açmış gökyüzüne bakıyordu. Güneş gözlerini kamaştırıyordu. İradesinin Ryuci'ninkinden güçsüz olmasından nefret ediyordu. Nefeslerini düzenleyip, soğukkanlılıkla düşünmeye çalıştı. Daha sonraki yedi saat boyunca, zaman saniye saniye ilerlerken kendindeliğini sürdürebileceğinden emin değildi. O arada Ryuci'nin emirlerine uymaya karar verdi. En iyisi buydu. Kendini silip, güçlü irade sahibi bir insanın hükmü altına girmek. *Kendini sil! Böylelikle korkudan kaçabilirsin. Toprağa gömül, doğayla bütünleş!* Belki de dileği gerçekleşmişti, güçlü bir uyku dalgasıyla kendinden geçmeye başladı. Tam uykuya dalacağı an, kızı Yoko'yu havaya kaldırıp indirişinin hayali ile birlikte az önce aklına gelen ilkokuldaki olay tekrar gözlerinin önüne gelir gibi oldu.

Asakava'nın yetiştiği şehrin kenar mahallesinde beyzbol sahası vardı ve yanındaki yardan inilince tatlı su yengeçlerinin yaşadığı bir gölet vardı. İlkokuldayken, Asakava arkadaşlarıyla birlikte sık sık yengeç yakalamaya giderdi. O gün hafifçe çıkıntı yapan yarın kızıl toprağı güneşle aydınlanmış, sanki tehdit eder

gibi göletin üstüne doğru sarkmıştı. Suya olta sallamaktan bıkan Asakava, yarın güneş vuran dik yokuşunda öylesine bir oyuk açmaya başlamıştı. Toprak yumuşaktı, sadece dal parçası daldırınca bile pütür pütür dökülüp gidiveriyordu. Derken arkadaşları da ona katılmışlardı. Üç kişiler miydi acaba?... Belki de dört. Orada bir oyuk açmak için tam yeter sayıdaydılar. Sayıları daha fazla olsa kafaları tokuşur, birbirlerinin hareketine engel olurlardı. Bir yandan da eğer daha az sayıda olsalardı, her birinin yorgunluğu kat kat fazlalaşırdı.

Bir saate yakın bir süre kazınca, bir ilkokul öğrencisinin sığabileceği büyüklükte bir oyuk çıkmıştı ortaya. Kazmaya devam ettiler. Okuldan eve dönerken uğradıkları için, birisi evine dönmesi gerektiğini söyledi. Fikri ortaya atan Asakava suskunca kazmaya devam etmişti. Sonra güneş batarken, oyuğun genişliği oradaki çocukların hepsini içine alacak hâle gelmişti. Asakava ve arkadaşları oyuğun içerisinde dizlerini tutarak büzülüp, kıkır kıkır gülmüşlerdi. Kızıl toprağa açtıkları oyuğun içinde büzüşünce, toplum bilgisi dersinde yeni öğrendikleri ilkel insanlara dönmüşlerdi.

Fakat aradan bir süre geçince deliğin girişini bir teyzenin yüzü kapatmıştı. Batmak üzere olan güneşi arkasından aldığı için kararan yüzünde nasıl bir ifade olduğunu görememişlerdi ama yakınlarda oturan, elli yaşlarındaki ev hanımı olduğunu anlamışlardı.

"Böyle bir yerde oyuk açmaya kalkmak. Diri diri gömülürseniz hiç de hoş olmaz," demişti kadın, oyuğun içine göz atarak. Asakava ve diğer çocuklar bakışmışlardı. İlkokul öğrencisi oldukları hâlde, ikazın tuhaflığının farkına varmışlardı. "Tehlikeli bir iş bu, bırakın," yerine "Böyle bir yerde diri diri gömülüp ölürseniz, yakında oturduğum için bana da rahatsızlık vermiş olursunuz. Onun için bırakın," diye sadece kendini düşünerek ikaz ediyordu kadın. Asakava arkadaşlarına bakarak gülmeye başlamıştı.

Teyzenin yüzü karanlık bir resim gibi oyuğun ağzını kapatmaya devam ediyordu.

Tam o sırada teyzenin yüzünün yerine Ryuci'nin yüzü geçiverdi.

"Senin sinirlerin de iyice yumuşakmış. Böyle bir anda nasıl uyuyabiliyorsun? Bir de pis pis sırıtıyorsun!" diyen Ryuci, Asakava'yı uyandırdı. Güneş batıda alçalmaya başlamış, karanlık hemen ayaklarının dibine kadar ulaşmıştı. Ryuci'nin vücudu ve yüzü, batıdan gelen güneş ışıkları altında iyice kararmış gibi gözüküyordu.

"Gel bir bak!"

Asakava'yı ayağa kaldırınca, Ryuci sessizce B-4 nolu bungalovun balkonunun altına daldı. Asakava da peşinden. Balkonun altında, B-4 nolu bungalovu ayakta tutan iki sütun arasında kalan ahşap duvarın tahtalarından biri yerinden çıkmak üzereydi. Ryuci boşluktan elini daldırıp, tahtayı var gücüyle öne doğru çekti. Tahta çatırdayarak çaprazlamasına kırıldı. Bungalovların içi çok moderndi ama zemin kısmını saklayan tahta duvar insanın eliyle parçalayabileceği kadar derme çatma yapılmıştı. Gözlerinin ulaşamadığı noktada tamamen ucuz bir yapı vardı. Ryuci o aralıktan el feneriyle içeriyi aydınlattı. Sonra, şuraya bak anlamında, Asakava'ya yüzünü sallayarak işaret etti. Asakava, duvardaki boşluğa yüzünü iyice dayayarak içeriye baktı. Fenerin aydınlattığı yer, ortanın biraz batı tarafında kalan karanlık bir tümsekti. İyice baktığında, yüzeyinde taşların yığılmasıyla oluşan bozuk dama deseni kıvrımlar görülüyordu. Üst kısmı betondan kapakla örtülmüş, taşların arasında ve betonun çatlaklarında otlar fışkırmıştı. Asakava onun yukarısında ne olduğunu hemen anladı. Bungalovun oturma odası vardı ve üstelik de kuyunun tam üstüne denk gelen yerde video-televizyon seti konulmuştu. Bir hafta önce o kaseti izlerken, Sadako Yamamura bu kadar yakın bir yerde gizlenmiş, yukarıda olan biteni gözetliyordu demek.

Ryuci duvarın tahtalarını bir bir söküp, bir insanın geçebileceği kadar bir delik açtı. İki adam duvardaki delikten içeri girip, emekleyerek kuyunun başına kadar gittiler. Bungalov eğimli araziye yapıldığından, ilerledikçe yükseklik azalıyor, insanda baskı etkisi yapıyordu. O karanlık yerde de yeterince hava olması gerekirdi ama Asakava nefesinin daralmaya başladığını hissetti. Buradaki toprak, dışardakine kıyasla daha serindi. Bundan sonra ne yapmaları gerektiğini Asakava çok iyi biliyordu. Bilse de henüz korkusunu yenebilmiş değildi. Daha şimdiden, yukarı katın döşeme tahtaları başının üzerine değecek gibi olunca nefesi daralıyordu. Bir de bu yetmezmiş gibi çok daha derin bir karanlıkta bulunan kuyunun dibine inmesi gerekecekti belki de... 'Belki' değil. Sadako Yamamura'yı oradan çıkartmak için mutlaka kuyunun dibine inilmesi gerekiyordu.

"Heyl Yardım etl" dedi, Ryuci. Ryuci, beton kapağın çatlağından görünen demir çubuğa asılarak, kapağı yan tarafa indirmeye çalışmıştı ama tavan çok alçak olduğundan gücünü tam olarak kullanamamıştı. Yumruk atma oyuncağında yüz yirmi kilo basınç rakamına ulaşan Ryuci'nin bile, yere sağlam basamadığı sürece gücü yarı yarıya azalıyordu. Asakava, dağdan tarafa geçerek sırtüstü yattı. Sonra kollarıyla sütundan destek alarak, beton kapağı ayaklarıyla itti. Betonla taşın sürtünmesinden kulakları tırmalayan bir ses çıktı. Asakava ve Ryuci nefeslerini birbirlerine uydurarak, güçlerini birleştirdi. Kapak oynamaya başladı. Kuyu kaç yıl aradan sonra tekrar havayla temas ediyordu acaba? Kuyu ne zaman kapatılmıştı? Bungalovlar yapılırken mi, Güney Hakone Pasifikland inşa edildiğinde mi, yoksa sanatoryum zamanında mı?... Betonun aşağıdaki kıyı taşlarına ne kadar yapıştığına ya da sürtünürken çıkarttığı çığlığa benzeyen gıcırtıya bakarak, kuyunun ağzının kapatıldığı zamanı tahmin etmekten başka yol yoktu. Altı ay ya da iki senelik bir süre olmadığı belliydi. En uzun yirmi beş yıl. Her neyse, kuyunun ağzı

şu an açılmak üzereydi. Ryuci açılan aralığa küreğin ağzını yerleştirmiş ileri geri oynatıyordu.

"Bak şimdi. Ben işaret verince vücudunun tüm ağırlığıyla küreğin sapına yüklen."

Asakava vücudunun yönünü değiştirdi.

"Haydi! Bir, iki, üç!"

Asakava kaldıracın gücüyle kapağı kaldırdığı anda, Ryuci de kapağı yan tarafından var gücüyle itti. Kapak tiz bir ses çıkararak yere düştü.

Kuyunun yuvarlak ağzı hafiften nemliydi. Asakava ve Ryuci ellerine fenerlerini alıp, kuyunun nemli kenarına tutunarak doğruldular. Kuyunun dibine ışık tutmadan önce iki adam, omuzlarına kadar kuyunun üstünde kalacak şekilde, kuyu ile tavan arasında kalan elli santim genişliğindeki aralıktan başlarını uzattılar. Aşağıdan soğuk havayla birlikte çürük kokusu yükseliyordu. Ellerini biraz bıraksalar aşağı çekilecekmiş gibi hissediyorlardı. Evet, kesinlikle o kadın buradaydı. Eşi benzeri nadir görülür doğaötesi güçlere sahip hermafrodit kadın... Hayır, kadın sözcüğü uygun olmayabilir. Biyolojik olarak kadın erkek ayrımı, üreme sisteminin yapısına dayanarak yapılır. Bir insan, her ne kadar güzel bir kadın vücuduna sahip olsa bile, testislere sahipse erkek sayılır. Sadako Yamamura'yı kadın mı yoksa erkek olarak mı nitelendirmesi gerektiğini Asakava bilemiyordu. Sadako bir kız ismi olduğuna göre, anne ve babası mutlaka onun bir kız olarak yetişmesini istemiş olmalıydılar. O gün öğleden önce, Atami'ye giderken bindikleri teknede Ryuci şöyle demişti... "Hem erkeklik hem de dişilik organına sahip bir insan. Bu mükemmel bir şekilde güç ve güzellik sembolü." Öyle ya, Asakava, bir zamanlar güzel sanatlar ansiklopedilerinden birinde Antik Roma heykellerine bakarken bir an gözlerine inanamamıştı. Mükemmel çıplak vücuduyla taş zemin üzerine uzanmış olarak duran tanrıçanın bacaklarının arasından erkeklik organı görünüyordu...

"Bir şey görebiliyor musun?" diye sordu Ryuci. Fener tutulduğunda dipte suyun biriktiği anlaşılıyordu. Oraya kadarki mesafe dört, beş metre kadar olmalıydı. Fakat suyun derinliğini anlamak mümkün değildi.

"Dipte su birikintisi var."

Ryuci sesli sesli soluyarak hareket edip, halatın ucunu sütuna sıkıca bağladı.

"Heyl Feneri kuyunun kenarından aşağı doğru tut. Sakın düşürmel"

... *Ryuci kuyunun içine inmek niyetindel* Asakava'nın aklından bu düşünce geçtiği an bacakları titredi. Ya kendisi de bu kuyunun içine inmek zorunda kalırsa?... Daracık çukurun ağzını gördüğü anda Asakava'nın hayal gücü çalışmaya başlamıştı. Bu kendisinin yapabileceği bir şey değildi. Vücudunu o karanlık suya sokup ne yapabilirdi ki? Cesetten kalanları çıkartmak... Böyle bir şeyi yapabilmesi mümkün değildi. Düşündükçe aklını yitirecekmiş gibi oluyordu. O yüzden, Ryuci'nin kendiliğinden kuyuya inmeye hazırlandığını görünce içi minnet duygusuyla dolarken, öte yandan da, kuyuya inme sırasının kendisine gelmemesi için tanrıya dua etmeyi de ihmal etmedi.

Belki de gözleri karanlığa alıştığından, öncesine oranla kuyunun yosunlarla kaplanan yan duvarlarını görebiliyordu. Sarı ışığın aydınlattığı taş duvar üzerinde göz, kulak, burun ve ağız şekilleri oluşuyor, gözlerini ayırmadan bakınca taşların şekilleri sanki çığlık çığlığa şeytani kahkahalar atan ölü yüzlerine dönüşüyordu. Çıkışa doğru ellerini uzatmış sayısız kötü ruh, deniz yosunları gibi salınıyordu. Üstelik bir öyle görmeye başlayınca, o görüntü bir türlü kaybolmak bilmiyordu. Esrarengiz bir havayla dolan, çapı bir metre genişliğindeki boşluğa düşen çakıl parçası, tıkırtılar çıkartarak düşüp o kötü ruhlardan birinin boğazına saplanıverdi.

Ryuci kuyuyla tavan arasına süzülüp, halatı elleriyle sımsıkı

kavrayarak yavaş yavaş aşağı inmeye başlamıştı. Nihayet, kuyunun dibine ulaştı. Dizlerinden aşağısı suya gömülmüştü. Su o kadar derin değildi.

"Hey, Asakava! Kova getir! Bir de ince halat."

Kova hâlâ balkonda duruyordu. Asakava emekleyerek dışarı çıktı. Dışarıda hava kararmıştı. Fakat içeride olduğundan çok daha büyük bir aydınlık hissi veriyordu. Bir de sözcüklerle ifade edilemeyecek bir salıverilmişlik duygusu! Bol temiz hava! Bungalovlara baktı. Sadece yol kenarındaki A-1 nolu bungalovdan ışık süzülüyordu. Asakava saatine bakmamaya gayret etti. A-1 nolu bungalovdan gelen mutlu sesler; uzak, bambaşka bir dünya gibiydi. İnsanın iliklerine işleyen akşam sesleri. Saate bakmasa bile aşağı yukarı tahmin edebiliyordu.

Asakava kuyunun başına dönünce halatın ucuna bağladığı kovayla küreği yavaş yavaş aşağı sarkıttı. Ryuci kuyunun dibindeki toprağı kürek kürek kovaya doldurdu. Arada sırada çömelip elleriyle toprağın içini karıştırıyordu ama henüz bir şey bulamamışa benziyordu.

"Kovayı çek!" diye bağırdı Ryuci. Asakava göbeğini kuyunun kıyısına yaslayarak kovayı yukarı çekip, içindeki taş toprağı dışarı boşalttı. Sonra tekrar aşağı sarkıttı. Kuyunun ağzı örtülmeden önce bir hayli toprakla dolmuş olmalıydı. Ryuci ne kadar kazarsa kazsın, Sadako Yamamura'nın o güzel vücuduna ulaşamamıştı.

"Hey! Asakava!" Ryuci elindeki işi bırakıp yukarı baktı. Asakava'dan yanıt yoktu.

"Asakava! Bir şey mi oldu?"

... Bir şeyim yok. Ben iyiyim.

Asakava, aslında öyle yanıtlamak isterdi.

"Deminden beri hiç konuşmuyorsun. Arada insanı cesaretlendirecek bir şeyler söylesene! Asabını bozma insanın!"

"Konuşmak istemiyorsan şarkı söyle. Hahha hava ne güzel! Öyle bir şeyler iştel"

"....."

"Hey, Asakava! Orada mısın!? Geberdin mi yoksa!?"

"...İ... İyiyim ben." Son gücüyle hırıltılı bir ses çıkartmayı başarabilmişti.

"Tam bir baş belasısın hal" dedi Ryuci, tükürür gibi bir sesle. Sonra da küreğin ucunu tekrar kuma sapladı.

Aynı şeyleri kaç kez tekrarladılar bilinmez, su yüzeyi alçalsa bile aradıklarına benzer bir şey ortaya çıkmamıştı. Kovanın yukarı çıkma hızı gözle görülür ölçüde yavaşlamıştı. Sonunda, bir milim bile oynatamaz hâle gelince, elinden kaydırıverdi. Kuyunun ortasına kadar çektiği kova gürültüyle aşağı düştü. Ryuci ucu ucuna kendini kurtarmayı başarsa da, baştan aşağı çamura bulanmıştı. İçindeki öfkeye rağmen Asakava'nın artık gücünün sınırına geldiğini anlamıştı.

"Geri zekâlı! Niyetin beni öldürmek mi!?" Ryuci halata yapışarak yukarı tırmanmaya başladı. "Haydi, yer değiştiriyoruz."

Yer değişimi!?

Asakava irkilerek doğrulunca, kafasını tahta zemin döşemesinin altına çarptı.

"Dur biraz, Ryuci. Ben iyiyim, devam edebilirim." Asakava kesik kesik konuşuyordu. Ryuci'nin yüzü kuyunun ağzında belirdi.

"Devam edebilecek durumda değilsin. Haydi bakalım, aşağıya!"

"Dur, dur. Biraz dinlenirsem kendime gelirim."

"Senin kendine gelmeni beklersek sabah olur bel"

Ryuci, elindeki feneri Asakava'nın yüzüne tuttu. Asakava'nın bakışları değişmişti. Ölüm korkusu normal düşünme yeteneğini alıp götürmüştü. Bir bakışta normal karar verme yeteneğini yitirdiği anlaşılabiliyordu. Kürekle çamurlu suyu kovaya doldurmak, dolu kovayı dört beş metre yukarı çekmekten çok daha kolaydır.

"Haydi bakalım. Çabuk in aşağıya!" Ryuci, Asakava'yı kuyunun ağzına doğru itikledi.

"Dur, dur. Bekle. Olmaz..."

"Nasıl olmaz?"

"Bende kapalı yer korkusu var."

"Saçmalamayı kes bel"

Asakava büzüşmüş, hareketsiz kalmıştı. Kuyunun dibindeki suyun yüzeyi titreşiyordu.

"İmkânsız. Ben yapamam."

Ryuci, Asakava'nın kolunu yakalayıp, yüzünü kendine yaklaştırarak iki kez hafifçe tokatladı.

"Nasıl oldu? Biraz kendine geldin mi? Saçmalamayı kes artık. Ölümle yüz yüze gelince, kendini kurtarma olasılığı bulunduğu hâlde bir şey yapamayanlar, insanın ancak posası olabilir. Şu anki sorunun sadece kendi canın değil. Az önceki telefonu unuttun mu? Şirin bebeciğinin karanlık yerlere götürülmesini ister misin?"

Karısı ile kızının kaderini düşününce, böyle büzülüp kalamazdı. Gerçekten de ikisinin kaderi şu an kendine bağlıydı. Fakat bir türlü vücudunu hareket ettiremiyordu.

"Baksana, gerçekten şu yaptığımızın bir anlamı var mı?" Şu saatte bu soruyu sormanın anlamsızlığını bildiği hâlde, Asakava cılız bir sesle sormuştu. Ryuci, Asakava'nın kolunu tuttuğu elini gevşetti.

"Profesör Miura'nın teorisini biraz daha ayrıntılı anlatayım mı? Bu dünyaya karşı öfke duyan bir düşünce enerjisinin varlığını sürdürmesi için üç koşul var. Kapalı bir yer, su ve ölüme kadar olan zaman. Bu üç unsur. Yani suyun bulunduğu kapalı bir yerde, yavaş yavaş ölüm söz konusu olduğunda, ölen kişinin öfkeli düşünce enerjisinin o yerde kalma olasılığı çok yüksek. İşte, şu kuyuya bir bak. Kapalı dar bir yer. Sonra, su. Kasette yaşlı ninenin söylediklerini anımsa."

Daha sonra nasıl oldun? Suyla oynama sakın, hayaletler peşine düşer sonra.

Suyla oyun, suyla oyun, evet öyle. Sadako Yamamura oradaki kapkara çamurlu suya batmış hâlde suda oynamayı hâlâ sürdürüyor. Bitmeyen, sonsuza kadar sürecek, yeraltı sularıyla bir oyun.

"Sadako Yamamura kuyuya düştüğünde hâlâ yaşıyordu. Sonra ölümün gelip kendini bulmasını beklerken, öfke dolu düşünce enerjisini kuyunun içine iyice yedirmiş. O ölürken, az önce söylediğim üç unsur da bir aradaydı."

"... Öyleyse?"

"Öyleyse... Profesör Miura'nın söylediklerine bakılırsa, laneti bozmak çok kolay. Serbest bırakmak yetecek. Kemiklerini dar kuyunun dibinden çıkartıp, cenazesini yaparak duasını ettikten sonra, doğduğu topraklara gömmek yeter. Geniş ve aydınlık yeryüzüne çıkartmak gerek."

Asakava, az önce kovayı alıp, kuyunun ağzından uzaklaştığında biraz salıverilmişlik duygusu yaşamıştı. Aynı şeyleri Sadako Yamamura'nın da hissetmesini sağlamak yetecek miydi acaba? Arzuladığı bu muydu?

"Yani, laneti bozmak için yapmak gereken bu mu?"

"Belki öyle, belki de değil."

"Çok belirsiz."

Ryuci bir kez daha Asakava'nın kolunu çekti.

"Doğru dürüst düşünmeye çalış. Bizim geleceğimizde kesin olan hiçbir şey yok. Gelecekte bizi bekleyen halihazırda sonu gelmez bir belirsizlik. Buna rağmen yaşamaya devam ediyoruz. Belirsizlik var diye, yaşam eylemlerimizi bir kenara itemeyiz. Bu bir olasılık meselesi. Laneti bozmak... Sadako'nun istediği bambaşka bir şey de olabilir. Fakat kadının kemiklerini buradan çıkartırsak, kasete işlenen lanetin yok olma olasılığı da oldukça yüksek."

Asakava, Ryuci'ye belli etmese de, içinde çığlıklar kopuyordu.

... Kapalı bir yer, su ve ölüme kadar geçen zaman hal? Bu üçü birleştiğinde öfkeli bir düşünce enerjisi doğuyor hal? Miura mıydı, neydi, şu düzenbaz biliminsanının zırvaladığı o şeylerin doğruluğunu ispatlayacak tek bir dayanak bile yok!

"Haydi bakalım, söylediklerimi anladıysan, in şimdi aşağıya."

Hiçbir şey anlamadım ben! Öyle bir şeyi nasıl kabul eder insan!?

"Oyalanacak zamanımız yok. Mühletinin sona ermesine çok az kaldı." Ryuci'nin sesi gitgide nazikleşiyordu. "Savaşmadan yaşayamaz insan."

... Serseml Senin yaşam görüşünden bana ne!

Asakava, yine de kuyunun ağzından sarkmaya başladı.

"İşte böyle, cesaretini topladın demek."

Asakava, elleriyle halatı sımsıkı yakalayarak kuyunun içine sallandı. Ryuci'nin yüzü tam karşısındaydı.

"Korkma. İçeride hiçbir şey yok. Senin en büyük düşmanın, içindeki zayıf hayal gücün."

Yukarı baktığında, tam karşıdan gelen fenerin ışığıyla gözleri kamaştı. Sırtını duvara yapıştırarak, halatı tutan ellerindeki gücü sırayla gevşetmeye başladı. Ayak uçları taşların yüzeyinde kayınca, bir anda bir metre kadar aşağı iniverdi. Sürtünme yüzünden avuç içleri ısınmıştı.

Asakava suyun hemen yüzeyine kadar indiği hâlde, bir türlü suya giremiyordu. Tek ayağını uzatarak sanki havuz suyunun ısısına bakarmış gibi bir hareketle, bileğine kadar soktu. O serinlik hissiyle birlikte ayaklarından sırtına kadar tüm tüyleri diken diken olunca, ayağını çekiverdi. Fakat ipte asılı kalacak kadar bile gücü kalmamıştı. Vücudunun ağırlığı yavaş yavaş aşağı inerken, sonunda dayanamadı ve ayaklarını suya daldırdı. O basınçla yüklendiği zemin çamuru, hızla ayaklarını sarmalayıvermişti. Asakava burnunun dibindeki halata yapıştı. Sanki yerin dibinden bir sürü el uzanmış da onu aşağı çekmeye çalışıyormuş his-

siyle paniğe kapılmak üzereydi. Önden, arkadan, yandan, duvarlar üstüne üstüne geliyordu sanki. Kaçacak yerim yok, düşüncesiyle ağzını yamultarak 'Ryuci!' diye haykırmaya çalıştıysa da sesi çıkmadı. Nefesi iyice daralmıştı. Boğazının derinliklerinden hırıltılı bir ses çıktı sadece ve boğulmak üzere olan bir çocuk gibi yüzünü yukarı çevirdi. Kasıklarının iç tarafında ılık bir ıslaklık hissetmeye başladı.

"Asakava! Derin nefes al!"

Asakava, o aşırı baskı altında, bilinçsizce nefesini tutmuştu.

"Ben buradayım. Rahat ol!"

Ryuci'nin yankılanan sesi kulaklarına ulaşınca, Asakava nihayet soluk almayı aklına getirebildi.

Henüz yerinden fırlayacak gibi atan kalbi sakinleşmemişti. İş yapabilecek durumda değildi. Bütün gücünü harcayarak başka bir şeyler düşünmeye çalıştı. Daha eğlenceli bir şeyler. Eğer kuyu, yıldızlarla kaplı göğün altında olsa o kadar bunaltıcı olmazdı. Sorunu başlatan getirip B-4 nolu bungalovu kuyunun tam üzerine kurmuş olmalarıydı. Böylelikle tek kaçış yolu da kapatılmıştı. Beton kapak açılsa bile biraz yukarısındaki örümcek ağlarıyla kaplı döşeme tahtaları yine görüşü kapatacaktı. Sadako Yamamura 25 yıldır işte böyle bir yerdeydi... *Evet öyle, o burada. Şu an durduğum yerin altında. Burası bir mezar. Bir ölünün mezarı. İnsan başka şeyleri nasıl aklına getirebilir? Düşünceler bile hapsoluyor. Özgürce kanat çırpmaya izin yok.* Sadako Yamamura, talihsiz bir şekilde acılarla dolu yaşamının son perdesini yaşamış, ölmeden önce film şeridi gibi gözlerinin önünden geçen sahneler o muazzam 'düşünce' gücü sayesinde burada varlığını korumaya devam etmişti. Olasılıkla, dar çukurun içerisinde, o uzun zamanı rahat rahat kullanarak gelişip güçlenmiş, gel-git gibi soluk almaya devam etmiş, hem zayıfladığı hem de güçlendiği zamanlar olmuş, tesadüfen kuyunun üzerindeki televizyon dalgaları ile aynı frekansı yakaladığında, yukarıdaki dünyada var

olabilmişti. Sadako Yamamura soluk alıyordu. Soluk alıp verişi, sanki vücudunun içinde yankılanıyordu. Sadako Yamamura, Sadako Yamamura... Bu isim zihninde üst üste geldikçe içindeki korku iyice artıyordu. O korku içerisinde, gözlerinin önüne o güzel kadının yüz fotoğrafı gelir gibi olunca, hızla başını sağa sola salladı. Sadako Yamamura oradaydı. Asakava, şuurunu kaybetmiş gibi hareketlerle aşağıdaki toprağı kazıp kadını aradı. O güzel yüzü ve vücudu gözlerinin önüne getirmeye ve orada kalmasına çalışıyordu... *O güzel kadının iskeleti altıma kaçırdığım çişe bulanarak yatıyor.* Asakava küreği sallayarak toprağı kaldırdı. Artık zamanı önemsemiyordu. Aşağı inmeden önce kol saatini çıkartmıştı. Yüksek düzeyde yorgunluk ve gerilim, içindeki panik duygusunu uyuşturmuş, zaman sınırını unutturmuştu. İçki sarhoşluğuna benziyordu. Zaman mefhumunu kaybetmişti. Çamurlu suyla dolan kovanın inip çıkma sayısı, kulak kesildiğinde her yeri kaplayan yürek atışları... Bunların haricinde zamanı gösterecek başka hiçbir şey yoktu.

Nihayet, Asakava'nın eline hatları yuvarlak bir taş geldi. Pürüzsüz yüzeyinde iki delik vardı. Asakava, eline gelen o şeyi suyun içerisinden çıkarttı. Çukurlarına dolan toprağı suda yıkayıp, bir zamanlar kulaklarının olduğu kısımlardan iki eliyle yakalayarak yüz hizasına kadar kaldırdı. Hayalinde o şeye et ve doku kazandırmaya başlamıştı. Derin göz boşluklarında kocaman gözler, ortadaki iki deliğin üzerinde, güzel şekilli bir burun. Uzun saçları ıpıslak. Kulaklarının arkasından, boynundan su süzülmeye başladı. Sadako Yamamura, hüzün dolu gözlerini iki, üç kez kırparak, kaşlarına biriken su damlalarını düşürmeye çalıştı. Asakava'nın elleri arasında sıkışan Sadako'nun yüzü yamulmaya başladı. Yine de güzelliğinden hiçbir şey kaybetmiş değildi. Kadın, Asakava'ya gülümsedi. Ancak o an, sanki odağını ayarlıyormuş gibi gözlerini kıstı.

... Hep bu ânı beklediml

Asakava'nın dudaklarından bu sözcükler döküldüğü anda, kendisi oracığa yığıldı kaldı. Yukarıdan Ryuci'nin sesi geliyordu.

Asakava! Senin mühletinin sınırı 10.04 değil miydi?! Sevinebilirsin, şimdi saat artık 10.10!

Hey! Asakava duyuyor musun? Hayattasın değil mi? Lanet çözüldü. Kurtulduk. Heey! Asakava! Orada ölürsen Sadako Yamamura'dan farkın kalmaz. Sakın beni lanetleme! Öleceksen de adam gibi uç git. Hey! Asakava! Hayattaysan cevap ver be!

Ryuci'nin söylediklerini duysa bile içinde kurtulmuşluk hissi oluşmamıştı. Asakava sanki artık başka bir boyuta geçmişti. Sanki rüyadaymış gibi, Sadako Yamamura'nın kafatasını kucaklayıp, olduğu yerde kıvrılıp kalmıştı.

IV. Artçı Dalga

1.

19 Ekim Cuma

Asakava, resepsiyondan gelen telefonun sesiyle uyandı. Çıkış saatinin öğleden önce on bir olduğunu, bir akşam daha kalmak isteyip istemediklerini soruyordu. Asakava, ahize elinde olduğu hâlde, elini başucundaki kol saatine uzattı. Kolları halsizleşmişti, yerinden kaldırırken bile zorlandı. Henüz ağrımıyordu ama ertesi gün şiddetli bir ağrının baş göstereceği kesindi. Gözlükleri gözünde olmadığından, burnunun ucuna yaklaştırmadan saatin kaçı gösterdiğini anlayamadı. On biri birkaç dakika geçmişti. Nasıl yanıtlayacağı, Asakava'nın hemen aklına gelmedi. O an nerede olduğunu bile kestiremez hâldeydi.

Uzatacak mısınız?" diye sordu resepsiyonist, sinirlerine hâkim olmaya çalışarak. Hemen yanından Ryuci'nin horlama sesi geliyordu. Evdeki yatağında olmadığı kesindi. Dünyanın renkleri yeniden boyanmış gibiydi. Geçmişten o âna ve geleceğe uzanan kalın çizgi, uyuyakalmadan öncesi ve sonrası arasında kesilmişti.

"Alo?"

Resepsiyonist, karşısındakinin telefonun başında olup olmadığından endişelenmeye başlamıştı. Nedenini bilemediği hâlde,

Asakava'nın içi sevinçle doluydu. Ryuci yattığı yerde dönerek, gözlerini hafifçe araladı. Ağzının kenarından salya akıyordu. Belleği silikleşmişti, takip etmeye çalıştığında ulaştığı yer zifiri karanlıktı. Dr. Nagao'yu ziyaret edip bungalovlara doğru yola çıktıkları âna kadar bir ölçü anımsayabiliyordu ama daha sonra olanları sanki rüyasında yaşamıştı. Karanlık her yanı kaplıyor, nefesi kesilecek gibi oluyordu. Çok etkileyici bir rüya görmüş olmasına rağmen, uyandığı anda o rüyanın içeriğini unutmuş gibi bir hâldeydi. Fakat ne tuhaftır ki kendini çok zinde hissediyordu.

"Alo? Orada mısınız?"

"E, evet." Asakava bir şekilde yanıtlayarak ahizeyi tutuş şeklini düzeltti.

"Çıkış saati on bir demiştim."

"Anlaşıldı. Hemen hazırlanıp çıkıyoruz."

Resepsiyonistin resmi tavrına uydurarak, Asakava da resmi bir ses tonuyla yanıtlamıştı. Mutfaktan ince ince akan suyun sesi geliyordu. Herhalde dün gece yatmadan önce sıkıca kapatmamışlardı. Asakava ahizeyi yerine bıraktı.

Ryuci'nin az önce aralanan gözleri yeniden kapanmıştı. Asakava, Ryuci'yi sarsmaya başladı.

"Ryuci! Uyan artık."

Ne kadar süredir uyuduklarını kestiremiyordu. Asakava normalde beş, altı saatten fazla uyumazdı ama uyandığı andaki hâline bakarak ondan çok daha uzun bir süre uyuduğunu anlayabiliyordu. Üstelik uzun bir süredir ilk kez hiçbir şeyden endişe etmeden rahatça uyumuştu.

"Hey! Ryuci! Kalkıp çıkış yapmazsak uzatma ücreti alacaklar."

Asakava, daha kuvvetli sarstığı hâlde Ryuci uyanmıyordu. Bakışlarını Ryuci'den yukarıya, yemek masasına kaldırdığında naylon torba gözüne ilişti. Krem rengi naylon torbanın içinde ne olduğunu, Asakava bir an anımsayıverdi. Küçük ama gördüğü rüyayı en ince ayrıntısına kadar anımsamasına yetecek

bir şey... Sadako Yamamura'nın adını seslenir gibiydi. Zeminin altındaki soğuk toprağın altından çekilip çıkartılan, naylon torbanın içerisinde büzüşüp kalan Sadako Yamamura. Şıpır şıpır akan suyun sesi... Dün akşam, çamura bulanmış hâldeki Sadako Yamamura'yı lavaboda güzelce yıkayan Ryuci idi. O su hâlâ akmaya devam ediyordu. O sırada, mühlet sınırı çoktan geçmişti. Üstelik Asakava hâlâ yaşıyordu. İçi büyük bir sevinç ile doluydu. Burnunun ucuna kadar gelen ölümden sıyrılmayı başardığı şu anda, yaşam sanki daha yoğunlaşmış, ışıl ışıl parlıyor gibiydi. Sadako Yamamura'nın kafatası, mermerden yapılmış bir süs gibi güzeldi.

"Hey! Ryuci! Haydi kalk!"

Bir an kötü bir şeyler olacakmış hissine kapıldı. Aklına takılıp kalan bir şeyler vardı sanki. Asakava, kulağını Ryuci'nin göğsüne yaklaştırdı. Kalın eşofmanın üzerinden kalp atışlarını dinleyip, onun da hâlâ yaşadığından emin olmak istemişti. Ancak tam kulağını Ryuci'nin göğsüne yapıştırmak üzereyken, iki iri el Asakava'nın ensesine yapışıverdi. Asakava paniğe kapılarak, ne yapacağını bilemez hâlde debelendi.

"Hehhehhe! Sersem herif! Öldüğümü mü sandın?"

Ryuci ellerini Asakava'nın ensesinden çekip, çocuk gibi sesler çıkararak gülmeye başladı. Öyle bir olaydan sonra şaka kaldıracak durumda değildi. O an Sadako Yamamura dirilse ve o masanın yanında dikilse, Ryuci de saçlarını yolarak can çekişe çekişe ölse, Asakava rahatlıkla inanırdı. İçindeki öfkeyi bastırmaya çalıştı. Çünkü Ryuci'ye borcu büyüktü.

"Saçma sapan şakalar yapmasana!"

"Dün gecenin intikamı. Sen de beni çok korkutmuştun." Ryuci yattığı yerde gülmeye devam ediyordu.

"Ne yaptım ki ben?"

"Kuyunun dibinde yığılıp kaldın ya. Emin ol, öldüğünü sandım o an... Çok endişelendim. Zaman doldu herhalde dedim."

Asakava gözlerini hızla kırpıştırıyordu.

"Anımsamıyorsun değil mi? İşte sen böylesin, tam bir baş belasısın."

Bu sözler üzerine, Asakava kuyudan nasıl çıktığının belleğinde yer almadığını fark etti.

Dün gece gücü hemen hemen tükenmiş bir vaziyette, yukarıya halata bağlanılarak çekildiğinin farkına yeni varıyordu. Ryuci'nin kol gücüyle bile altmış kiloluk vücudu dört, beş metre boyunca yukarıya çekmek pek kolay bir iş değildi. O şekilde halatın ucunda sarkan Asakava'nın hâli, bir nebze denizin dibinden çıkartılan En-no-ozunu'nun heykeline benzemişti. Taş heykeli denizin dibinden çıkartmasının ardından Şizuko'nun sahip olduğu şey tuhaf güçleriydi ama Asakava'yı yukarı çeken Ryuci'nin sahip olduğu tek şey kollarını kopacakmış gibi hissetmesine neden olan ağrıydı.

"Ryuci," dedi Asakava, ciddiyetle.

"Ne var?"

"Çok yardımın dokundu."

"Bırak böyle ezik ezik konuşmayı."

"Senin yardımın olmasa, ben şu an... Minnettarım."

"Bırak dedim. Kusacak gibi oluyorum. Bir erkeğin böyle teşekkür etmesinin hiçbir anlamı yok."

"Öğlen yemeği yiyelim mi? Ben ısmarlıyorum."

"Elbette sen ısmarlayacaksın."

Ryuci kalkmak için hamle yaptıysa da yine yatağın üstüne yuvarlanıverdi. Vücudundaki tüm kaslar halsizleşmiş, o Ryuci bile kendi vücudunu istediği gibi hareket ettiremez hâle gelmişti.

Güney Hakone Pasifikland'dan Aşikaga'daki karısına telefon eden Asakava, söz verdiği gibi pazar günü kiralık arabayla onları almaya geleceğini söyledi. Şizu "Öyleyse o olay kapandı" dediyse de Asakava sadece "... Herhalde," demekle yetindi. Kendisinin

şu an yaşamakta olduğuna bakarak, kapanmış olduğunu tahmin etmekten başka çaresi yoktu. Fakat ahizeyi yerine bıraktığında içindeki huzursuzluk daha güçlüydü. İçinde her şey bitmemiş gibi bir his vardı. Öte yandan, sadece kendisinin yaşamakta oluşuna dayanarak, her şeyin mutlu sonla bittiğine inanmak da istiyordu. Belki Ryuci de aynı kuşkuyu taşıyor olabilir düşüncesiyle, masaya döner dönmez konuyu açtı.

"Baksana, gerçekten olay kapandı değil mi?"

Ryuci, Asakava telefon edip gelene kadar tabağındakileri silip süpürmüştü.

"Bebek sevinmiş miydi?"

Ryuci sorusunu hemen yanıtlamamıştı.

"Eh, evet. Ne diyorsun? İçin rahat mı?"

"Aklına takılan bir şeyler mi var?"

"Ya senin?"

"Eh, biraz."

"Neresi? Aklına takılan yer?"

"Yaşlı ninenin sözleri. *Sen gelecek yıl doğum yapacaksın.* Yaşlı ninenin o kehaneti işte."

Ryuci'nin de kendisiyle aynı noktada kuşkulu olduğunu anladığı anda, Asakava hemen içindeki kuşkuyu dağıtabilecek bir şeyler aramaya başladı.

"Sen sözcüğü, sadece orada annesi Şizuko'yu işaret ediyorsa?..."

Ryuci kestirip attı.

"Mümkün değil. Kasetteki görüntüler Sadako Yamamura'nın gördüğü ya da zihninde canlandırdığı şeyler. Yaşlı nine de onunla konuşuyordu. Sen dediği de Sadako Yamamura'dan başkası olamaz."

"Yaşlı ninenin kehanetinin tutmaması olasılığı da var."

"Sadako Yamamura'nın gaipten haber verme doğruluğu yüzde yüz ama..."

"İyi de Sadako Yamamura çocuk doğuramaz ki."

"İşte o yüzden tuhaf. Biyolojik olarak Sadako Yamamura kadın değil, erkek. O yüzden çocuk doğurabilmesine imkân yok. Hem ölümünden az öncesine kadar da bakireydi... Üstelik..."

"Üstelik ne?"

"İlk deneyimindeki erkek de Nagao... Japonya'nın son çiçek hastası. Tuhaf bir buluşma."

Tanrı ve şeytan, vücut hücreleri ve virüs, erkek ve kadın, hatta ışık ve karanlık bile çok eskiden tek vücut hâlindeymiş. Asakava'nın içini bir endişe kapladı. DNA yapısı ve Dünya var olmadan önce evrenin ne hâlde olduğu meselesine girerse, bu olay insanın tek başına asla çözümleyemeyeceği bir konu hâline gelirdi. Burada kendi kendini ikna etmesi gerekiyordu. İçindeki o hafif endişeyi zorla da olsa silerek, neticede her şeyin bittiğine kendini inandırmaktan başka çaresi yoktu.

"Baksana. Ben gördüğün gibi yaşıyorum işte. Kasetten silinen kısımdaki laneti bozma olayı gerçekleşmiş oldu. Bitti artık bu olay..."

Sonra bir an, Asakava'nın aklından En-no-ozunu heykelinin de denizin dibinden çıkartılmayı istemiş olabileceği düşüncesi geçti. O istekle yüklü düşünce enerjisi Şizuko'ya ulaşmış, harekete geçmesini sağlamış ve kadın yeni bir güç kazanmıştı. İşte işin bu kısmı çok benziyordu. Sadako Yamamura'nın kemiklerini kuyunun dibinden çıkartmakla, En-no-ozunu'nun heykelini denizden çıkartmak... Fakat aklını sürekli meşgul eden şey şuydu ki Şizuko Yamamura'ya bahşedilen güç, kaderin bir cilvesi olarak kadının mutsuzluğuna neden olmuştu. Fakat elbette sonuç açısından bakılırsa öyleydi ve bu seferki durumda da lanetten kurtulmanın 'bahşedilen güç' anlamına gelmesi olasılığı yeterince güçlüydü. Asakava, zorla kendini bu düşünceye inandırmaya çalıştı.

Ryuci, bakışlarını Asakava'nın bir yüzüne, bir omuzlarına kay-

dırarak, karşısındaki adamın yaşadığından emin olduktan sonra başını iki kez salladı.

"Eh, o konuda bir sorun olmasa gerek." Ryuci derin bir nefes alarak, oturduğu koltuğa iyice gömüldü. "İyi de..."

"İyi de ne?"

Ryuci yavaşça doğrularak, sanki kendi kendine soruyormuş gibi mırıldandı. "Sadako Yamamura acaba ne doğurdu?"

2.

Asakava ve Ryuci, Atami İstasyonu'nda ayrıldılar. Asakava, Sadako Yamamura'nın iskeletini Saşikici'deki akrabalarına teslim edip onlardan cenaze yapmalarını istemek niyetindeydi. 30 senedir haber alamadıkları yeğenlerinin iskeletini, şimdi tutup da götürse bile, rahatsızlık vermekten başka bir işe yaramayacağını biliyordu. Fakat öyle bir şeyi de bir kenara bırakamazdı. Kim olduğunu bilmiyor olsa, bir mezarlıkta kimsesizler kısmına da gömdürtebilirdi ama Sadako Yamamura olduğunu bildiği sürece Saşikici'dekilere teslim etmesi gerekiyordu. Zaman aşımı mühleti çoktan geçmişti. Cinayet olayını şimdi ortaya atması kendi başına iş çıkartmaktan başka bir anlama gelmeyecekti. Kadının akrabalarına, olası bir intihar vakası olduğunu söylemeye karar verdi. Asakava kemikleri verdikten sonra hemen Tokyo'ya dönmek niyetindeydi ama ne yazık ki tekne seferi yoktu ve Oşima'da bir gece geçirmesi gerekecekti. Kiralık aracı Atami'de bırakınca da uçakla dönmek bir sürü formaliteyle uğraşmasına yol açacaktı.

"Götürüp kemikleri teslim etmeyi, kendi başına becerebilirsin artık," dedi Ryuci, Atami İstasyonu önünde arabadan inerken. Asakava'yı aptal yerine koyuyormuş gibi bir hâli vardı. Sadako Yamamura'nın kemikleri artık naylon torbada değil, siyah kumaştan küçük bir bohça içerisinde arka koltukta duruyordu. Evet, bu kadar küçük bir bohçayı, küçük bir çocuk bile götürüp Saşikici'de Yamamuralara verebilirdi. Sorun, kabul edip etmeyecekleriydi. Kabul etmemeleri ve götürebileceği bir yerin kalmaması duru-

munda başına iş almış olacaktı. Akrabaları tarafından bir cenaze yapılmaması durumunda, lanetin çözümünün tamamlanmayacağı gibi bir his vardı içinde. İyi ama yirmi beş yıl öncesinden kalma kemikleri uzatıp, akrabalarına Sadako Yamamura olduğunu söylese bile, söylediklerinin doğruluğuna neye dayanarak inanacaklardı?... Asakava'nın içini bir huzursuzluk kapladı.

"Haydi kal sağlıcakla. Tokyo'da görüşelim." Ryuci el sallayarak bilet kontrolünden geçti. "İşim olmasa seninle birlikte gelirdim ama..." Yazması gereken makaleler dağ gibi birikmişti.

"Sağol, tekrar teşekkür ederim."

"Bırak böyle konuşmayı. Ben de bir hayli eğlendim."

Ryuci perona çıkan merdivenlerin karanlığında kaybolana kadar, Asakava ardından baktı. Sonra, görüş alanından çıkmadan az önce, Ryuci merdivenlerde tökezleyip yuvarlanacak gibi oldu. Ucu ucuna dengesini toparlamak için sarsıldığı anda, Ryuci'nin yapılı vücudunun silüeti Asakava'ya çiftlemiş gibi geldi. Asakava yorgunluktan olduğunu düşünerek, elleriyle gözlerini ovaladı. Ellerini gözlerinden çektiğinde Ryuci görünürden kaybolmuştu. O anda tuhaf bir his göğsünü kapladı. Burnuna gelen mandalina kokusu ile birlikte...

O günün öğleden sonrasında Asakava, Sadako Yamamura'nın kemiklerini sorunsuzca Takaşi Yamamura'ya vermeyi başardı. Takaşi balıktan yeni dönmüştü, Asakava'nın elindeki küçük siyah bohçayı görünce içinde ne olduğunu hemen anlamıştı. Asakava saygılı hareketlerle iki elinin arasında bohçayı uzatırken "Sadako Hanım'ın kemikleri," dedi. Adam bir süre bohçayı süzüp özlem dolu bakışlarla kaplı gözlerini kısarak, nihayet Asakava'nın yanına geldi ve başını saygıyla eğerek bohçayı aldı. "Çok uzaklardan gelip, bizim için bir sürü zahmete katlandınız. Teşekkür ederim," dedi... Asakava şaşırmıştı. Bu kadar kolay olacağı hiç aklına gelmemişti. Takaşi Yamamura, Asakava'nın aklından geçen soruyu

anlamış gibi, kendinden emin bir sesle "Evet, bu Sadako. Hiç şüphem yok," dedi.

Sadako, doğduktan sonra üç yaşına kadar ve dokuz yaşından on sekiz yaşına kadar Yamamuraların evinde yaşamıştı. Bu yıl altmış bir yaşında olan Takaşi Yamamura için, Sadako acaba ne anlam ifade ediyordu? Kemik bohçasını alırkenki yüz ifadesine bakılırsa, bir hayli sevmiş olduğu tahmin edilebiliyordu. Adam kemiklerin Sadako'ya ait olup olmadığına dair soru bile sormamıştı. Olasılıkla, buna hiç gerek kalmadan, siyah bohçanın içindekilerin Sadako Yamamura'ya ait olduğunu altıncı hissi sayesinde anlamıştı. Bohçayı ilk gördüğü anda gözlerinde oluşan ışıltılar, bunu anlatmaya yetiyordu. Herhalde, tanımlanamaz bir 'güç' etkili olmuştu.

Asakava işini bitirdikten sonra, bir an önce Sadako Yamamura'dan uzaklaşmak için, "Uçağa saatinde yetişemem," yalanını söyleyerek erkenden oradan ayrıldı. Ailenin düşüncelerinin değişmesinden, geçerli bir kanıt olmadan alamayız demelerinden korkmuştu. Her şeyden önce, Sadako Yamamura ile ne alakası olduğu sorulacak olsa, verebilecek doğru dürüst bir yanıtı yoktu. Olanları insanlara anlatabilmesi için daha çok zaman geçmesi gerekiyordu. Özellikle o anki ruh hâli, durumu akrabalarına anlatabilmeye elverişli değildi.

Asakava önceki gün yaptıkları için teşekkür etmek üzere irtibat bürosu yetkilisi Hayatsu'ya uğradıktan sonra, Oşima kaplıca oteline yöneldi. Kaplıcaya girerek yorgunluğunu atmak, o âna kadar geçen süreci kaleme almak istiyordu.

3.

Asakava'nın Oşima kaplıca otelinde yatağına girdiği sıralarda, Ryuci Higaşi-nakano'daki dairesinde masasının başında uyukluyordu. Yazmakta olduğu makalenin kâğıdı dudağına yapışmış, ağzından sızan tükürüğü mavi renge boyanmıştı. Çok yorulmuş olacak, yanından hiç ayırmadığı Mont Blanc marka dolma kalemi elinde olduğu hâlde uyuyakalmıştı. Makalelerini yazmak için bilgisayar kullanmaya henüz başlamamıştı.

Omuzları aniden sarsılıp, masaya yapışık duran yüzü hiç de doğal olmayan bir biçimde normal hatlarını kaybediverdi. Ryuci aniden sıçrayarak uyandı. Sırtını iyice germiş, uykudan yeni uyandığı anlaşılamayacak ölçüde, gözlerini faltaşı gibi açmıştı. Normalde gözleri bir hayli çekikti ama gözlerini iyice açtığında yüzü normalde olduğundan farklı, şirin bir hâl alırdı. Gözleri kızarmıştı. Rüya görmüştü. Dünyada korku nedir bilmeyen Ryuci, içten içe titriyordu. Rüyasında ne gördüğünü anımsayabilecek durumda değildi. Yalnız, vücudunun tamamına yayılan şiddetli titreme, rüyanın korkunçluğunu çok iyi anlatıyordu. Nefesinin daraldığını hissederek, saatine baktı. Akşam dokuz kırktı. Bu saatin ne anlama geldiğini hemen çıkaramamıştı. Odanın floresan lambası ve hemen önündeki masa lambası yanıktı. Yeterince aydınlık olması gerekirdi ancak bu aydınlık hâlâ yetmiyormuş gibi geliyordu. Yüreğinin derinliklerinden gelen bir karanlık korkusu... Sözcüklere dökülemeyecek bir karanlık rüyasına hükmetmişti.

Ryuci koltuğunu çevirerek video cihazına baktı. O kaset hâlâ cihaza takılıydı. Nedense bakışlarını ayıramıyordu. Öylece bakakaldı. Nefesi düzensizleşmişti. İçinde bir kuşku uyanmıştı. Mantıklı düşünecek hâli yoktu. İmgelerin esiri olmuş durumdaydı.

"Hapı yuttum! Geldi işte..."

Ryuci ellerini masanın iki kenarına koyarak, arkasında bir şey olup olmadığını hissetmeye çalıştı. Apartman ana caddeden uzak, sakin bir yerdeydi. Caddeden gelen gürültüler birbirine karışıyor, seslerin neye ait olduğu anlaşılmıyordu. Yalnızca, arada sırada ani kalkışlar yapan arabaların motor ve lastik sesleri seçilebiliyordu. Şehrin gürültüsü hayal meyal seçiliyor da olsa bir bütün hâline gelmişti, arkasında neyin olduğunu anlamasına imkân vermiyordu. İyice kulak verdiğinde bazı seslerin neye ait olduğunu ayırt edebiliyordu. Aralarında böcek sesleri de vardı. O birbirine karışmış ses öbeği sanki bir insanın ruhuymuş gibi dalgalanmaya başlamıştı. Gerçeklik hissi uzaklaşıyordu... Ryuci'nin izlenimi böyleydi. Üstelik gerçekliğin uzaklaştığı ölçüde, Ryuci'nin vücudunun etrafında boşluklar oluşmuş, oraları da ne olduğunu anlayamadığı bir hava doldurmaya başlamıştı. Soğuk bir gece havası ile tenine yapışan bir nem, gölge hâline gelmiş, vücuduna yapışıyordu sanki. Kalp atışları, tik tak tik tak ilerleyen saatin saniye ibresini çoktan geçmiş, daha da hızlanmıştı. Arkasında hissettiği şey, göğsünde müthiş bir baskı hâline gelmişti. Ryuci bir kez daha saatine baktı. 21.44. Baktıkça sürekli yutkunuyordu.

... Bir hafta önce Asakava'nın evinde kaseti izlediğimde saat kaçtı acaba? O herif bebeciklerinin saat dokuz sıralarında yattığını söylemişti... Oynat düğmesine ondan sonra bastıysak... Kasetin bitişi...

Ryuci videoyu izlemeyi bitirdiği saati net olarak bilmiyordu. Fakat saatin aşağı yukarı o saate yaklaştığını tahmin edebiliyordu. Şu an üzerine üzerine gelen bu dalganın bir yanılsama ol-

madığını rahatlıkla anlamıştı. Hayal gücünden kaynaklanan bir korkudan çok farklıydı. Tahmini gebelik de değildi. Gerçekten de o şey adım adım yaklaşıyordu. Fakat anlayamadığı... *Neden sadece bana geldi?* sorusunun yanıtıydı.

Neden sadece bana geldin de, Asakava'ya gelmedin? Heyl Haksızlık değil mi?

Bu soru içinde bir çığlık hâline gelmişti.

... Bunun anlamı ne? Biz laneti bozmamış mıydık? Öyleyse neden? Neden? Neden?

Kalp atışlarının sesi her tarafta yankılanıyor gibiydi. Sanki, ne olduğunu anlayamadığı bir şey elini uzatmış, kalbini sıkmaya başlamıştı. Sırt kemiği acımaya başlamıştı. Ensesinde soğuk bir temas hissediyordu. Ryuci şaşırarak koltuğundan kalkmak için hamle yaptıysa da belinden sırtına yayılan müthiş bir acıyla yere yığıldı kaldı... *Şu an ne yapman gerek? İyi düşün!*

Var gücüyle bir şekilde açık tutmayı başardığı bilinci, vücuduna emrediyordu. *Kalk! Kalk ve düşün!* Ryuci yer hasırının üzerinde emekleyerek video cihazına yaklaştı. Çıkartma tuşuna basarak kaseti çıkarttı. *Bu hareketleri neden yapıyorum?...* Sadece, yapabileceği başka bir şey yoktu. Her şeyin suçlusu olan bu kaseti bütün benliğiyle incelemekten başka ne yapabilirdi ki? Ryuci çıkarttığı kasetin arkasını ve önünü kontrol edip, tekrar cihaza yerleştirecekken, eli havada kaldı. Kasetin sırtına yapıştırılan etiketi fark etmişti. "Lisa Minelli, Frank Sinatra, Sammy Davis Jr, 1989" yazıyordu. Asakava'nın el yazısıydı. Televizyonda yayınlanan bir program kaydedilmişti. Asakava onu silerek, video görüntülerini kaydetmişti. Ryuci'nin sırtına bir elektrik dalgası yayıldı. Dumanla kaplanan zihninde aniden bir düşünce hızla şekillenmeye başladı... *Nasıl olabilir?* O düşünceyi bilinçaltından silmeyi başardıysa da kaseti ters çevirdiği anda, sırtına yayılan elektrik belirgin bir şekilde değişmişti. Ryuci, zihnindeki düşünceleri hızla kontrol ederek bazı şeyleri net olarak anlamayı ba-

şardı. Lanetin nasıl bozulacağı, yaşlı ninenin kehaneti ve kasete yüklenen bir diğer güç... *Neden bungalovda kalan dört velet laneti bozma yolunu denemediler?... Neden Asakava canını kurtardığı hâlde ben şu an ölümle yüz yüzeyim?... Sadako Yamamura ne doğurmuştu?...* İpucu aslında bu kadar yakın bir yerdeydi. Sadako Yamamura'nın gücü ile bir diğer gücün birleşmiş olduğunun farkına son âna kadar varamamıştı. Sadako çocuk doğurmak istiyordu ama vücudu buna el vermiyordu. O yüzden şeytanla sözleşme yapmıştı... binlerce çocuğu... Ryuci düşünmeye devam etti... Bu olay ileride nasıl sonuçlanacaktı acaba? Ryuci acısına dayanarak güldü. Acı, alaylı bir gülüştü.

Şu işe bak! İnsanlığın son anını görmek isterim derken... Neden böyle bir yerde... Sıra bana neden bu kadar çabuk geldi?

Ryuci telefona kadar emekleyerek ilerledi. Asakava'nın numarasını tuşlamaya çalıştıysa da o an Oşima'da olduğunu anımsadı.

... Pis herif! Şaşırır mutlaka. Öldüğümü öğrenince.

Göğsündeki baskı kaburgalarını çatırdatmaya başlamıştı.

Ryuci, ahizeyi yerine bırakmaksızın Mai Takano'nun numarasını çevirdi. Belki yaşama delicesine bağlılıyla, belki de son bir kez sesini duymak için. Bunlardan hangisinin o numarayı tuşlamasına neden olduğunu Ryuci ayırt edebilecek durumda değildi. Ancak zihninde bir ses yankılanıyordu.

Vazgeç! O kızı da bu işe bulaştırma!

Masanın üstündeki saat gözüne ilişti. 21.48. Ryuci, ahizeyi kulağına yapıştırarak Mai Takano'nun telefona çıkmasını bekledi. Başı o âna kadar hiç olmadığı kadar kaşınmaya başlamıştı. Elini başına götürüp hatır hutur kaşıyınca, saç tellerinin tutam tutam eline yapışıp kaldığını hissetti. İkinci arama sinyalinden sonra Ryuci yüzünü kaldırdı. Karşısında kalan dolabın kapağına ince uzun bir ayna tutturulmuştu. Yüzü aynaya yansımıştı. Ryuci omzu ve başıyla telefonun ahizesini kıstırdığını unutup, irkilerek yüzünü aynaya yanaştırdı. O hamlesiyle ahize yere düştüyse

de Ryuci aldırmaksızın aynadaki aksine baktı. Aynaya yansıyan yüz bir başkasına aitti. Yanakları sararmış, kuru cildini çatlaklar kaplamıştı. Tutam tutam dökülen saçlarının arasındaki boşluklar kahverengi yara kabuklarıyla kaplanmıştı... *Halüsinasyon, evet, bunlar kesinlikle halüsinasyon.* Ryuci kendi kendini inandırmaya çalıştı. Yine de duygularını bastırmayı başaramıyordu. Yere düşen ahizeden "Alo?" diyen bir kadın sesi geliyordu. Ryuci artık dayanamayarak haykırdı. Mai Takano'nun sesi, kendi çığlığıyla üst üste gelince, o çok sevdiği kadının sesini duyamadı. Aynadaki yüz, kendisinin yüz yıl sonraki hâlinden başka bir şey değildi. Tamamen bambaşka bir insan hâline gelen kendi yüzüyle karşılaşmanın bu kadar korku vereceğini elbette ki Ryuci de tahmin edememişti.

Arama sinyalinin dört kez çalmasını bekledikten sonra Mai Takano telefonun ahizesini kaldırıp "Alo?" dedi. Fakat bunun yanıtı "Uvoğg" gibi duyulan boğuk bir çığlık oldu. Ürperti dalgası telefon hattından geçerek Ryuci'nin dairesindeki korkuyu Mai Takano'nun odasına taşımıştı. Mai Takano şaşırarak ahizeyi kulağından uzaklaştırdı. İnleme sesleri devam ediyordu. İlk çığlıkla şaşırmış, sonrasında gelen inlemelerin bu dünyada gerçekten var olabileceğine inanamamıştı. O zamana kadar birkaç kez telefon sapıklarının tacizine maruz kalmıştı ama bu seferkinin farklı olduğunu hemen anlayarak, ahizeyi tutuş şeklini düzeltti. İnlemeler aniden kesildi. Sonrasında gelen ölüm sessizliğinden başka bir şey değildi...

Akşam 21.49... Son bir kez olsun sevdiği kadının sesini duyabilme arzusuna kavuşamamış, aksine can çekişirkenki çığlıkları her yanı kaplayan Ryuci son nefesini vermişti. Hiçlik bilincini kaplamaya başlamıştı... Hemen elinin altındaki telefondan hâlâ Mai Takano'nun sesi geliyordu. Hasır zeminin üzerinde bacaklarını

genişçe açıp, sırtını yatağa yaslamış, sol elini yatağın üstüne koymuş, sağ eli de üst üste "Alo? Alo?" sesleri gelen ahizeye uzanmıştı. Başı arkaya düşerek, gözleri alabildiğince açıldı. Hiçlik her yanı kaplamadan hemen önce, Ryuci artık kurtulamayacağını anlamış, Asakava'ya kasetin sırrını öğretmek düşüncesini bütün gücünü harcayarak aklından geçirmeyi ihmal etmemişti.

Mai Takano defalarca "Alo? Alo?" diye telefonun karşı tarafına seslendi. Yanıt yoktu. Ahizeyi yerine bıraktı. O inleme sesini bir yerden tanıyordu. İçindeki kötü bir şeyler olduğu hissi güçlenince, ahizeyi tekrar eline alarak hayatta çok saygı duyduğu insanın, hocasının numarasını tuşladı. Sürekli meşgul sinyali duyuluyordu. Telefonu bir kez kapatıp aynı numarayı tekrar tuşladı. Yine meşguldü. O an, Mai Takano telefon edenin Ryuci olduğunu ve başına da çok feci bir şey gelmiş olduğunu anlamıştı.

4.

20 Ekim Cumartesi

Uzun bir aradan sonra, yine kendi evindeydi ama karısı ve kızının yokluğu kendini yalnız hissetmesine neden olmuştu. Asakava, dışarıda kaç gün geçirdiğini, parmaklarını tek tek bükerek saydı. Kamakura'da bir gece, fırtına yüzünden mahsur kalıp Oşima'da iki, ertesi gün Güney Hakone Pasifikland'daki bungalovda bir ve Oşima'da bir gece daha. Sadece beş gün olmuştu. İçindeki, aradan çok daha fazla zaman geçmiş hissine engel olamıyordu. Haber amaçlı olarak dışarıda dört, beş gün geçirdiği olurdu ama eve döndüğünde geçen zamanı hep çok kısaymış gibi hissederdi.

Asakava masasına oturarak elektronik daktilosunu açtı. Hâlâ vücudunun çeşitli yerlerindeki kasları ağrıyor, sadece oturup kalkmakla bile beline bir sancı saplanıyordu. Uykusuz gecelerin üst üste geldiği şu son bir haftadaki yorgunluğu, dün geceki on saatlik uykuyla bile üstünden atamamıştı. Biriken işleri halletmezse, yarınki Nikko gezisine götürme sözünü yerine getiremeyecekti.

Asakava hemen elektronik daktilosunun başına geçti. Raporunun ilk kısmını daha önce diskete kayıt etmişti. Bunun üzerine pazartesi sonrası, yani Sadako Yamamura'nın adını açığa çıkarttıktan sonraki kısmı ekleyerek mümkün olduğunca çabuk teslim etmesi gerekiyordu. Akşam yemeğine kadar, beş sayfa yazı yazmayı başardı. Eh, ortalama bir hızdı. Gece olduğunda, Asakava'nın hızı daha da artıyordu. Bu gidişle, çok rahat bir

hâlde karısı ve kızını almaya gidebilecekti. Sonra da pazartesiden itibaren, şimdiye kadar hiçbir değişiklikten geçmemiş normal hayatına yeniden başlayacaktı. Yayın yönetmeninin bu yazı karşısında nasıl bir tepki vereceğini tahmin bile edemiyordu ama yazamadığı müddetçe okumasını da sağlayamazdı. Boşa gideceğini göze alarak, Asakava son bir hafta içerisinde olanları düzenlemeyi başardı. Esas yazdığı bu yazı tamamlandığında, onun için olay kapanmış olacaktı.

Arada sırada klavyede dolaşan elinin durduğu da oldu. Masasının yanındaki çıktılar arasında Sadako Yamamura'nın fotoğraf kopyası da vardı. Gerçekten korkutucu ölçüde güzel bir kadının kendine baktığı hissine kapılarak, Asakava'nın dikkati dağılıyordu. Bu son derece güzel gözler aracılığıyla Asakava, Sadako Yamamura ile aynı şeyleri görmüştü. Onun bir parçasının kendi içine girdiğine dair hisleri henüz silinmemişti. Asakava, fotoğrafı görüş alanının dışında bir yere koydu. Sadako Yamamura kendisine baktığı sürece işi ilerlemiyordu.

Yakınlardaki bir tabldot restoranında akşam yemeğini yedikten sonra, bir an Asakava'nın aklına Ryuci'nin o sırada ne yapıyor olabileceği sorusu geldi. Aklında bir sorunun oluşmasından ziyade, Ryuci'nin yüzü hayal meyal gözlerinin önüne gelivermişti. Ancak eve dönüp tekrar çalışmaya başladığında, zihninin bir köşesinde canlanan Ryuci'nin yüzü gitgide daha belirginleşmişti.

... Şu sırada ne yapıyordur acaba?

Zihninde canlanan Ryuci'nin yüzünün silüeti arada sırada çiftlenivermiyordu. Tuhaf bir sıkıntı hissederek, Asakava elini telefona uzattı. Arama sinyali yedi kez çaldıktan sonra telefon açılınca Asakava rahatladı. Fakat gelen ses bir kadına aitti.

"... Alo? Buyrun?"

Her an kesilecekmiş gibi çıkan, zayıf bir ses. Asakava o sesin sahibini tanıyordu.

"Alo? Ben Asakava."

"Evet," dedi o cılız ses.

"Şey, Mai Takano Hanım, siz misiniz? Geçen günki güzel yemekler için teşekkür ederim."

Mai Takano sadece "Bir şey değil," diye kısık bir sesle mırıldandı. Ahizeyi tutmaya devam ediyordu.

"Şey, Ryuci... Orada mı?"

Asakava, telefonu neden hemen Ryuci'ye vermediğinden kuşkulanmıştı. "Şey, Ryu-..."

"Hocayı kaybettik."

"... Nee?"

Acaba ne kadar süre ne diyeceğini bilemeden kalmıştı? Tam bir fodul gibi "Nee?" diye sorduktan sonra boş gözlerle tavanda sabit bir noktaya bakmaya başlamış, elindeki ahize kayıp düşecek gibi olunca, nihayet Asakava "Ne zaman?" diye sorabilmeyi başarabilmişti.

"Dün akşam on sıralarında..."

Ryuci, geçen hafta Cuma günü Asakava'nın evinde kaseti izlemeyi bitirdiğinde saat 21.49'u gösteriyordu. Tam kasette yapılan uyarıya denk düşen bir saatti.

"Peki, ölüm nedeni?" Aslında sormasına bile gerek yoktu.

"Ani kalp yetmezliği... Henüz ölüm nedeni net olarak bilinmiyor."

Asakava, tüm gücünü kullansa da ancak ayağa kalkabilmişti. Olay kapanmış değildi, esas ikinci raund yeni başlıyordu.

"Mai Hanım, bir süre daha orada mısınız?"

"Evet, hocanın bıraktığı yazıları düzeltmek istiyorum."

"Şimdi oraya geliyorum. Ayrılmadan bekleyin lütfen."

Asakava ahizeyi yerine koyduğu anda oracıkta yığıldı kaldı. Karısı ve kızının mühleti yarın sabah on birdi. Zamanla yarış yeniden başlıyordu. Üstelik bu sefer tek başınaydı. Bir an önce eyleme geçmeliydi... Bir an önce, mümkün olduğunca erken...

Ön caddeye çıkıp trafik durumunu kontrol etti. Arabayla gitmek, trenden daha hızlı olacağa benziyordu. Asakava, yaya geçidinden karşıya geçerek, yol üzerinde park ettiği kiralık arabaya bindi. Karısı ve kızını almaya gitmek düşüncesiyle, geri verme süresini bir gün uzatması isabet olmuştu.

Fakat bunun anlamı neydi?

Asakava elleri direksiyonda, aklındaki düşünceleri toparlamaya çalıştı. Çok farklı sahneler gözünün önüne geliyor, bir türlü düzene girmiyordu. Düşündükçe aklındaki düşünceler iyice karman çorman oluyor, olayları birleştiren ipler birbirine dolaşarak kördüğüm hâline geliyordu. *Sakinleş! Sakince düşün!* Asakava, kendini kontrol etmeye çalıştı. Sonra nihayet hangi noktadan başlayacağına net olarak karar verebildi.

... Öncelikle biz laneti bozma ya da ölüm kaderinden kaçma yolunu bulmuş değiliz. Yani, Sadako Yamamura kendi kemiklerinin bulunmasını, doğru düzgün bir mezara gömülmesini arzulamış olamaz. İstediği başka bir şey olmalı. Peki ne?... Anlaşılması daha da güç olan, laneti bozma yolunu bulamadığımız hâlde, neden ben hâlâ hayattayım? Bunun anlamı ne? Açıklaması yok mu? Nasıl hayatta kalabildim?

Yarın, pazar günü saat on birde, Asakava'nın karısı ve kızının mühletlerinin sonuna gelmiş olacaklardı. O an saat akşamın dokuzuydu. Eğer bu süre içerisinde bir şeyler yapamazsa karısı ve kızını kaybedecekti.

Ryuci bu olayı, talihsiz bir şekilde can veren Sadako Yamamura'nın laneti olarak düşünüyordu ama Asakava için bu açıklama da şaibeli hâle gelmişti. Daha başka, insanların acı dolu halleri karşısına geçip gülebilecek ölçüde bir kötülüğün çevresinde olduğunu hissetmeye başlamıştı.

Mai Takano, Japon tarzı döşenmiş odada düzgün bir şekilde oturmuş, Ryuci'nin daha yayımlanmamış makalesini dizlerinin üzeri-

ne koymuştu. Sayfaları tek tek açarak gözden geçiriyordu ama o anlaşılması zaten zor olan yazıların içeriği bir türlü aklında yer etmiyordu. Ryuci'nin cesedi sabah erken saatlerde Kavasaki'de oturan ailesi tarafından teslim alınmıştı, artık orada değildi.

"Dün akşam neler olduğunu biraz daha ayrıntılı anlatabilir misiniz?"

Bir dostun ölümü... Özellikle, silah arkadaşı olarak kabul edebileceği Ryuci'nin ölümünün üzüntüsünü yaşayabilecek zamanı bile yoktu. Asakava Mai'nin yanına oturup, başını saygıyla eğerek selamladı.

"Akşam dokuzu biraz geçiyordu, hocadan telefon geldi..."

Mai önceki akşam olanları ayrıntılarıyla anlattı. Ahizeden gelen çığlıkları, daha sonraki sessizliği, telaşa kapılarak Ryuci'nin evine geldiğinde, yatağın kenarında bacakları iyice açık hâlde yığılıp kalmış durumda olduğunu... Mai, bakışlarını Ryuci'nin cesedinin bulunduğu yere sabitleyerek, Ryuci'nin o anki hâlini anlatırken ağlamaya başlamıştı.

"Ona ne kadar seslendiysem de, hiç cevap vermedi..."

Asakava, Mai'ye ağlayacak kadar zaman tanımadı.

"O sırada, odada dikkatinizi çeken bir değişiklik var mıydı?"

Mai başını iki yana salladı.

"Hayır.... Sadece telefonun ahizesi yuvasında değildi, kulak tırmalayıcı bir ses geliyordu.

Ryuci ölüm anında Mai'ye telefon etmiş olmalıydı... Ne için? Asakava bir kez daha sordu.

"Ryuci, size hiçbir şey söylemedi değil mi? Söz gelişi, bir videokasetle ilgili bir şeyler..."

"Videokaset mi?"

Mai, bir an hocasının ölümü ile bir videokasetin ne alakası olabileceğini düşünmüş, yüz hatlarını sertleştirmişti. Asakava'nın bilmek istediği, ölümünün hemen öncesinde, Ryuci'nin laneti bozma yolunu bulup bulamadığıydı.

... Acaba Ryuci neden Mai Takano'ya telefon etti? Ölümünün yaklaştığını anlayarak telefon etmiş olduğu kuşku götürmez gerçi ama... Sadece, ölmeden önce âşık olduğu insanın sesini mi duymak istemişti? Ryuci'nin laneti bozma yolunu bulduğu ve Mai Takano'dan yardım istemek için telefon ettiği düşünülemez mi acaba? Yani, laneti bozmak için bir üçüncü kişinin yardımı gerekiyor olabilir mi?

Oradan ayrılmak için hareketlenen Asakava'yı, Mai Takano kapıya kadar geçirdi.

"Mai Hanım, bu akşam da hâlâ burada olacak mısınız?"

"Evet, makaleleri düzenlemem gerek."

"Demek öyle. Böyle bir anda rahatsız ettim." Asakava dışarı çıkmak için hareketlendi.

"Şey, bir saniye..."

"Efendim?"

"Asakava Bey. Hocayla benim aramdaki ilişkiyi yanlış anlamış olabilirsiniz."

"Yanlış anlama derken?"

"Yani, onunla benim aramda bir kadın erkek ilişkisi olduğunu..."

Yok, öyle bir şey düşünmedim."

Bir adamın, kendisine bir adamla ilişkisi olduğu düşüncesiyle baktığını, Mai Takano ayırt edebilirdi. Asakava'nın bakışlarında da öyle bir anlam yüklü olduğunu yeterince hissetmişti.

"Sizinle ilk karşılaştığımda, hoca sizi 'Yakın arkadaşım Asakava' diye tanıştırmıştı değil mi? Biraz şaşırmıştım. Neden derseniz, hocanın bir kişi hakkında 'yakın arkadaşım' dediğini ilk kez duyuyordum. O yüzden, hoca için özel bir yeriniz olduğunu sanıyorum. Dolayısıyla..." Mai burada sözlerini keserek, devamını getirmekte tereddüt etti. "... dolayısıyla, hocanın yakın arkadaşı olduğunuza göre, onu daha iyi tanımanızı isterim. Hoca... benim bildiğim kadarıyla, şey işte, bir kadın tanımadan..."

Mai sözlerinin burasında bakışlarını aşağı indirdi.

... Bir kadınla hiç yatmadan öldü. Demek istediğin bu mu?

Yanıtlayacak söz bulamayan Asakava suskun kalmıştı. Mai'nin anlattığı kişinin farklı bir kişi olduğu apaçık ortadaydı. Esas, burada bir yanlış anlama vardı...

"... İyi de..."

Asakava 'İyi de, lise ikinci sınıftayken olan olayı sen bilmiyorsun tabii' demek üzereyken vazgeçti. Ölmüş bir insanın suçunu açık etmeye niyeti yoktu ve Mai'nin anılarında yaşayan Ryuci imajını bozmak istemiyordu.

Daha ziyade, kafasında bir kuşku canlanmıştı. Asakava kadınların hislerine güvenirdi. Ryuci ile çok samimi olan Mai, onun bakir olduğunu söylüyorsa, bunda bir hayli gerçeklik payı var demekti. Yani, lise ikinci sınıfta üniversiteli bir kıza tecavüz ettim demiş olması, sadece uydurma bir hikâye idi...

"Hoca benimle birlikteyken çocuk gibi olurdu. Her şeyi konuşur, hiçbir şeyi saklamazdı. Nasıl bir gençlik yaşadığını, ne sıkıntıları olduğunu, sanırım çok iyi biliyorum."

"Öyleydi demek?" Asakava, söyleyecek başka söz bulamamıştı.

"Hoca benimle birlikteyken on yaşında bir çocuk, üçüncü bir kişi dahil olduğunda beyefendi, sizinle birlikteyken de serseri rolü yapıyordu sanırım. Öyle yapmasaydı, öyle yapmamış olsaydı..." Mai Takano elini usulca beyaz çantasına atarak, mendilini çıkartıp gözlerini sildi. "Eğer o şekilde rol yapmıyor olsaydı, hoca bu toplumda ayakta kalmayı başaramazdı... Anlayabiliyor musunuz? Ne demek istediğimi?..."

Şaşkınlık daha baskın çıkmıştı. Fakat Asakava'nın aklında canlanan bir şey vardı. Lisedeyken, derslerde ve sporda üstün başarılı olmasına rağmen, tek bir samimi arkadaşa sahip olmayan, yalnızlığı tercih eden bir karakter.

"Çok saf bir insandı... Yolda yürümeyi bilmeyen öğrenci çocuklarla mukayesesi bile olamaz."

Mai'nin elinde sımsıkı tuttuğu mendil, gözlerinden boşalan yaşlarla ıslanmıştı.

Daracık antrede duran Asakava'nın düşünmesi gereken şeyler haddinden fazlaydı, ayrılırken Mai'ye ne demesi gerektiğini bilemedi. Onun tanıdığı Ryuci ile Mai'nin anlattığı Ryuci arasında dağlar kadar fark vardı. Sanki odaklama yeteneği kaybolmuş bir mercekten görünür gibi, zihnindeki Ryuci portresi bulanıklaşmıştı. Ryuci'nin insanlardan sakladığı karanlık noktaları vardı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın onun nasıl bir insan olduğunu öğrenmesi imkânsızdı. Lise ikinci sınıftayken, Ryuci gerçekten aynı mahallede oturan üniversiteli kıza tecavüz etmiş miydi, yoksa etmemiş miydi?... Asakava'nın bunu bilmesine imkân yoktu. Hatta Ryuci'nin söylediği gibi, şu anda bile o tür eylemlere devam ediyor muydu, etmiyor muydu? Özellikle şu an karısı ve kızının zaman sınırı her geçen saniye biraz daha yaklaşırken, zihnini meşgul etmek istemiyordu.

Sadece tek bir cümle söyledi. "Ryuci benim için de, gerçekten iyi bir dosttu."

Bu sözler hoşuna mı gitmişti acaba, Mai ağlamayla karışık şirin bir tebessümle, başını eğerek teşekkür etti. Asakava kapıyı kapatıp, hızlı adımlarla merdivenlerden inmeye başladı. Yola çıkıp apartmandan uzaklaştıkça, kendi canını feda etmek pahasına tehlikeli bir oyuna gözünü kırpmadan atılan dostunun yüzü gözlerinin önünde gitgide daha net canlandı ve gelip geçen insanların bakışlarına aldırmadan gözyaşlarını salıverdi.

5.

21 Ekim Pazar

Saat gece yarısını geçmiş, sonunda pazarın ilk saatleri başlamıştı. Asakava önündeki kâğıda aklına gelen noktaları yazarak, aklındaki düşünceleri düzene sokmaya çalışıyordu.

Ryuci, ölümünden önce laneti bozma yolunu buldu, büyük olasılıkla yanına çağırmak için Mai Takano'ya telefon etti. Yani, laneti bozabilmek için Mai Takano'nun yardımına ihtiyacı vardı. Neyse, burada önemli olan, benim neden hâlâ hayatta olduğum. Bunun yanıtı henüz yok. O bir haftalık süre içerisinde, ben farkında olmadan laneti bozacak şeyi yapmış olmalıyım! Bundan başka bir açıklaması yok. Kısacası üçüncü bir kişinin yardımı olduğu sürece, herkes laneti bozabilir. Fakat burada yeni bir sorun çıkıyor ortaya. Bungalovda kalan dört genç, neden laneti bozmak için gerekli olan şeyi yapmadılar? Eğer basit bir şeyse, diğer üçünün önünde aldırmıyormuş gibi yapıp, sonradan gizlice yapabilirlerdi. İyi düşün! Bu bir hafta boyunca ne yaptın? Ryuci'nin net olarak yapmadığı ama benim yaptığım ne var?

Buraya kadar düşündükten sonra Asakava yüksek sesle bağırmaya başladı.

"Nasıl bilebilirim? Öyle bir şeyi. Bu bir hafta boyunca benim yaptığım ama Ryuci'nin yapmadığı bir şey... Sıralamaya kalksam liste uzar gider. Şu işe bak!"

Asakava yumruğunu Sadako Yamamura'nın fotoğrafının üstüne indirdi.

"Sefil kadın! Beni sürekli bunaltmak niyetinde misin?"

Yumruklarını peş peşe Sadako Yamamura'nın fotoğrafının üstüne indirdi. Fakat Sadako Yamamura'nın ifadesi değişmediği gibi, güzelliği de aynı şekilde kalmıştı.

Asakava mutfağa gidip, bardağı ağzına kadar viskiyle doldurdu. Kafasında tek bir noktaya toplanan kanı tekrar eski hâline getirmesi gerekiyordu. Bardağı kaldırıp bir dikişte içmeyi aklından geçirdiyse de vazgeçti. Laneti bozmak için yapılması gereken şeyi bulup, bu gece arabayla Aşikaga'ya gitmesi gerekebilirdi. İçkiden uzak durması yerinde olacaktı. Bir şeylere sığınmaya kalktığı için kendine de sinirlendi. Bungalovda Sadako Yamamura'nın kemiklerini kazıp çıkarttığında, Asakava korkuya yenik düşerek kendini kaybedecek gibi olmuştu. Buna rağmen, hedefini gerçekleştirmesi Ryuci'nin yardımı sayesinde olmuştu.

"Ryuciii! Ryuciii! Yardım et! Yine kurtar beni!"

... Karım ve kızımın elimden alındığı bir yaşama katlanamam! Öyle bir şeye dayanamam!

"Ryuci! Yardım et! Neden ben hayattayım? Sadako Yamamura'nın kemiklerini ilk bulan ben olduğum için mi? Eğer öyleyse karım ve kızım kurtulamayacak. Çözüm başka bir şey, değil mi Ryuci?"

Asakava'nın zihni iyice karışmıştı. Ağlayıp sızlanacak zamanı olmadığını bildiği hâlde, serinkanlılığını kaybetmiş, bir süre Ryuci'ye seslenmişti. Sonra yeniden serinkanlılıkla düşünmeye başlamayı başarmıştı. Başka noktaları da not almaya başladı. Yaşlı ninenin kehaneti... Sadako Yamamura gerçekten çocuk doğurmuş muydu acaba? Ölmeden az önce cinsel ilişkiye girdiği Şirotaro Nagao, Japonya'nın son çiçek hastasıydı ama bunun konuyla ilişkisi neydi? Kurduğu her cümlenin sonuna soru işareti geliyordu. Tek bir somut gerçek bile yoktu. Acaba bu şekilde laneti bozma yöntemini bulmayı başarabilecek miydi? Başarısızlığa yer yoktu.

Birkaç saat daha geçti. Dışarısı aydınlanmaya başlamıştı. Zeminde kıvrılıp kalan Asakava'nın kulağına erkeksi bir soluk sesi geliyordu. Dışarıda kuşlar ötüşüyordu. Rüya mıydı, yoksa gerçek mi, ayırt edebilecek durumda değildi. Farkına varamadan, oracıkta uyuyakalmıştı. Sabahın ışıklarıyla kamaşan gözlerini iyice kıstı. Yumuşak ışıkların ortasından bir insan silüeti geçti, usul usul. Korkmamıştı. Asakava bir anda kendine gelerek, bakışlarıyla silüeti izlemeye çalıştı.

"... Ryuci, orada mısın?"

Silüetten yanıt gelmedi. Sanki, kafasının içine ateşle yazılmış gibi, bir anda aklına bir kitap adı geldi.

"**İnsanlık ve Veba**"

Gözlerini kapatan Asakava'nın gözkapaklarının ardında kitabın başlığı net olarak okunabiliyordu. Daha sonra arkasında yansımasını bırakarak kayboldu. Asakava'nın kitaplığında o kitap vardı. Bu olayı araştırmaya başladığında, o dört gencin aynı anda ölümüne sebep olan şeyin bir virüs olabileceğini düşünmüş, o yüzden gidip satın almıştı. Henüz okuyamamıştı ama kitaplıkta nereye koyduğunu bile gayet net anımsıyordu.

Doğu tarafında kalan pencereden içeriye sabah ışıkları dolmaya başlamıştı. Ayağa kalkmaya çalıştığında başına bir ağrı saplandı.

... Acaba bir rüya mıydı?

Askava kitaplığının kapağını açtı. Sonra, bir şeyin kendisine işaret ettiği kitabı, "İnsanlık ve Veba"yı eline aldı. Elbette, bu ipucunu veren o silüetin kime ait olduğunu tahmin edebiliyordu. Ryuci idi. 300 sayfa kalınlığında olan bu kitabın bir yerlerinde laneti bozmanın sırrı mı yatıyordu? Asakava'nın zihninde yeniden bir ışık parladı. 'Sayfa 191' O rakamlar da, az önceki kadar çarpıcı olmasa bile, zihninde gayet net canlanmıştı. O sayfayı açtı. O anda bir sözcük büyüyerek kitabın dışına fırlayacakmış gibi göründü.

"Virüslerin özünde çoğalma eylemi vardır. Kendi kendilerini çoğaltırlar. Diğer yaşam türlerini ele geçirerek çoğalmaya çalışırlar."

"Heyl İşte bul" diye haykırdı Asakava, tiz bir sesle. Lanetin nasıl bozulduğunu anlamıştı.

*... Bu bir hafta içerisinde benim yapıp da Ryuci'nin yapmadığı şey çok açık. Ben o kaseti bungalovdan alıp getirdiğimde, kopyasını çıkartarak Ryuci'ye izlettim. Laneti bozma yolu çok basit. Herkes yapabilir. Kopyasını çıkartarak, bir başkasına izlettirmek... **Henüz izlememiş birine izleterek çoğalmasına yardım etmek yeterli.** O dördü, kötü bir şaka yaptıklarını sanarak, aptallıklarından kaseti bungalovda bırakmışlardı. O yüzden, tekrar oraya kadar gidip kaseti çoğaltmaya kalkan olmadı.*

Nasıl düşünürse düşünsün, başka türlü yorumlayamıyordu. Asakava ahizeyi kaldırarak Aşikaga'daki evin numarasını tuşladı. Telefona çıkan Şizu oldu.

"Bak Şizu. Şimdi söyleyeceklerimi iyi dinle. Kayınpedere ve kayınvalideye mutlaka izletmek istediğim bir şey var. Üstelik hemen şimdi. O yüzden, ben oraya gelene kadar evden çıkmalarını engelle. Anladın değil mi? Çok önemli."

Şu an yaptığım ruhumu şeytana satmak gibi bir şey. Karım ve kızımı kurtarmak için, kayınpederimle kayınvalidemi bir süreliğine de olsa ölüm tehlikesi ile yüzleştirmiş olacağım. Fakat eğer kızları ve torunlarını kurtarmak için olduğunu bilirlerse, sevine sevine yardımcı olurlar. Onlar da kaseti kopya edip başkalarına gösterirlerse, tehlikeden sıyrılmış olurlar. İyi ama bunun sonu nereye varacak?... Nereye?...

"Bu ne demek şimdi? Hiçbir şey anlayamıyorum."

"Sonra konuşuruz. Dediklerimi yap. Şimdi hemen yola çıkıyorum. Haa, bu arada, orada video cihazı var mıydı?"

"Var."

"Beta mı, VHS mi?"

"VHS."

"Tamam, hemen geliyorum. Asla ama asla bir yere ayrılmayın."

"Dur biraz. Yoksa annemle babama göstereceğini söylediğin şey, şu kaset mi?"

Asakava verecek yanıt bulamayınca susmayı tercih etti.

"Öyle değil mi?"

"... Evet."

"Tehlikesi yok mu?"

... Tehlikesi yok muymuş? Sen ve senin kızın beş saat sonra ölüm tehlikesiyle karşı karşıyasınız. Kendine gel. Şapşal kadın. Sorular, sorular, ardı arkası kesilmeyen sorular. Her şeyi tek tek anlatacak zamanım yok. Asakava, avazı çıktığı kadar bağırmak istiyordu ama kendine engel oldu.

"Her neyse, dediklerimi yapman yeterl"

Saat yediye biraz vardı. Eğer otobanı kullanırsa ve trafik de yoğun olmazsa, dokuz buçuk gibi Aşikaga'daki eve varmış olurdu. Hem karısı hem de kızı için birer kopya çıkartılması gerektiği düşünülürse, saat on bir sınırına ucu ucuna yetişmiş olacaklardı. Asakava ahizeyi yerine bırakır bırakmaz, videoyu yerleştirdikleri camekânı açarak, videonun fişini prizden çekti. Kopya çıkartmak için mutlaka iki cihaz lazımdı ve Aşikaga'ya götürmesi gerekiyordu.

Asakava odadan çıkmak üzereyken, bir kez daha dönüp Sadako Yamamura'nın fotoğrafına baktı.

... Çok feci bir şey doğurmuşsun...

Ooi rampasından Başkent Otoyolu'na girip sahil yolundan geçerek, Kuzeydoğu Otobanı rotasını izlemeye karar verdi. Kuzeydoğu Otobanı'nında pek fazla trafik olmazdı. Sorun, Başkent Otoyolu'ndaki trafikten nasıl kaçabileceğiydi. Ooi ram-

pasında geçiş ücretini öderken, trafik durumuna bakmak için başını kaldırdığında, Asakava ilk kez o günün pazar olduğunun farkına vardı. O sayede, normalde araçların tespih taneleri gibi dizildiği denizaltı tünelde neredeyse hiç araç yoktu ve yolların birleşme noktalarından da rahatlıkla geçti. Bu gidişle planladığı gibi saat dokuzda Aşikaga'daki eve ulaşacak, kasetten iki kopya çıkartmaya da fazlasıyla zaman kalacaktı. Asakava gaz pedalındaki ayağını gevşetti. Aşırı hız yüzünden bir kazaya karışmak çok daha korkutucuydu.

Sumida Nehri boyunca ilerlerken aşağı tarafa bakınca, pazar sabahı yeni uyanmaya başlayan şehrin manzarası rahatlıkla görülebiliyordu. İnsanlar, hafta içi günlerde olduğundan farklı şekilde yürüyorlardı. Huzur dolu bir pazar sabahı...

Asakava düşünmeden edemiyordu. *Bu işin sonu nereye varacak?... Karısı için bir, kızı için de bir tane olmak üzere iki farklı yöne ayrılacak virüs, acaba ne şekilde yayılacak? Daha önce izlemiş bir insana kopyasını vererek, belirli bir grup içerisinde sirkülasyon sağlanabilse, çok fazla yayılması engellenebilir mi? Fakat çoğalma eylemiyle varlığını sürdüren virüs engellenmiş olur. Virüsün yapısının kasetin içerisine ne şekilde yerleştirildiği henüz bir muamma. Anlayabilmek için deneyler yapmak gerekir. Canını tehlikeye atarak gerçeği ortaya çıkartmaya çalışacak insanlar, herhalde ancak sonlara gelindiğinde ortaya çıkar. Sadece kopyasını çıkartarak bir başkasına göstermek yoluyla tehlike engellenebiliyorsa, pek de öyle zor bir yol olmadığından, insanlar rahatlıkla deneyebilirler. Elden ele dolaşırken de "Henüz izlememiş birine" bilgisi de yayılır.* Bir diğer olasılık da, yaygınlaşmasıyla birlikte bir haftalık sürenin kısalabileceğiydi. *Kaseti izleyen kişi, bir haftalık süreyi beklemeksizin kopyasını çıkartıp, başkasına göstererek... Acaba bu halka nereye kadar genişleyecek? İnsanlık bilinçaltından kaynaklanan içgüdüsel bir korku ile harekete geçeceğine göre, göz açıp kapayıncaya kadar tüm topluma yayılacağı kesin. Üstelik*

korkunun pençesine düşen insanlar akla hayale gelmeyecek yollara da başvurabilir. Söz gelişi, "İzleyenler, en az iki kopya yaparak en az iki kişiye izletmelidir" gibi bir şart ortaya atılacak olursa, farelerin üremesi gibi, o tek hattan yayılan ilerleme ile karşılaştırılamayacak bir hızla yayılır, altı aya kalmadan tüm Japon nüfusu taşıyıcı hâline gelir, sonra da salgın ülke dışına da yayılmaya başlar. O süreç içerisinde, birçok kurban verileceği de kesin. Bunun üzerine insanlar videokasetteki uyarının gerçek olduğuna inanmaya başlayacak, kopyalar daha da müthiş bir hızla çoğaltılacak. Nasıl bir paniğe yol açacağını, ortaya nasıl bir durumun çıkacağını kestirmek mümkün değil. Elbette, kaç kurban verileceğini de... İki yıl önce o gizemli mektup patlaması yaşandığında, gazeteye gelen mektupların sayısı on milyonu aşmıştı. İnsanlar bir noktada çıldırmaya başlayacak. O çılgınlık sayesinde, bu yeni virüs dünyaya hükmeder hâle gelebilir...

Annesi ve babasının ölümü yüzünden halka karşı duyduğu öfke ve insanlığın zekâsı sayesinde yok olmak tehlikesiyle yüz yüze gelen çiçek hastalığı virüsünün öfkesi, Sadako Yamamura adlı özel bir insanın vücudunda kaynaşmış, akla hayale gelmez bir şekilde de dünyaya salıverilmişti.

Asakava, ailesi, kaseti izleyen herkese virüs bulaşmıştı. Artık taşıyıcılar hâline gelmişlerdi. Üstelik virüs, yaşamın özü olarak nitelendirilebilecek DNA'ya doğrudan işliyordu. Bunun nasıl bir sonuca yol açacağını, henüz bilmek mümkün değildi. Bundan sonraki tarihi, hayır, insanlığın evrimini ne şekilde etkileyecekti acaba?

... Ben ailemi korumak için, insanlığı yok etme olasılığı bulunan bir virüsü dünyaya yaymaya başlamak üzereyim.

Şu anda gerçekleştirmeyi düşündüğü eylem, Asakava'yı korkutuyordu. Cılız olmakla birlikte, içinden farklı sesler de yükseliyordu.

Karım ve kızım bir set oluştururlarsa, her şey hallolur.

Taşıyıcısını kaybeden virüs varlığını sürdüremez. Böylelikle insanlığı kurtarabilirim.

Araba Kuzeydoğu Otobanı'na girdi. Kalabalık değildi. Bu gidişle rahatça yetişebilecekti. Asakava, tüm gücünü omuzlarına vermiş gibi bir duruşla direksiyona yapışmıştı. "Pişman değilim. Ailemi bir set hâline getirmemi gerektirecek bir borcum yok kimseye. Bu tehlike karşısında, feda edeceğim şey ne olursa olsun, onları korumalıyım."

İçindeki kararı iyice kesinleştirmek için, Asakava motor sesinden aşağı kalmayacak bir sesle kendi kendine konuşuyordu. Acaba Ryuci olsaydı, bu durumda ne yapardı? Bu noktada kendine güveni vardı. Ryuci'nin ruhu Asakava'ya videokasetin sırrını göstermişti. Yani, karını ve kızını kurtar, demiş olduğu anlamına geliyordu. Bu içini rahatlatıyordu. Ryuci olsa herhalde şöyle derdi.

Şu anki duygularına karşı dürüst ol! Bizim önümüzde belirsiz bir gelecekten başka bir şey yok. Sonrası bir şekilde hallolur. İnsanlığın bilgisi ile işin üzerine gidilirse, çözümlenebilir. İnsanlık için bu bir sınav. Şeytan, her zaman farklı kılıklara bürünerek dünyamızda kendini gösterir. Ne kadar alt etmeyi başarırsan başar, yine çıkar ortaya.

Asakava, belirli bir hızda Aşikaga'ya doğru ilerliyordu. Dikiz aynasına, az önce arkasında bıraktığı Tokyo şehrinin gökyüzü manzarası yansıyordu. Tuhaf şekilli siyah bulutlar hareket hâlindeydi. Kötülüğün yayılmaya başladığını sessizce anlatmaya çalışırcasına, yılan gibi kıvrılarak akıp gidiyorlardı.

"Asya'nın Stephen King'i."
—*Library Journal*

1990'lı yıllardan itibaren insanlığa yeni kâbuslar armağan eden Koci Suzuki'nin başyapıtı *Halka*, hem edebiyatta hem de sinemada yeni bir korku dalgasının yükselmesine sebep olan, polisiyenin maceracı ruhuyla psikolojik gerilimin derin dehşetini birleştiren çağdaş bir lanet anlatısı.

Dergi muhabiri Kazuyuki Asakava'nın yeğeni Tomoko gizemli bir şekilde hayatını kaybeder. Üç gencin daha aynı gün ve saatte aniden öldüklerini öğrenen Asakava, bu vakalar arasındaki karanlık bağları araştırırken, peşine düştüğü ipuçları onu tuhaf görüntülerle dolu bir videokasete götürür. Kendisini gün geçtikçe daha fazla sürüklendiği bir girdabın ortasında bulan Asakava, arkadaşı Ryuci Takayama'nın yardımıyla bu sarmalın içinden çıkmaya çabalarken, kasetin laneti hayatında daha fazla yer kaplamaya başlar.

Sonuna kadar izle!

Çeviren: H. Can Erkin

www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786257 650533
/ithakiyayinlari